

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

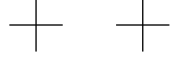
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sosyalizm İçin

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2008/02 • 11 Ocak 2008 • 50 YKr

Sosyal yıkım yasası mecliste...

*Yeni yılda işçi sınıfına ve emekçilere dayatılan
fatura daha çok yıkım, daha koyu karanlık...*

**Saldırıları püskürtmek için devrimci
sınıf mücadelesi!**

-3-

Gül'ün Bush'la görüşmesinin doğruladığı gerçek...

**Sınır ötesi operasyonun karşılığı
ABD emperyalizmine sınırsız
hizmet!**

-4-

İlerici-Devrimci güçlerden ortak çağrı:

**Operasyonlara ve saldırılara
karşibirlikte mücadeleyi
yükseletelim!**

-10-

**"Sosyal güvenlikle kara
delik": Yalancının...**

Yüksel Akkaya

-16-

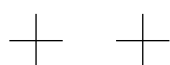
Emekçi Kadın Kurultayı'na doğru...

**Emekçi kadın çalışmasında güçlü
bir mevzi yaratmak için ileri!**

-18-

Sağlık ve gelecek hakkımız için birleşelim, mücadeleyi yükseltelim!

CMYK

İÇİNDEKİLER

Saldırıları püskürtmek için devrimci sınıf mücadelesi! 3

Sınır ötesi operasyonun karşılığı ABD emperyalizmine sınırsız hizmet! 4

ESK ve DİSK’in tutarsızlıkları 5

Sermaye uşaklarından SSGSS için ikna söylemleri.... 6

Sosyal yıkım yasası mecliste.... 7

Dağlıca tutsaklarının iddianamesi tamamlandı.... 8

Esir askerler hakkında skandal dava! . . . 9

İlerici-Devrimci güçlerden ortak çağrı. 10

“Vatan mevzu bahisse gerisi teferruatır” ancak... Şeytan ayrıntıda gizlidir!. . . . 11

Emekçi Kadın Kurultayı üzerine emekçi kadınlarla konuştuk.... 12

Emekçi kadınlar Kurultay’a hazırlanıyor... 13

Sınıf hareketinden... 14-15

“Sosyal güvenlikle kara delik”:

Yalancının... - Yüksel Akkaya. . . . 16-17

Emekçi Kadın Kurultayı’na doğru... . . 18

Düzen medyasına “Türbanlı komünist”ten yanıt: 19

Verem değil düzen öldürüyor! 20

Türkiye Facebook’ta rakip tanımıyor! . 21

Kenya’da kitlesel katliamlar... 22

Uğursuz ziyaret İran’a tehditler eşliğinde başladı! 23

ABD’de başkanlık yarışı başladı.... . . 24

“Renkli devrim” safsatasının çöküşü . 25

BİRKAR’dan tüm uluslardan işçilere, emekçilere ve devrimcilere çağrı: 26

Cinsel tacizden toplu tecavüze... 27

Amaç ve araç...

M. Can Yüce. 28

Zorunlu mesailer sağlığımızı, geleceğimizi, yaşamımızı çalıyor.... 29

Özgürlük ne yana düşer, YÖK ne yana! H. Doğan 30

Mücadele postası 31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2008/02 ● 11 Ocak 2008

Fiyatı: 50 Ykr

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ
EKSEN Basım Yayın Ltd. şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 **İstanbul** Tel: 0 (212) 621 74 52
Fax: 0 (212) 534 95 90
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: <http://www.kizilbayrak.de>
<http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.net>

Baskı: Gün Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 426 63 30

Genel Dağıtım:
YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

Bugün, düzenin çok yönlü saldırılarına karşı ilerici ve devrimci güçlerin ortak bir zemin üzerinden hareket etmeleri bir zorunluluk haline gelmiştir.

İstanbul'da ilerici ve devrimci güçlerin, sermaye devletinin Kürt halkına yönelik gerçekleştirdiği operasyonlara ve saldırılara karşı ortak bir tutum almaları bu açıdan anlamlı bir adım sayılmalıdır. Ancak bu sınırlar içindeki girişimlerin mevcut saldırıları püskürtmek için yeterli olmayacağı da açık olmalıdır. Bu zeminin daha da güçlendirilmesine ve birleşik bir mücadelenin örgütlenmesine yönelik ciddi ve sürekli bir çabaya ihtiyaç var.

Böyle bir birlikteliğin yaratılması çabası sadece devrimci ve ilerici güçlerin kendilerine yönelik saldırıları püskürtebilmek için gerekli değil. Aslolarak işçi ve emekçileri hedefleyen ve onları kuşatarak teslim almaya çalışan bu saldırıları boşa çıkarabilmek için gereklidir bu birliktelik.

İşçi ve emekçiler, 2008 yılına kısmi eylem ve direnişlerle girdiler. Eylem ve direnişlerin önümüzdeki dönem büyümesi ve yayılması muhtemeldir. Ancak işçi ve emekçiler ile devrimci ve ilerici güçler bugün önemli ölçüde birbirlerinden yalıtık bir durumdadırlar. Sermaye iktidarı, işçi ve emekçilerin devrimci ve ilerici güçlerden yalıtık olmalarını saldırlarını pervasızca hayata geçirmede bir imkan olarak değerlendiriyor. Bu durum böyle sürdüğü koşullarda mevcut tablonun pek değişmeyeceği de bilinmelidir.

Sermayenin, işçi ve emekçilere karşı aralıksız bir biçimde süregiden sosyal, iktisadi ve siyasal saldırıları bir taraftan mücadele dinamiklerini beslerken, diğer taraftan işçi ve emekçi kitlelerle ilerici ve devrimci güçlerin aynı zeminde buluşmalarının imkanlarını da çoğaltıyor. Bu zemini güçlendirmenin ve sağlamlaştırmanın yolu ise, öncelikle olarak yüzü işçi ve emekçilere dönük bir devrimci faaliyetin örgütlenmesinden geçiyor.

Sermaye iktidarının, SSGSS Yasa Tasarısı ile gündeme getirdiği sosyal yıkım saldırısına karşı işçi ve emekçiler, meslek örgütleri, sendikalar, devrimci ve ilerici güçler biraraya gelmiş bulunuyorlar. Bu birlikteliğin “genel grev/genel direniş” hedefine kilitlenmiş ve saldırıyı püskürtecek bir zeminde

geliştirilmesi güncel bir ihtiyaçtır.

Henüz belli yerelerde oluşturulan platformların tüm kentlere yayılması ve merkezi bir yapıya kavuşturulması, bu kapsamlı ve yıkıcı saldırıyı püskürtülebilmenin en etkili ve sonuç alıcı yollarında biridir.

Sınıf devrimcileri, sosyal yıkım saldırısına karşı işçi ve emekçileri aydınlatmak, tepkilerini açığa çıkarmak ve harekete geçirmek için etkin ve enerjik bir çaba ortaya koymalıdır. Daha şimdiden bu açıdan ortaya koydukları çabanın anlamlı bazı sonuçlar yarattığı görülmektedir. Bu çabanın daha kalıcı hale getirilmesi ve sınıf kitleleri içinde devrimci etkinin ete-kemiğe büründürülmesi şaşmaz bir görev olarak önümüzde duruyor. Sınıf devrimcileri sorumluluklarına bu gözle bakabilmeliler.

* * *

Liselilerin Sesi dergisinin Ocak-Şubat 2008 tarihli 20. sayısı çıktı. Okurlarımız *Liselilerin Sesi* dergisini Eksen yayıncılık bürolarından ve kitapçılardan temin edebilirler.

Kitapçı ve bayiiilerde...

CMYK

Yeni yılda işçi sınıfına ve emekçilere dayatılan fatura daha çok yıkım, daha koyu karanlık...

Saldırıları püskürtmek için devrimci sınıf mücadelesi!

Dünya egemenlerinin tüm insanlığa dayattıkları rotanın karanlık ve yıkımdan başka bir sona götürmediği, 2007 boyunca yeniden ve yeniden doğrulandı. Yeni yıla girilirken geçen yılın burjuva çevrelerde bile yarış halinde lanetlenmesi, bunun bir itirafı aslında. Üstelik neredeyse bütün dünyada, işlerin daha da kötüye gideceği öngörüsü üzerinde tartışmasız bir mutabakat var. Demek oluyor ki dünya genelinde gerici burjuva çevreler payına alışılmış türden pembe tablolar çizmek bile eskisi gibi olanaklı ve inandırıcı değil artık.

Türkiye’deki egemenler için durum çok farklı olmasa da onlar, birçok etkene rağmen ve elbette başka bazı etkenler sayesinde, hala da iyimser görünme gayretindeler. Bunların başında şüphesiz, işçi sınıfı ve emekçi kitleleri düzenin sıkı kontrolüne aldıklarına yönelik özgüven geliyor. Geçen yıl düzen içi krizin toplumsal gündeme damgasını vurduğu günlerde bile işçi ve emekçi kitlelerin kontrolünü yitirmediler. Hatta gelişmelerin de yardımıyla işçi ve emekçilerin düzenle olan bağlarını çok daha sıkı hale getirdiler. Sermaye cephesindeki sürtüşme sayesinde düzen sınırlarında politize edilen kitlelerin, seçim döneminde bu kez düzenle bağları pekiştirildi. Bu dönem boyunca ayrıca Kürt halkına yönelik şoven histeri nöbetlerinin de kitleler üzerindeki kontrolü güçlendirmede epeyce yardımı oldu. Son iki ayda ise sermaye cephesindeki iyimserliğe kaynaklık eden başlıca etken, emperyalist efendi ABD ile ilişkilerin onarılması yönünde atılan adımlar ile bunun ürünü olarak Güney Kürdistan’ı bombalama vizesi almış ve bunu kullanmış olmalarıdır.

Sermaye cephesi ayrıca tek başına hükümete koşulabildiği andan itibaren burjuvaziye tarihi hizmetlerde bulunan AKP’nin, önümüzdeki birkaç yıl daha işleri sorunsuz yürüteceğini umuyor, hayal ediyor. Elbette ki dinci gericiğin seçimlerle birlikte mevzilerini sağlamlaştırmış ve yeni mevziler kazanmış olmasının düzenin bir kanadında yarattığı rahatsızlık orta yerde duruyor. Tekelci sermaye çevrelerinde bunun hiç değilse şimdilik hızla gündem dışına itilmesinin oldukça makul, demek oluyor ki tümüyle çıkara dayalı nedenleri var. Aynı dürtülerin etkisi olsa da ordu tarafında ilk günlerdeki reaksiyoner tarzın terkedilmesi ise, ilerici-devrimci muhalefeti de hedefler şekilde Kürt hareketine karşı yürütülen saldırılar sayesinde mümkün olabilmıştır. Yine de uzun yıllardır yaşanan deneyim, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin mücadele sahnesinde yer almamaları durumunda burjuvazinin siyaset alanındaki bu tür çatışma ve gerilimleri bir şekilde idare edilebildiğini gösteriyor.

Öte yandan, şiddetle lanetlenen 2007’de sınıf ve kitle hareketinin kimi dışavurumları da, AKP üzerinden işçi sınıfı ve emekçi kitleleri daha uzun süre kontrol altında tutmanın öyle kolay olmayacağını gösteriyor. Hem demagoji olanakları tükenmekte, hem borç ekonomisini döndüren kaynaklar azalmakta, hem işçi ve emekçilerde yaratılan ve karşılanması imkansız beklentiler tepkisel isteklere dönüşmekte, hem de saldırılar yeni alanlar üzerinden tüm şiddetiyle sürmektedir. Asgari ücrette yapılan komik artış bile burada sıralanan olguların dolaysız bir örneği sayılır. Asgari ücretin kesinleşmesine yakın günlerde, 26

Aralık’ta TÜSİAD’ın düzenlediği konferansta, Sanayi, Hizmetler ve Tarım Komisyonu Başkanı’nın itirafıyla, 2001 krizinin ardından sağlanan istikrar ortamındaki yüksek büyüme sürecinde (siz bunu kitleleri zapturapt altına alıp büyük vurgunlarla muazzam sömürme-semirme dönemi diye okuyun) tıkanıklıklar baş göstermiş, “Enflasyon, bütçe açığı, cari işlemler açığı ve borç dinamiklerinde iyileşmeler durmuş, hatta yer yer geriye gidişler başlamıştır.”

Yine de AKP, çizdiği başarı tablosundan, öncekilerden farklı olarak baş vurduğu bu yüzüstü taktikten taviz vermeye yanaşmıyor. 60. hükümet adına açıklanan program da, 2008 bütçesi de birer başarı ve pembe tablo destanı adeta. Fakat ne hikmetse “düze çıkan ekonomi, büyüyen refah” ile “tabana yayılan adalet”ten işçi ve emekçilerin payına hep sömürü ve sefalet, hep devlet terörü ve faşist baskı, hep yeni hak gaspları düşüyor. AKP’nin gerçeklerle bu denli kaba bir şekilde alay etmesini, işçi ve emekçilerin mücadele sahnesine çıkması durdurabilir ancak. Şimdiye kadar bu yöndeki çıkışlar süreklilik sağlayamadı. Çoğu, sendika bürokrasisi başta olmak üzere eldeki denetim aygıtları ve toplumsal-siyasal olaylar sayesinde manüple edildi.

Dünyada ve Türkiye’de sözü edilen tıkanma, daha şiddetli saldırılar gerektiriyor. Sermaye çevreleri bir itirafta bulunurken aynı zamanda bu ihtiyaca da işaret etmiş, deyim yerindeyse bindikleri atı kamçılamaş oluyorlar. Hükümete yaslanmanın avantajıyla semirdikçe semiren özel sermaye gruplarının temsilcisi olarak AKP ise, kamçıdan önce şaha kalkmış durumda zaten. Bu şahlanışın ne anlama geldiğini, özel sektörün önünü açmak için yapılacak “reform”ları sıralayan Hazine’den sorumlu bakan Mehmet Şimşek açıkça dile de getiriyor. Açıklamalara göre “Sosyal Güvenlik Reformu (SSGSS Yasası) ocak ayında Meclis’ten geçirilecek.” Yeni bir “istihdam paketi” açılacak. Özelleştirme hızlandırılacak. “Elektrik dağıtım ve üretim, Türk Telekom, Halkbank, Tekel, Otoyollar, Limanlar gibi bir çok şirket ve varlık özelleştirilecek.” Ayrıca “kapsamlı bir anayasa değişikliği ve kamu personel reformu geliyor.” Kısacası “Sermayenin güçlendirilmesi ve yasal altyapının iyileştirilmesi için ne gerekiyorsa” yapacaklarını söylüyor sermayenin bakanı Şimşek (2 Ocak ’08, Milliyet).

Burada istihdam paketi diye kapitalistlerin vergi oranını azaltıp prim payını kaldıran, işten atma özgürlüğünü genişleten, sınıfın ve ayrıca da kadın işçilerin işyeri doktoru, kreş, emzirme odası, spor alanı, hükümlü çalıştırma zorunluluğu gibi önemli kazanımlarını yok eden, bu koşullarda her şeyden önemlisi de kıdem tazminatına el uzatan bir saldırı dalgası kastediliyor. Bu kadar ağırlarını işçi sınıfı ve emekçi kitlelere kabul ettirebilmenin yolu da hazır. Çalışma Bakanı Faruk Çelik’ten öğreniyoruz ki güya 2008’i işsizlik ve kayıtdışıyla mücadele yılı ilan etmiş AKP.

AKP’nin de gerçeklerle alay etmesinin bir sınırı var elbette. 2007’nin kıpırdamaları ve planlanan sözkonusu saldırıların işçi ve emekçilerde yaratması muhtemel tepkiler (ki bunun ipuçları da SSGSS’ye yönelik genel tepkiden, özelleştirme karşıtı hareketlenmeden, fabrikalardan yansıyan tekil eylemlerden vb. görülebilir) bu sınırın sermaye uşaklarının karşısına çıkarılmasını sağlayabilir.

Dünyanın karanlığa doğru gidişinde tartışmasız başrol oynayan ABD’nin, Türkiyeli uşaklarına biçtiği rolün gerekleri kendini dayattığında, TÜSİAD’ıyla, ordusuyla, AKP’siyle, CHP-MHP’siyle, medyasıyla sermaye iktidarının nerelere savrulacağını ise şeytan bilir. Henüz Kürt halkının acıları karşılığında yapılan kirli pazarlıkta uşakların hangi taahhütlerde bulundukları net değil. Fakat tahmin edilemez de değil. Ortadoğu batağında efendiye koltuk değneği olmak, yeni saldırılarda (örn. İran) koçbaşı görevini üstlenmek vb. görevler büyük olasılıklar olarak orta yerde duruyor.

Burada değinilen saldırı başlıkları ve siyasal alanı kesen vurgular, doğal olarak önümüzdeki dönemin gündemlerine de bir gönderme sayılmalı. Bugünden bu gündemler çerçevesinde etkili, sistemli, hedefli ve yoğun bir faaliyet örgütlemek, gelmekte olan Baharı hak ettiği gibi karşılamamanın zorunlu bir koşuludur. Yalnızca karşılamak için değil, sonrasına köprü kurulamadan geride bırakılan takvimsel eylem günlerini sınıf ve emekçi kitle hareketine ivme kazandıracak köşe taşlarına dönüştürmek için de bugünden böylesi bir faaliyet gereklidir. Elbette ki komünistler açısından bu faaliyetin öncelikli zemini her yerde sınıf çalışmasıdır. Hem zaten mücadelenin her düzeyden toplumsal dinamiklerini ancak işçi sınıfının mücadele sahnesine çıkması-çıkarılması ayağa kaldırabilir. Ve bu olmaksızın burjuvazinin savrulan pembe yalanlar eşliğinde gerçekleri tepetaklak ederek dayattığı yıkım ve karanlık engellenemez.

Saflarımızda bu konuda asgari bir bilincin ve kavrayışın olduğundan kuşku duymuyoruz. Gerek sınıf ve emekçi kitlelere yönelik faaliyette, gerekse bu temelde ortaya çıkacak imkanları doğru bir şekilde yakalayıp değerlendirmekte yaslanacağımız kuvvet, öncelikle ideolojik çizgimize dayanan bu sınıf bilinci olacaktır. Baharın öngünlerinde yürüttüğümüz faaliyetin bir yanı da bu bilinci sürekli bir biçimde bilemek ve yaygınlaştırmak olmalıdır. Böylelikle komünistler, karşılarına çıkan tüm gelişmelere, en genelinden en yerilene tüm imkanlara, sınıf çalışması zemininden sapmadan müdahale etmekte çok daha ileri deneyimlere imza atabileceklerdir.

Gül'ün Bush'la görüşmesinin doğruladığı gerçek...

Sınır ötesi operasyonun karşılığı ABD emperyalizmine sınırsız hizmet!

“Türkiye 2008’i adeta bir ‘Amerika yılı’ yapacağı benziyor. 2003’den beri ABD ile belirli biçimde bozuk ilişkilerini tamir edip, toparlamak bir yana, bu ilişkileri ‘tamir’in ötesine geçirip, sanki ‘sağlamaştırma’yı dış politika önceliği gibi almış görüntüde.”

Bu sözler Cengiz Çandar’ın 3 Ocak tarihli *Referans* gazetesinde yer alan yazısından... Yazının konusu Abdullah Gül’ün ABD ziyareti. Çandar, iki ay önceki Erdoğan-Bush görüşmesinin hemen ardından Gül’ün ABD yolunu tutmasını bu biçimde değerlendiriyor. Bu kadar kısa zamanda iki üst düzey kişinin Bush’un huzuruna çıkmasını bu gerçeğe dayandırıyor. Cengiz Çandar bu konuda haksız değil. Çünkü, ABD-Türkiye ilişkileri 5 Kasım Bush-Erdoğan görüşmesinden sonra yeni bir mecraaya ulaşmış bulunuyor. 5 Kasım’da Bush PKK’yi “ortak düşman” olarak tanımlayarak Türk sermaye devletinin Güney Kürdistan’a yönelik operasyonlarına vize vermişti. Bununla birlikte, o zamana kadar burjuva düzen cephesinden estirilen ve belli bir plan dahilinde örgütlenen anti-Amerikancı rüzgarlar dağıtıldı. Bunun yerine Amerikacılık yükselen bir değer olarak düzen cephesi tarafından topluma empoze edilmeye başlandı. Artık ABD, Türkiye’nin en büyük dostu, müttefiki ve ortağı sayılmakta, bu yolda sistemli bir propaganda yürütülmektedir. İşte ABD-Türkiye ilişkilerindeki bu belirgin yön değişiminin ardından gelen Gül’ün ziyareti her şeyden önce, Çandar’ın belirttiği gibi ilişkilerin “tamir” aşamasından geçip sağlamaştırıldığını anlatmaktadır.

Daha farklı bir ifadeyle, 1 Mart tezkeresinden bu yana ABD-Türkiye ilişkilerinin önünde hep bir engel olarak gösterilen toplum düzeyindeki anti-Amerikancı duygular artık aşılmış sayılmaktadır. Doğrusu, halkın antiemperyalist duyguları ve bilinci sermaye devleti tarafından Kürt düşmanlığıyla bozularak ABD ile pazarlığında bir malzeme olarak kullanılmıştır. Nihayet, ABD’nin bölgesel çıkarları için PKK operasyonlarına izin vermesi, Kürt halkına sırtını dönmesiyle birlikte sermaye devleti bu pazarlığında büyük ölçüde amacına ulaşmıştır. Bundan dolayı Kürt düşmanlığıyla temellendirilen anti-Amerikancı rüzgarların yönünü en soysuzundan bir Amerikancılıkla değiştirmeye başlamıştır. Medyanın bu yolda yürüttüğü sistemli yan çizme ve manüplasyon, oldukça çarpıcı boyutlardadır. Örneğin devlet televizyonu Gül-Bush görüşmesiyle aynı saatlerde iki “ortak”ın “Kurtuluş Savaşı”na dayanan köklü ilişkilerini anlatan bir belgesel yayınlamaktaydı.

Fakat, Güney Kürdistan’ın vurulmasıyla anti-Amerikancı engellerin aşılması sonucunda ulaşılan yeni düzlükte ABD-Türkiye ilişkileri de yeni bir kapsama ulaşacaktır. Zira, ABD emperyalizmi için Güney Kürdistan’ın vurulması ve PKK’nin “ortak düşman” sayılması karşılıksız yapılmış bir hizmet değildir. Bu hizmet, ancak büyük hesaplar ve beklentiler karşılığında verilmiştir ve ABD için artık hesap zamanı da gelmiştir. Tıpkı Öcalan’ın tesliminde olduğu gibi. Hatırlanırsa Öcalan ABD tarafından Türk devletine teslim edildiğinde de benzer biçimde ortalığı Amerikancı rüzgarlar kaplamıştı. Çok sonraları ABD Irak’a girmeye hazırlanıp da Türk sermaye devletini bu kirli işinde kullanmak istediğinde, Öcalan

Suriye’de iken Suriye’ye Hatay’dan esip gürleyen general (yeni anlıyormuş saflığına yatarak) bunun Öcalan’ın karşılığı olduğunu dillendirmişti. İşte, 5 Kasım’daki Bush-Erdoğan görüşmesinde sınır ötesi operasyona vize çıkarılırken ABD’nin planlarında bu, Türk sermaye devletini daha geniş bir alanda hizmetine sokmanın bir bedeli olarak görülmüştür. Zaten bu görüşme sırasında sıkça bahsedilen ancak içeriği özenle gizlenen “kapsamlı paket” esasında bu gerçeği içermektedir.

Radikal gazetesine yazarı Murat Yetkin 8 Ocak tarihli yazısında “ABD yönetiminin tavrını hem yansıtan, hem de bağlayan düzeyde bir yetkili”ye dayandırdığı şu ifadeler, durumun tam olarak böyle olduğunu gösteriyor:

“Erdoğan’ın Bush ile görüşmesi, o dönemin özel koşulları nedeniyle neredeyse yalnızca PKK’nin terörist saldırılarının önlenmesi etrafında geçti. Oysa Gül ile terörle mücadelede devam edecek işbirliğimiz yanı sıra iki ülkeyi ve bölgeyi ilgilendiren bir dizi konuyu etraflıca ele alma imkânı olacak.

“Başkan Bush, Gül ile görüşmesinin hemen ardından Ortadoğu ülkelerinde bir tura çıkacak. Bu turda hem Irak’ın geleceği, hem de Annapolis toplantısı sonrası İsrail-Arap ihtilafının çözümüne ilişkin durum değerlendirmesi yapılacaktır. Türkiye’nin her iki konuda da verebileceği katkı ve oynayacağı rol var.”

Bu ifadelerde de yer aldığı gibi, Bush Gül’le görüşmesinin hemen ardından Ortadoğu turuna çıkıyor. ABD tarafından büyük önem verilen Bush’un bu turu, ABD’nin Ortadoğu planları açısından kritik bir mahiyete sahip. İran dahil olmak üzere, Irak’ın geleceği ve Filistin sorunu konusunda ABD’nin sistemli müdahalelerle yol almaya çalıştığı koşullarda Bush önemli bir eşiği aşma niyetinde. İşte bu koşullarda son dönemde gösterdiği performans ile ABD’nin bölgede görevlendirilmiş bir “dışişleri yetkilisi” gibi davranan Abdullah Gül’ün Bush tarafından Ortadoğu turu öncesi Beyaz Saray’da ağırlanması boşuna değil. Bush, böylelikle Gül’ü yanına alarak öncelikle Ortadoğu’da yeniden

yapılandırmaya çalıştığı Amerikancı cepheyi göstermiş oluyor. Türkiye, Amerikan planlarında maşalığını ilan ediyor, ordusuyla-hükümetiyle ve cumhurbaşkanıyla hizmete hazır olduğunu göstermiş bulunuyor.

Durum böyle olmasına karşın medyada bir takım kalemler tarafından Gül’ün ziyareti, “fast-food” diplomasisi denilerek önemsiz ve zoraki olarak değerlendirildi. Görüşmeye ilişkin yapılan açıklamalardan konuşulanların genel geçer şeyler olması bu iddiayı doğrulamakla birlikte, Gül’ün Bush’la görüşmesinin asıl önemi onun sembolik ve seremonik niteliğinden gelmektedir. Öyle ki, Gül’e Bush tarafından yapılan muamele esasında Özal’ın Beyaz Saray günlerini hatırlatacak cinstendir. Özal’ın Türk sermaye devleti ile ABD ilişkilerinde sunduğu örneğin ne anlama geldiği iyi bilinmektedir. “Üç koyup beş alma” hoyratlığıyla ABD’nin dümenine oturmuş “aktif” bir uşaklık pratiğidir onunkisi. Açık ki, birçok söyleşisinde Özal’ı örnek aldığı beyanında bulunan ve halihazırda üstlendiği Amerikan dışişleri memuru kimliğiyle yaptıkları Gül’ün de bu yolda olduğunu göstermektedir. Ancak unutulmamalıdır ki, Gül’ün duruşu esasında Türk sermaye devletinin ABD ile girdiği yeni “sağlam” ve “aktif” uşaklık ilişkisinin bir sonucudur. Bu ilişki temelinde ortaya çıkmaktadır.

İşçi ve emekçiler, Gül’ün ziyaretiyle tescillenen bu aktif uşaklık çizgisinin bedelinin ağır olacağını iyi bilmek durumundadırlar. Kürt halkının kanı karşılığında ABD emperyalizmine hizmette sınır tanımamak anlamına gelen bu ilişkinin sonucunda, emperyalist boyunduruk-halkların kırım ve her türlü onursuzluğa ortak olma gelecektir. Şoven-milliyetçi kampanyaların nasıl bir tuzak olduğu artık daha rahat görülmektedir.

İşçi ve emekçiler bu tuzaktan kendilerini kurtarıp, halkların kardeşliği çizgisinde anti-emperyalist bir çizgide Amerikan emperyalizmine ve işbirlikçi sermaye iktidarına karşı mücadele bayrağı altında birleşmelidirler. Aksi halde egemenlerin Beyaz Saray’da altına imza attıkları gerici planların altında ezilmek kaçınılmaz olacaktır.

Sosyal diyalog değil devrimci sınıf mücadelesi!

ESK ve DİSK'in tutarsızlıkları

Ekonomik ve Sosyal Konsey, 2008 yılının ilk toplantısını 3 Ocak tarihinde Recep Tayip Erdoğan başkanlığında gerçekleştirdi. Temel misyonu uzlaşması mümkün olmayan iki karşıt sınıf arasındaki çelişkileri gizlemek; sendikal bürokrasi üzerinden işçi ve emekçileri sermayenin saldırı politikalarına yedeklemek olan ESK toplantısında, tahmin edilebileceği gibi gündemdeki saldırı politikaları tartışıldı. Sermaye örgütlerinin temsilcileri ile sözümona Konsey'e işçi ve emekçiler adına katılan sendikal yeteciler, başta sosyal yıkım yasası olmak üzere gündemle ilgili görüşlerini hükümete sundular.

ESK toplantısının gündemin ön sıralarında kendine yer bulduğunu söylemek doğru değil. Yoğun siyasal gündem içerisinde ESK toplantısı fazla ilgi çekmedi. Denilebilir ki eğer DİSK yönetiminden gelen "ESK toplantısına katılmıyoruz" açıklaması olmasaydı, pek çok kişinin bu toplantıdan haberi dahi olmayacaktı.

ESK toplantısının yapıldığı saatlerde bir basın toplantısı düzenleyen DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, hükümete bu konu üzerinden bir dizi eleştiri yöneltti. Çelebi ayrıca hükümeti ESK'ya "yeniden oluşturma"ya ve meclisteki SSGSS Yasa Tasarısı'nı geri çekmeye çağırdı.

Elbette ki ESK'ya koşar adım katılan Hak-İş ve Türk-İş yönetimlerinin geri tutumlarıyla karşılaştırıldığında DİSK'in ESK toplantısına katılmaması olumlu bir davranıştır. Sermaye ile işçi sınıfı arasındaki mücadelenin belli gündemler üzerinden kızılmaya başladığı bir süreçte ne amaçla düzenlendiği belli olan bir toplantıya katılmamak daha da anlamlıdır.

Fakat diğer yandan DİSK yönetiminin "ESK toplantısına katılmama" tutumuna olmadık anlamlar yüklemek, bu davranışı DİSK sermayeye karşı cepheden bir tavır almış gibi okumak ve yansıtmak da doğru değildir. Zira DİSK'in bu konuyla ilgili sicili bir yana, bizzat Çelebi'nin açıklamasında yer alan toplantıya katılmama gerekçeleri meselenin iç yüzünü bütün açıklığıyla ortaya koymaktadır.

Ekonomik Sosyal Konsey 2001 yılında kuruldu. Ondan önce de işçilerin yerinde bir tabirle "beşli çete" olarak adlandırdıkları "beşli sivil inisiyatif" süreci yaşandı. Bu, 1997'den bu yana toplam on yıllık bir süreç anlamına geliyor. Bütün bu süreç boyunca DİSK yöneticileri birçok ESK toplantısına katıldılar. Katılmadıkları toplantılar oldu. Bazen de (Kasım 2003'te olduğu gibi) toplantıyı yarım bırakıp çıktıkları görüldü. Yani DİSK yöneticileri ilk kez bir ESK toplantısına katılmıyor değiller.

Toplantılara katıldıklarında da, katılmayıp protesto ettiklerinde de DİSK yöneticilerinin ESK'ya ilişkin görüş ve düşünceleri hemen hiç değişmedi. Onlar hiçbir zaman ESK gibi bir kurumlaşmaya karşı olmadılar. Hatta Ecevit hükümeti döneminde ESK'ya hukuksal temel kazandıran yasanın hazırlanması sürecinde canla başla çalıştılar. Hem Ecevit hükümeti döneminde hem de onu takip eden AKP hükümeti döneminde nasıl bir ESK istediklerini döne döne tekrarladılar. Çeşitli ESK toplantılarında bu görüşlerini dile getirdiler. Görüşlerinin hükümetler tarafından dikkate alınmadığı türünden gerekçelerle de, tıpkı bugün olduğu gibi, kimi dönemlerde toplantılara katılmadılar.

DİSK'in ESK'ya ilişkin itirazlarına yakından bakalım. Bunun için arşiv karıştırmaya hiç gerek yok.

Süleyman Çelebi'nin basın toplantısında söyledikleri, DİSK'in öteden beri bu konuyla ilgili söylediklerinin özeti niteliğindedir. Bu konuşmanın eskilerden tek farkı, AKP hükümetine daha açıktan yüklenilmesi ve ek olarak SSGSS konusunda söylenenlerdir.

Süleyman Çelebi'nin konuşma metni "*Ekonomik ve Sosyal Konsey, hükümet politikalarını onaylama aracı ve göstermelik bir danışma kurulu değildir*" başlığını taşımaktadır. Yani hükümet suçlanmakta ve sınıf işbirlikçiliğinin kurumlaşmış ifadesi olan ESK olumlanmaktadır. DİSK'e göre suçlu hükümettir. ESK'yı kendi politikalarının onaylama aracı olarak kullanmaktadır. Bu da ESK'yı "göstermelik bir danışma kurulu" haline getirmektedir. Elbette ki işçi sınıfının çıkarları açısından bakıldığında DİSK'in bu yaklaşımının ele alınır, savunulur bir yanı yoktur. Bu burjuva liberal bir yaklaşımdır. Çünkü ESK gerçekten de "göstermelik bir danışma kurulu"dur. İşlevi sermayenin sömürü politikalarını aklamak, onaylamak, işçi ve emekçilere kabul ettirmektir. Bugüne kadar da bu işlevine uygun kullanılmıştır.

Bu kaba gerçeğin üzerinden atlayan DİSK yönetiminin nasıl bir ESK hayal ettiğini ise Çelebi'nin açıklamasından okuyalım:

"Ekonomik ve Sosyal Konsey, hemen her ülkede toplumsal kesimlerin geniş ve kapsamlı temsiline dayalı, etkin ve katılımcı tartışmalarla Hükümet politikalarının belirlendiği, yürütmeye görüş sunan ve hatta kimi ülkelerde parlamentoya sunulan yasa tasarıları hakkında görüş bildiren, bir anlamda yasama sürecinin zorunlu bir aşamasını gerçekleştiren danışma kurullarıdır."

Burada sözü edilen "toplumsal kesimler" in başında hiç şüphe yok ki sermaye ile işçi sınıfı gelmektedir. Ve DİSK yönetimi kapitalizmde çıkarları asla uzlaşmayan bu iki "toplumsal kesim" in temsilcilerinin "etkin ve katılımcı tartışmalarla" hükümet politikalarını belirlemesinden dem vurmakta, işçilerden de bunun hayaliyle yatıp kalkmalarını istemektedir. Bir kez daha vurgulamak gerekir ki bu bakışın işçi sınıfının çıkarlarının savunulmasıyla, sınıf adına sendikacılık yapılmasıyla uzaktan yakından bir ilgisi yoktur. Hele de sermayenin saldırılarının bu denli pervasızlaştığı bir dönemde, bir sendika konfederasyonundan beklenen şey, işçilere sınıf işbirlikçiliği vaazları vermesi değil mücadele görevlerine sarılmasıdır. "Toplumsal kesimlerin geniş ve kapsamlı temsili"ni oluşturmak için değil emek

güçlerinin örgütlü mücadele birliğini yaratmak için çalışmasıdır. Süleyman Çelebi'nin bu açıklaması DİSK yönetiminin bundan ne kadar uzakta olduğunu, ESK toplantısını protesto etmesine, AB Karma İstişare Komitesi Başkanlığı'nı bırakmasına rağmen halen de sınıf işbirlikçisi bir çizgide durduğunu, sermaye düzeninin selameti için çabaladığını göstermektedir.

DİSK'in açıklamasındaki eleştirilerden biri de ESK'da sermayenin ve hükümetin daha ağırlıklı olarak temsil edilmesi, buna karşılık emek örgütlerinin ve meslek kuruluşlarının bu yapı içerisinde yer almamasıdır. Bu eleştiri görüldüğü kadar masum değildir. Kendilerinin ESK sürecinin bir parçası olması yetmezmiş gibi DİSK Türk Tabipler Birliği'nin, Türk Diş Hekimleri Birliği'nin, Türkiye Eczacılar Birliği'nin ve emekli derneklerinin de bu yapı içerisine alınmasını talep etmektedir. Barolar Birliği ile TMMOB'un ESK'ya alınmasını öteden beri istediği de bilinmektedir. Açıkçası DİSK yönetimi ESK'da yalnız kalmak istememekte, işçi ve emekçileri sermayenin çıkarları doğrultusunda hizaya çekme işinde kendine (Türk-İş ve Hak-İş'in yanısıra) yeni suç ortakları aramaktadır.

Dikkatli gözlerden kaçmamıştır; normalde 3 ayda bir yapılması gereken ESK toplantıları genellikle aksar. Fakat ne zaman sermayenin saldırıları yoğunlaşır, buna karşılık işçi ve emekçilerdeki öfke ve tepki birikir, bu birikmeyi kazasız-belasız boşaltma ihtiyacı ortaya çıkar, işte o zaman sermaye ESK'yı toplantıya çağırır. 10 yıldan bu yana ESK toplantılarının önemli bir kısmı bu tür dönemlerde gerçekleştirilmiştir.

3 Ocak'ta yapılan son ESK toplantısına da bu gözle bakmak gerekmektedir. Sermayenin saldırılarının arttığı, hükümetin sosyal yıkım alanında en büyük adımlardan birini atmaya hazırlandığı, özelleştirmelerin hız kazandığı, işsizlik ve yoksulluğun milyonların yaşamını cehenneme çevirdiği, bütün bunlar yetmezmiş gibi ekonomik çalkantıların, askeri operasyonların faturasının yeni vergilerle, zamlarla emekçilerin sırtına yıkıldığı; çalışma ve yaşam koşullarının giderek daha da çekilmez hal aldığı bir dönemden geçilmektedir.

Buna karşılık sınıf ve emekçiler cephesinde çeşitli kıpırdanmalar yaşanmakta, sosyal yıkım ve özelleştirme karşıtı mücadele günden güne kendini daha fazla belli etmektedir. İnatla uygulanan düşük ücret politikaları ve hak gaspları nedeniyle örgütlü ya da örgütsüz sınıf kesimlerindeki hoşnutsuzluk alttan alta artmakta, bunun bir ifadesi sayılabilecek grev ve direnişlerin yaygınlaştığı gözlenmektedir. İşte sermayeyi ürküten de, ESK gibi araçları devreye sokmaya iten de bunlardır. Yapmak istedikleri bir kez daha sınıfın gelişme eğilimindeki mücadele kanallarını tıkamak, biriken enerjiyi en zararsız şekilde boşaltacak yol ve yöntemleri hayata geçirmektedir.

ESK işçi sınıfının çıkarlarının savunulabileceği bir platform değildir. Böyle bir amacı yoktur. O sermayeye hizmet eden bir kurum olarak işçi sınıfının mücadelesi önünde bir engeldir. Bu konuda işçi sınıfının gerçek talebi sendikaların ESK'dan çekilmesi ve ESK'nın dağıtılmasıdır. İşçi sınıfı ve emekçileri temsil iddiası taşıyanların, sermayenin saldırılarına zemin düzlemek, çıkarlarına hizmet etmek için kurulmuş ESK'da yeri yoktur. Eğer işçi sınıfını temsil iddiası taşıyorsa DİSK yönetiminin aklına sokması gereken temel önemde nokta budur.

Sermaye uşaklarından SSGSS için ikna söylemleri...

Yalanlarınız sökmeyecek!

SSGSS saldırısının mecliste görüşülmesine sayılı günler kala sermaye uşakları da kendi cephelerinden değişik taktikler izlemeye başladı. IMF memuru Tayyip, saldırının ne kadar zorunlu olduğuna sendikaları, işçi ve emekçileri ikna etmek için yalan ve demagojiye başvurmaya başladı bile. Ancak emek güçleri sözcüleri ne söylerse söylesin devletin ve hükümetin yalanlarını, baskı ve zorunu çok iyi biliyor.

Tayyip'in savurduğu yalanların gerisinde sendikalar cephesinden SSGSS ile ilgili başlayan hareketlilik, bu hareketliliğin emekçiler cephesinden karşılık bulması korkusu yatmaktadır. Böylesi bir risk sermayeyi ve uşaklarını tedirgin etmeye yetmektedir.

“Reform olmazsa sistem iflas eder”!

Tayyip Erdoğan'ın üfördüğü yalanların temelini “reform olmazsa sistem iflas eder” söylemi oluşturmaktadır. Sosyal güvenlik sisteminin açıklarına ayrılan para ile okul, hastane vb. yaptırılabilceğini söyleyen Erdoğan, “reform” yapılmaması durumunda sistemin 20-30 yıl sonra iflas noktasına geleceğini ileri sürüyor.

Bu, emekçilerin gözünün içine baka baka utanmazca yalan söylemektir. Yalanların en büyüğü de, bu kapsamlı saldırının bir “reform” olarak yutturulmaya çalışılmasıdır. Milyonlarca emekçinin geleceğini, sağlık ve emeklilik hakkını gaspedecek olan SSGSS saldırısı işin aslında kapsamlı bir yıkım saldırısıdır.

Sosyal güvenlik sisteminin açıkları ise bir başka büyük yalandır. Yıllardır SSK, Bağ-Kur, Emekli Sandığı gibi sosyal güvenlik kurumlarını batırmak için elinden geleni yapan devlet, “zarar ediyor” bahanesiyle bu kurumları tasfiye etmek niyetindedir. Sosyal güvenlik kurumlarının tasfiyesi sonucu oluşacak boşluğu özel güvenlik şirketleri dolduracaktır. Emperyalist tekellerle işbirlikçi sermayenin çıkarları ve ihtiyaçları gözetilerek hazırlanan SSGSS saldırısı hiçbir biçimde emekçilerin yararına değildir. Aksine emekçiler açısından ölüm ve

yıkım anlamına gelmektedir.

Halkların katliamına değil emekçiye bütçe!

Sermaye uşağı başbakan, SSGSS saldırısını şirin göstermek için bile bile batırmaya çalıştıkları sosyal güvenlik kurumlarına bütçeden ayrılan payı gösteriyor ve şöyle diyor: “2006 yılında bütçeden sosyal güvenlik kurumlarına aktarılan kaynak 23 milyar YTL. Bu yatırım bütçesinin neredeyse iki katıdır. Bu parayla 400 yataklı 150 hastane, 16 derslikli 8 bin okul yaptırmak mümkündür.”

Sermayenin ve hükümetinin azgın saldırılarını hayata geçirmek için sonuna kadar kullandıkları şovenizm zehiri emekçilerin gerçekleri görmesini engellemektedir. Zira sermaye cephesi işçi ve emekçilerin arasına şovenizm zehirini akıtarak son dönemlerin en azgın saldırılarını hayata geçirebileceği bir ortam yaratmaya çalışmaktadır. Böylesine bir ortamı fırsat bilen sermaye iktidarı, asgari ücretten sağlık hakkına, vergi yükünden zamlara kadar birçok saldırıyı hayata geçirmektedir. İşçi ve emekçilerin gerçekleri görmesinin önündeki en büyük engellerden birisi de Türk ve Kürt emekçilerin bilinçli bir tarzda düşmanlaştırılmasıdır. Böylece kardeş Kürt halkının katliamını alkışlayan yığınlar yaratılmakta, ilerici, devrimci her türden eylem, etkinlik ve faaliyet yine bu gerici atmosferin etkisiyle bastırılmaya çalışılmaktadır.

Sermaye devletinin kardeş Kürt halkına kin ve nefret kusarak pompaladığı şovenist histeri atmosferinde gerçekleştirilen sınır ötesi operasyonun işçi ve emekçilere maliyetinin 20 milyon dolar olduğu söylenmektedir. 4 saat boyunca Türkiye'den kalkan savaş uçaklarının, Kürt halkının tepesine yağdırılan bombaların ülkedeki üretici güçlere maliyeti budur. Kirli savaşın faturası ise yine işçi ve emekçilere ödettilmektedir.

Sermaye uşağı Tayyip Erdoğan, sosyal güvenlik kurumlarının ülkeye maliyetini gerekçelendirmeye çalışırken emperyalist tekellere peşkeş çektiği ülke

değerlerinin, ABD ile yapılan kirli pazarlıkların, IMF'ye verilen sözlerin, Kürt halkının imha ve inkarına dayanan kirli savaşın maliyetinden hiç bahsetmemektedir. Zira bu işine gelmemektedir.

Emperyalistleri ve işbirlikçilerini tarihin çöplüğüne gömelim!

Tayyip, sosyal güvenlik kurumları tasfiye edilmezse eğer Türkiye'yi çok olumsuz bir tablonun beklediğine dikkat çekti, “20-30 yıl sonra Türkiye’de sosyal güvenlik sistemi iflas noktasına gelecektir” diye konuştu. Çünkü devlet, bugüne kadar karşılamak zorunda kaldığı ancak üzerine yük olarak gördüğü sosyal hakları sırtından atmak, emperyalistlere ve işbirlikçilerine yeni rant ve sömürü alanları açmak istiyor. IMF bunun için olmazsa olmaz bir koşul olarak SSGSS’yi dayatıyor.

“Türkiye’yi bekleyen olumsuz tablo” söylemi ise sermayenin klasik “aynı gemideyiz” çarpıtmasına dayanmaktadır. Zira ezen ve ezilen, sömüren ve sömürülen, patron ve işçi aynı gemide değildir. Aynı Türkiye’nin hayalini kurmadığı gibi aynı koşullarda da yaşamamaktadır.

SSGSS saldırısının gecikmesi bir avuç emperyalist ve işbirlikçisi için yıkımdır. Çünkü daha çok kâr için yeni pazar alanlarına ihtiyaç duymaktadırlar. Yasanın geçmesi ise milyonlarca işçi ve emekçi için yıkımdır. İşçi ve emekçilerin bir parça olsun daha iyi koşullarda yaşayabilmesi, bir nebze olsun insanca koşullarda çalışabilmesi için toplumsal olarak ürettiklerinden daha çok pay almaya ihtiyacı vardır. Bunun yolu ise örgütlenmekten ve mücadele etmekten geçmektedir. İşbirlikçi burjuvaziye ve uşaklarını tarihin çöplüğüne gömecek bir perspektif içinde yürütülecek böyle bir mücadele olmadığı sürece emekçiler için çalışma ve yaşam koşulları ağırlaşmaya devam edecektir.

Toplumun ezici çoğunluğunun geleceğine ve güvenliğine göz diken işbirlikçi burjuvaziye ve onun devletine karşı mücadeleyi yükseltmek günün en acil görevidir.

Sosyal yıkım yasası mecliste...

Sağlık ve gelecek hakkımız için birleşelim, mücadeleyi yükseltelim!

İşçiler, emekçiler!

AKP hükümeti bir “sosyal reform” olarak nitelediği Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Kanunu’nu (SSGSSK) çıkartmak için yeniden harekete geçti. Benzer bir yasa tasarısı daha önce meclis tarafından onaylanmış, fakat Anayasa Mahkemesi tarafından iptal edilmişti. İMF’nin ve işbirlikçi sermaye sınıfının ısrarları doğrultusunda hükümet şimdi öncekinden de beter bir tasarıyı meclisten geçirmek istiyor.

Yasa tasarısı İMF’nin ve patronların istekleri dikkate alınarak, çıkarları gözetilerek hazırlandı. Fakat İMF memuru başbakan Tayyip Erdoğan’a ve bakanlara sorsanız, bu yasa İMF ve sermayedarlar istediği için değil ama emekçiler için, “halka hizmet için” çıkartılıyor! Bu yasa sayesinde kayıtdışı çalışmanın önleneceğini, sosyal güvenlik sistemindeki “sorunların” ortadan kalkacağını, herkesin sosyal güvenceye kavuşacağını, herkese daha nitelikli sağlık hizmeti sunulacağını söylüyorlar. Yani İMF hizmetkârı hükümetin söylediklerine bakılacak olursa, meclisten çıkacak olan yasa her derde deva bir ilaç gibi.

Bu söylenenlerin gerçekte hiçbir alakası yok! Her zaman olduğu gibi, her zaman yaptıkları gibi işçi ve emekçilere yalan söylüyorlar. Hükümetin öve öve bitiremediği bu yasa bu ülkedeki milyonlarca işçi ve emekçi için, dahası çocuklarımız ve torunlarımız için tam bir yıkım anlamına geliyor. Çünkü tasarı meclisten geçip yasalaştığında, sağlık ve sosyal güvenlikle ilgili mevcut haklarımızın önemli bir bölümü yok olacak:

* Emeklilik yaşı hem kadınlar, hem de erkekler için 65’e çıkarılacak.

* Prim ödeme zorunluluğu 9.000 güne yükseltilecek.

* Aylık geliri 140 YTL’yi geçen herkesten 73 ila 475 YTL Genel Sağlık Sigortası primi alınacak.

* Hastaneye yatmamız gerektiğinde “katılım payı” adı altında para ödemek zorunda kalacağız. Hükümet “katılım payı”nı istediği gibi arttırabilecek.

* Bütün sağlık hizmetleri paralı olacak. Yani sağlık hizmeti alabilmek için insan olmamız, bu ülkenin vatandaşı olmamız yetmeyecek. Üstelik vergi ödemek, dahası Genel Sağlık Sigortası primi yatırmak, hatta “katılım payı” ödemek de yetmeyecek. Bir de “ilâve ücret” adı altında para ödemek gerekecek.

* Doğum yapan sigortalılara altı ay süreyle verilmesi öngörülen emzirme yardımı bir aya düşürülecek.

* Emekli Bağ-Kur’lularının maaşından 10 yıl süreyle % 10 oranında Genel Sağlık Sigortası primi adı altında haraç kesilecek.

* Emekli maaşları % 23 ila % 33 arasında tırpanlanacak.

* Hastalanan sigortalılara verilen iş göremezlik ödeneği % 16 azalacak.

* Primini ödeyemeyen vatandaşlar sağlık hizmeti alamayacak, hastane kapılarından geri dönecek.

Kısacası, hükümetin çıkartmaya çalıştığı yasa, işçi ve emekçilerin sağlık hizmetlerinden yararlanmasını imkansız hale getiren, emekli olmalarına ise ancak mezarda imkan tanıyan bir yeni saldırı yasası.

Hazırladıkları yasanın da gösterdiği gibi, işçi ve emekçilerin sağlıkları, emeklilikleri hükümeti ve patronları fazla ilgilendirmiyor. Çünkü, onlar için, işçi

ve emekçiler posası çıkana kadar çalıştırılacak, ondan sonra da kaldırıp hurdaya atılacak üretim araçlarından başka bir şey değil.

Onları asıl düşündüren şey işçilik maliyetlerinin azaltılması. Bütçe açıklarının kapatılması. İşte bu yüzden sağlık ve emeklilik harcamalarını gereksiz buluyorlar. Bu harcamaları bütçedeki “kara delik” olarak adlandırıyorlar. Sağlık hizmetlerini özelleştirmelerinin, emekli olmayı imkansız hale getirmelerinin tek nedeni bu.

Hükümetin hazırladığı yasa kademeli olarak uygulamaya sokulacak. Bazı maddeleri hemen, bazı maddeleri bir süre sonra, başka bazı maddeleri ise 20-30 yıl sonra uygulamaya geçecek. Bu, işçi ve emekçileri kandırmak için kullandıkları bir yöntem. Yasanın sosyal hakları ortadan kaldırdığını söyleyenlere “ama yasa şu an çalışanları etkilemiyor” diyorlar. Bu yasanın “10-20 yıl sonra” tam olarak uygulanacağını söylüyorlar. Kısacası halen çalışan işçi ve emekçilere, “Bu yasa sizden yıllarca sonra fabrikalarda çalışacak olanlar için, sizin haklarınıza dokunmuyoruz, susun sesinizi çıkartmayın” diyorlar.

Bu, işçi ve emekçilere hakarettir. Yarının işçi ve emekçi kuşaklarına karşı bugünün emekçilerine rezilce bir rüşvet teklifidir. Onursuzluğa ve namussuzluğa davettir. Çünkü 10 yıl, 20 yıl sonra bu fabrikalarda çalışacak olanlar bizim çocuklarımız, bizim torunlarımızdır. Yani sermaye ve hükümet çocuklarımızın haklarını ortadan kaldırmak için, gelecek kuşakları köleleştirmek için bizi rüşvetle, hak kırıntılarıyla susturmaya çalışmaktadır.

İşçiler, emekçiler!

İşbirlikçi sermaye sınıfı ve onun emrindeki hükümetler, yıllardır bizleri daha beter bir köleliğe mahkum edecek yasalar hazırlıyorlar. En temel haklarımızı birer birer ellerimizden alıyor, bizi daha derin bir yoksulluğa ve sefalete mahkum ediyorlar. Kelimenin tam anlamıyla köleleştirmek istiyorlar. Meclisteki yasa tasarısı da bu köleleştirme saldırısının en önemli adımlarından bir yenisidir.

Bu kadar pervasız saldırırken de kendi

güçlerinden çok bizim güçsüzlüğümüze, örgütsüzlüğümüze, sesimizin çıkmayışına güveniyorlar.

Öyleyse artık yeter diyelim! Sağlık hizmetlerinden yararlanma hakkımızın elimizden alınmasına, hastanelerin ticarethaneye çevrilmesine, emeklilik hakkımızın ortadan kaldırılmasına izin vermeyelim! Gerçek bir sosyal güvenlik reformu için mücadele edelim! Tüm çalışanları kapsayacak bir genel sosyal güvenlik sistemi kurulmasını, tüm sigorta primlerinin devlet ve işverenler tarafından ödenmesini, sosyal güvenlik kurumlarının işçi ve emekçilerin denetimine verilmesini talep edelim!

Bunları diyebilmenin, isteklerimizi elde edebilmenin yolu ise örgütlü mücadeleyi yükseltmekten geçiyor. Geleceğimize hükmetmek isteyenler, bizim sırtımızdan geçinen bir avuç asalak. Bizler ise tüm değerleri üreten milyonlarca işçi ve emekçiyiz. Biz yalanlarına itibar etmezsek, ayağa kalkar ve gücümüzü birleştirirsek, örgütlenerek mücadele edersek, işte o zaman haklarımıza dokunamazlar. Bugünümüzü cehenneme çeviremez, yarınlarımızı çalamazlar. Bizleri açlık ve sefalete, sömürü ve köleliğe mahkum edemezler.

O halde ayağa kalkalım, güçlerimizi birleştirelim ve fabrikalarda, sokaklarda örgütlü mücadeleyi yükseltelim!

Yaşasın işçilerin ve emekçilerin örgütlü mücadele birliği!

Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!

Acil taleplerimiz:

- İMF-TÜSİAD’ın sosyal yıkım programlarına son!

- SSGSS yasa tasarısı geri çekilsin!

- Herkese parasız sağlık hizmeti!

- Tüm çalışanlar için genel sigorta!

- Sigorta primleri devlet ve işveren tarafından ödensin!

- Sosyal sigorta kurumlarında işçi ve emekçi denetimi!

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP)

Dağlıca tutsaklarının iddianamesi tamamlandı...

Askeri savcı da askerlerin kurtulmasına “sevin(e)medi”

21 Ekim 2007 Hakkâri Dağlıca’da çıkan çatışma sonucu HPG güçlerince esir alınan 8 asker serbest bırakıldıktan sonra TSK tarafından hemen sorguya alınmış, daha sonra da tutuklanmışlardı. Şimdi ise haklarında ömür boyu ve 3 ila 5 yıl arasında değişen hapis cezası istemiyle dava açılmış durumdadır.

Askeri savcının hazırladığı iddianameye göre, ömür boyu hapis istemiyle yargılanacak olan er Ramazan Yüce’nin “Kürtçe bilmesi, diğer askerlere nazaran teröristlerle daha samimi gözükmesi, kaçırılmaktan memnunmuş gibi davranması”, diğer askerlerinse “memuriyet görevlerinin gereklerine aykırı hareket etmek, büyük zararlar doğuran emre itaatsizlikte ısrar” ve “yurtdışına firar” gibi “suçlarından” yargılanması talep ediliyor. 70 gündür Van Askeri Cezaevi’nde tutuklu bulunan askerlerin ilk duruşmalarının 1 Şubat’ta yapılacağı açıklandı.

Askeri savcılığın iddianamesinin son derece keyfi ve yer yer gülünç ithamlarla hazırlanmış olması, burjuva medyanın kimi köşe yazarları tarafından bile eleştiri konusu edilmektedir. Ancak 8 askerin kaderi, çatışmada esir alındıkları daha ilk anda, başta Genelkurmay olmak üzere sermaye devletinin tüm yönetici güçlerinin ortak tutumuyla belirlenmişti bile.

Çatışmanın kamuoyuna yansıtıldığı ilk saatlerde esir alınan askerlere dair haberlerin duyulmasına rağmen Genelkurmay’ın bunu doğrulamaması, bu askerlere ilişkin yaklaşımın da en açık ve somut göstergelerinden biriydi. Zira Genelkurmay’a göre bu askerler çoktan zayı listesine eklenmişti ve mümkün mertebe kamuoyu tarafından da öyle bilinmesi arzu ediliyordu. Hatta askerlerin HPG güçlerince sağ salım götürülmesinin engellemesi için yoğun bir bombardıman da uygulanmıştı. Askerlerin esir alınmasındansa her ne suretle olursa olsun öldürülmeleri Genelkurmay’ca arzu edilen en iyi sonuç olacaktı.

Ancak bu emellerine varamayacaklarını anladıkları andan itibaren ve de karşı tarafça bu olayın zaten kamuoyuna yansıtılacağına bilinciyle, bir süre sonra askerlerin esir düştüğü kabul edildi. Aslında Dağlıca’daki çatışma gerçekleşme biçimi ve zamanlama açısından kafalarda birçok soru işareti uyandırmasına rağmen sermaye devletinin topluma empoze ettiği şovenizm zehri içerisinde bu sorular unutuldu, unutturuldu. Sermaye devleti bu çatışma üzerinden başta efendisi ABD’ye ve dünya kamuoyuna karşı “sabrımız taşıyor”, “vatandaşlarımıza hâkim olamıyoruz” mesajları vererek sınır ötesi bir operasyon için vize koparma amacını gütmekteydi. Nitekim başta sermaye medyası olmak üzere devletin tüm kurumlarının işbirliğiyle bu yönde büyük bir kampanya başlatıldı ve sokaklara linç kültürü yeniden hâkim kılındı.

Bu tablodan fazlasıyla hoşnut olan Genelkurmay’ın rahatını bozan tek şey ise emirindeki askerlerinin esir düşmesi ve buna engel olamamasıydı. Bu sonucun Genelkurmay nezdinde iki anlamı vardı; birincisi, NATO’nun ikinci büyük ordusu olmakla övünen TSK’nın uzun süredir PKK’nın açık bir savaşa girmekten korkup ancak uzaktan mayın patlatmalar yoluyla savaşılabildiği yönündeki propagandasının böylelikle boşa düşmesiydi. Nitekim çatışmanın kamuoyuna yansıdığı ilk anlarda Genelkurmay’a da yakınlığıyla bilinen kimi burjuva kalemşorların

“hayretler içinde” bunu sorgulaması, sonrasında başlatılan şovenist kampanyayla birlikte adeta bıçakla kesilircesine birden bire durduruldu.

İkincisi ise, esir askerlerin çatışmaya ve sonrasına ilişkin yapacakları açıklamaların kendi yalanlarını açığa çıkaracağından duydukları endişeydi. PKK tarafından esir askerlerin görüntülerinin yayınlamasıyla birlikte hemen buna karşılık olarak kamuoyunda askerleri hedef alan karalama kampanyalarına hız verildi. Bu noktada düzen medyası bir kez daha üstüne düşen görevi layıkıyla yerine getirerek esir düşen askerleri “köstebek”likten, “ihamet etmek”ten tutun da, “PKK’ya üye” olmaya kadar bir dizi ithamla topluma yansıtmış oldu. Şovenizm zehriyle sersemletilen kitlelerin önüne “linç edilecek” yeni hedefler sunuldu.

Ancak esir askerlere ilişkin sermaye devletinin yaklaşımını tüm iğrençliğiyle olduğu kadar en açık bir şekilde ortaya koyan, Adalet Bakanı Mehmet Ali Şahin oldu. Şahin, bazı DTP milletvekillerinin arabuluculuğu sayesinde serbest bırakılan askerler üzerine “kurtulmuş olmalarına sevinemedim” diyerek, askerlerin düpedüz ölmüş olmalarını yeğlediğini açıkladı. Böylelikle esir düşen askerlere dönük toplumda başlatılan “psikolojik harekâtın” nasıl düzenin tüm güçlerinin elbirliğiyle yürütülmüş olduğunun güzel bir örneğini vermiş oldu.

Şovenizm ile bilinci dumura uğratılan toplum, sermaye devletince lanetlenmiş askerlerin başına geleceklerle de pek ilgilenmeyeceği için gerisini halletmek çok daha kolay olmuştu. Önce askerlerin rutin bir sorguya alındığı ifade edilip, konunun gündemden düşürülüp soğutulması hedeflendi. Daha sonra da askerler çatışmaya ve yaşadıklarına ilişkin açıklamalarının kamuoyuna yansımalarının engellenmesi için tutuklanıp tecrit edildiler. Şimdi ise çeşitli “suçlardan” yargılanarak hapsedilmeleri

gündeme getirilmektedir. Kısacası sermaye devleti, sağ kalmalarına engel olamadığı askerlerini hapsederek, mezarda koruyacakları suskunluğunu hapiste de devam ettirmelerini amaçlamaktadır. Bu yüzden de tutuklanan asker ailelerinin vatana bağlı oldukları yönündeki hiçbir açıklamanın sermaye devleti nezdinde bir anlam teşkil etmeyeceği açıktır.

Kürt kimliğinden kaynaklı PKK üyesi olmakla itham edilen ve ömür boyu hapis istemiyle yargılanan er Ramazan Yüce’nin birliğin telsiz dinleme ve kestirme görevlisi olarak çatışma öncesinde verdiği raporun “akıbetinin bilinmemesi” ortada dönen oyunun içi yüzünü de olduğu gibi açıklamaktadır aslında.

Dağlıca’da yaşanan çatışma ve sonrasında 8 askerin esir alınmasıyla gelişen süreç, sermaye devletinin Kürt halkına karşı izlediği imha ve inkâr politikasının gerçek yüzünü bir kez daha sergilemesi bakımından çarpıcı bir örnektir. Bu kirli savaşta tüm milliyetlerden yoksul emekçi halkın nasıl alet edildiğinin de ibret verici bir örneğidir aynı zamanda. “Mehmetçiğin bir damla kanı” üzerinden “vatan-millet” edebiyatı yapanlar, ölen askerlerin yoksulluğu özerinden demagoji yapanlar, sırası gelince “kurtulmuş olmalarına sevinemedim” diyerek küstahça açıklamalarda bulunmaktadırlar. Zira onlar için yoksul emekçi çocukları fabrikalarda ucuz iş gücü, askerlikteyse ucuza mal olan canlardır. Dün nasıl Kore’de “Mehmetçik kanı” emperyalistlerin hizmetinde üç kuruşa pazarlandıysa, bugün nasıl işçi ve emekçi gençler kardeş bir halkın katliamına ortak ediliyorsa, yarın da yine aynı şekilde emperyalizmin hizmetinde Ortadoğu halklarına karşı pazarlanacaktır.

Sermayenin bu kanlı çarkını durduracak olansa her milliyetten işçi ve emekçilerin “İşçilerin birliği halkların kardeşliği” şiarıyla yükselteceği ortak mücadele olacaktır.

Bakırköy’de SSGSS eylemi...

İstanbul’da oluşturulan platformun SSGSS saldırısına karşı yerelerde örgütlenecek mücadele çerçevesinde oluşturduğu bölge platformları eylem ve etkinliklerine başladı.

Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu’nun Bakırköy ayağı 9 Ocak’ta gerçekleştirdiği basın açıklaması ve yürüyüşle SSGSS’ye karşı mücadele çağrısı yaptı. Bakırköy Yenimahalle Doğumevi Poliklinikleri önünde toplanan platform bileşenleri, hasta yakınlarının katılımı ve yoğun ilgisiyle eylemlerini gerçekleştirdiler.

Basın açıklamasını platform adına Hava-İş Sendikası Genel Başkan Yardımcısı Eylem Ateş yaptı. Tasarının yasallaşması halinde ‘parası olanın parası kadar emeklilik ve sağlık hakkına sahip olacağı’ şartının emekçilere dayatılacağını ve sermayeye yeni kâr alanları sağlayacağını söyledi. Açıklamada dünyanın çeşitli yerlerinde halkın tepkileri ile püskürtülen benzer tasarıların Türkiye’de muhalefetin tepkisiyle püskürtülmesi gerektiğinin altı çizildi.

Açıklama şu sözlerle devam etti: “*Ekonomik Sosyal Konsey toplantısında konuşan Başbakan Recep Tayyip Erdoğan ‘Bu süreçte bazı kesimlerin fedakarlıkta bulunması gerekebilir’ derken bir kez daha faturayı emeğiyle geçinmek zorunda olan geniş emekçi kesimlere ve onların ailelerine çıkartıyor.*”

Açıklamanın son bölümünde sağlık hakkının gaspına karşı birlikte mücadele çağrısı yapılarak tasarının yasallaşması halinde yaşanacak hak gaspları maddeler halinde sıralandı. Açıklamanın sona ermesinin ardından SSGSS karşıtı bildirilerin dağıtımı Bakırköy Özgürlük Meydanı’na yürünerek yapıldı. “Herkese sağlık güvenli gelecek!” yazılı önlüklerle yapılan yürüyüş ve bildiri dağıtımı boyunca çevredeki insanlara mücadele çağrısı yapıldı, sloganlar atıldı. Açıklamaya ve bildiri dağıtımına 100’ü aşkın kişi katıldı. Açıklama sırasında birçok hasta yakını da eyleme destek verdi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Esir askerler hakkında skandal dava!

Siyasi davaya karşı siyasi dayanışma ve mücadele!

PKK'ye esir düşen 8 asker meselesi sorun olmaya devam ediyor. Askerlerin esir düştüğü çatışmanın ardından, bir süre 'kayıp' açıklamalarıyla idare etmeye çalışan devletin, esaretin ortaya çıkmasıyla birlikte 'ölüm duası'na durduğu ise çok geçmeden anlaşılmıştı. Askerlerin sağ-salim geri verilmesiyle birlikte, devlet katından yapılan açıklamalar, bu ölmeme halinden ne kadar telaşa düştüklerini gösteriyordu.

Nitekim telaşa düşmekte pek de haksız olmadıkları hemen anlaşıldı. Serbest bırakılmış askerlerden bazılarının yaptığı kimi açıklamalar, devlet katında arzulanan Kürt düşmanı propagandadan uzak, hatta 'Kürt dostu' propagandaya gayet açıktı. Ve bu, elbette, esir düşmeleri yetmediği gibi bir de sağ salim geri dönmüş olan askerlere bunun bedelini ödetmenin yani gerçek teröristin kim olduğunu göstermenin fırsatı olacaktı.

İşkenceli sorgulardan sonra tutuklanan askerler, "PKK propagandası" yapmaktan yargılanmaya başladılar.

Askerler hakkında açılan dava iddianamesinde öne sürülen gerekçeler, bunun yine baştan ayağa siyasi bir dava olduğunu ortaya koyuyor. Ve elbette, başka pek çok siyasi davada olduğu gibi, yine hukuk skandalları eşliğinde cezalar yağdırılacak. Ama kuşkusuz, cezanın ağırlığı Kürt kökenli askerlere kesilecek. Diğerleri ise, sadece, öleceklerine teslim olmalarının karşılığı cezalarla 'terbiye' edileceklerdir.

Bu konunun devleti bu derece öfkelenilmesi, önce 8 askerini gözlerinin önünde esir kaptırmasıyla ilgili. Ortadoğu'nun ve Balkanlar'ın en güçlü, NATO'nun bilmem kaçınıcı en güçlü ordusu üstüne yapılan onca propaganda, onca reklam bir çırpıda yerle bir olmuştur. Ancak bozulan sadece devletin imajı değildir. Aynı zamanda, PKK için çizmeye çalıştıkları karanlık tabloyu da bozmuştur esir askerler. Teröristlerin elinde en küçük bir eziyet çekmedikleri, işkence görmedikleri, gerek yayınlanan fotoğraflar, gerekse serbest kaldıktan sonraki açıklamalarında herkes tarafından görülmüş bulunuyor. Üstelik, PKK'nin serbest bırakması ardından bu kez terör devleti tarafından esir alınan aynı askerler, gerçek terörü burada tanımış bulunuyorlar.

Burada da görüldüğü gibi, terör devleti psikolojik savaşta sadece itiraf ettiği alanlarda değil, başarılı olduğunu sandığı alanlarda da hezimet üstüne hezimet yaşıyor. Ancak kimseleri suçlama hakkı yok. Bu başarısızlıkları tümüyle kendi gayretleri, kendi marifetleriyle kazanmaktadır. PKK'nin bu olaydaki tek 'yardımı', esirlerine kötü davranmamak olmuştur. Kirli savaşın psikolojik ayağındaki başarısızlıklarını, 'insan hakları' gibi kavramları yeterince 'kullanamamak' olarak tarif eden Genelkurmay Başkanı, salt açıklamasındaki 'kullanma' ifadesiyle haklar arasındaki tezat nedeniyle bile ve sadece düzen cephesinde dahi yeterince eleştirilmişti. Ancak eleştiriciler, buradaki aslında bir çıkmazı ifade eden çaresizliği pek görmek istemedi. Kullanamamaktan yakınıyordu Genelkurmay Başkanı. Kullanamıyorlardı, çünkü sık sık, çok sistemli ve çok da kirli biçimde ihlal etmek zorundaydılar. Tıpkı, şimdi sermaye devletinin esiri olan askerlere yaptıkları gibi.

Bu askerler insan. Onların da tüm insanlar gibi bir

takım hakları var. Şimdi ayaklar altında çiğnenen bu haklar, kontracı sermaye devletinin de güya tanıdığı uluslararası anlaşmalarla güvence altındadır. Ancak, hakları yazanlar da, sonradan tanıyanlar da yaptıklarına çoktan pişman oldukları için hepsini unutmayı, yok saymayı tercih ediyor.

Bu skandal dava hakkında uluslararası camia denen emperyalist dünyadan tık çıkmıyor.

Çıkmasını beklemek de gerekmiyor.

Hak ve özgürlük, sadece kullanma söz ve eylemiyle değil, verme söz ve eylemiyle de temelden çelişir. Haklar, sadece ve sadece, fiili-meşru mücadelenin gücüyle alınır ve kullanılır. Hak ihlalcilerine ise ancak onu tanıma zorunluluğu düşer.

Esir askerler davası skandalına karşı mücadele ve onlarla dayanışma, genel hak ve özgürlük mücadelesinin bir parçası olarak ele alınmalı ve güçlendirilmelidir.

SSGSS'ye karşı faaliyetlerden...

GOP İşçi Platformu'ndan panel!

GOP İşçi Platformu olarak yürüttüğümüz SSGSS yasa tasarısı karşıtı çalışmamız çerçevesinde, 6 Ocak günü Eğitim Sen 4 No'lu Şube'de panel gerçekleştirdik. Panelin ön sürecinde "Herkesi Sağlık, Güvenli Gelecek" platformunun çıkardığı bildirimleri ve GOP İşçi Platformu imzalı çıkardığımız el ilanlarını dağıttık. Yine panelin duyurusunu yapan ilanları Elmabahçesi başta olmak üzere bir çok yere astık, SSGSS üzerine işçilerle sohbetler gerçekleştirdik.

Panele İTO'dan Dr. Nazmi Irgat katıldı. Irgat, SSGSS yasa tasarısı hakkında canlı ve akıcı bir sunum gerçekleştirdi. Ardından Platform temsilcisi SSGSS yasa tasarısına karşı mücadele ve görevlerimiz ekseninde sunumunu yaptı. Konuşmaların ardından sohbete geçildi. GOP yerelinde oluşturulacak SSGSS karşıtı ortak çalışmaya sunulmak üzere fikirler oluşturuldu ve karara bağlandı.

Toplantıya katılan işçilerin önerileriyle oluşturulan SSGSS karşıtı çalışma programımızı önümüzdeki günlerde fabrikalar başta olmak üzere işçi ve emekçi semtlerinde daha güçlü yürütecek asgari bir zemine kavuşmuş bulunuyoruz

GOP İşçi Platformu

Topkapı'da SSGSS toplantısı

Topkapı'da 5 Ocak akşamı SSGSS Yasa Tasarısı ile ilgili bir işçi toplantısı gerçekleştirildi. İşçi Derneği'nin örgütlediği toplantıda, Haber-Sen temsilcisi, bir sağlık çalışanı ve dernek çalışanı bir işçi sunum yaptılar. Toplantı, "Topkapı işçileri yeni sosyal güvenlik yasasını tartışıyor" başlıklı bir afiş çalışmasıyla duyuruldu.

Toplantıda ilk konuşmayı yapan işçi arkadaş, tarihsel süreç içerisinde sosyal güvenlik kurumlarının nasıl içinin boşaltıldığını ayrıntılı olarak anlattı. Onun ardından söz alan sağlık çalışanı ise sunumunda oldukça canlı örneklerle sağlığın özelleştirme sürecini anlattı. Oldukça açıklayıcı ve aydınlatıcı olan konuşması işçiler

tarafından ilgiyle dinlendi. Son olarak konuşan Haber-Sen temsilcisi ise, saldırı karşısında mücadelenin ve birlikteliğin önemine vurgu yaptı.

Sunumların ardından toplantıya katılan diğer işçiler de görüşlerini ortaya koyarak çeşitli tartışmalar yürüttüler.

Kızıl Bayrak/İstanbul

OSİM-DER'de SSGSS paneli

SSGSS'ye karşı bölgemizde "Sağlıkta Yıkıma, Mezarda Emekliliğe Geçit Yok" şiarı ile yürüttüğümüz çalışmalar sürüyor. OSB-İMES işçilerini mücadeleye çağıran afişlerimiz ve bildirimlerimizle başlattığımız çalışma kapsamında 5 Ocak günü OSİM-DER'de panel düzenledik. Panelin duyurusunu hafta boyu yaptığımız afişler ve dağıttığımız el ilanları ile bölgemizdeki işçilere ulaştırdık.

"Sermayenin asgari ücret politikası", "SSGSS Yasa Tasarısı Ne Getiriyor" başlıkları altında yaptığımız panele İstanbul Tabip Odası temsilcisi Nazmi Irgat, DİSK Genel-İş İstanbul 3 No'lu Bölge Şube Başkanı Veysel Demir katıldı. Panelin ilk bölümü Irgat'ın barkovizyon eşliğinde yaptığı, sağlık alanındaki dönüşümleri anlatan canlı sunumuyla başladı. Irgat sunumunu 13 Ocak Kadıköy Altıyol'da yapılacak eylemin duyurusu ile bitirdi.

Soru-cevap kısmı ve verilen aranın ardından panelin ikinci bölümüne geçildi. İkinci bölümde söz alan Veysel Demir, tasarının yasalaşması durumunda mezarda emekliliğin bile hayal olduğuna değindi. İşçilerin yeni yasa ile birlikte birçok hakkının tırpanlanacağına değinen Demir, sermayenin adım adım özelleştirme politikalarını hayata geçirdiğini ve işçi ve emekçilerin bu süreci bir adım geriden takip etmek zorunda bırakıldığını belirtti.

Panel 13 Ocak'ta yapılacak eyleme ve haftaya dernekte düzenlenecek olan film gösterimine çağrı ile bitirildi. Panele 25 kişi katıldı.

OSİM-DER'den işçiler

İlerici-Devrimci güçlerden ortak çağrı:**Operasyonlara ve saldırılara karşı birlikte mücadeleyi yükseltelim!****Emekçi halkımız,**

Siyasi iktidar, 16 Aralık tarihinden itibaren Irak’a bombalar yağıyor. Egemenler, arsızca, komşu bir ülkenin topraklarına yapılan saldırıyı günlerdir öve öve bitiremiyorlar.. ABD terörünü yakından tanıyan Irak halkları, şimdi de günlerdir emperyalizmin desteği ile ülkemiz egemenlerinin terörünü yaşıyor.

Ülkemiz ezilenlerine “teröre karşı mücadele”, “yurt savunması” vb. adlarla yutturulmaya çalışılan operasyon, emperyalizmin bölgeyi “ıslah” hareketinden başka bir şey değildir. Operasyonun gerisindeki en temel amaç, başta Kürtler olmak üzere bölge halklarını terörle sindirmek, bölmek, birbirine düşürmek ve emperyalist sömürüye sınırsızca alan açmaktır.

Emekçiler, ezilenler,

Kürtler’e yönelik saldırı sadece Güney’in bombalanmasından ibaret değildir. İçeride daha kapsamlı, daha sistemli saldırılar yaşanıyor. Onyıllardır Kürt ulusunun haklı ve meşru talepleri baskı ve zor ile ezilmeye çalışılıyor. Seçimlerde binbir oyunla önünü kesmeye çalıştıkları DTP, her şeye rağmen meclise girmeyi başarınca, milletvekillerine ve partiye yönelik, kendi hukuklarını paspasa döndüren bir saldırı kampanyası sürdürülüyor. Pek çok vekil hakkında soruşturmalar, davalar açılıyor. DTP kapatılmak isteniyor. Yine pek çok DTP yönetici ve üyesi gözaltına alınıyor, tutuklanıyor, yargılanıyor.

Yükseltilen şovenist dalganın parçası olarak Kürtler hedef alınıyor, linç edilmek isteniyor, Kürtler’e ait işyerlerine baskılar uygulanıyor. Bizzat Genelkurmay Başkanı’nın söylediği gibi, “Ne mutlu Türküm” demeyen düşman ilan ediliyor.

Ancak bu saldırı Kürtler ile sınırlı değil. Ülkede ilericiilere, devrimcilere, tüm toplumsal muhalefete yönelik baskı ve terör tırmandırılıyor. Polis Salahiyetleri ve Vazifeleri Kanunu’ndaki değişikliklerin ardından keyfi gözaltılar ve baskılar artırılıyor, infazlar yaşanıyor. Devrimciler sokak ortasında linç edilmek isteniyor, dernek ve parti binaları polis tarafından basılıyor, talan ediliyor. Ferhat Gerçek örneğinde olduğu gibi, dergi satarken devrimciler vuruluyor ve felç ediliyor. Baskılar, Alevi kesimlere yönelik de artarak devam ediyor.

Demokratik hak ve özgürlüklerimiz ise bir bir elimizden alınmaya çalışılıyor.

Emekçiler, ezilenler,

Kardeş bir halkın haklı isteklerini terörle bastırabilmek uğruna feda edilen bu ülkenin emekçilerinin çocuklarının kanı, canıdır. Bu ülkenin ezilenleri mücadeleden geri durduğu sürece, Kürtlere yönelik saldırı ve operasyonlarda bizlerin çocukları öleceği gibi, savaşın faturası da bizlere ödetilecek. İşte asgari ücrete yapılan 16 YTL.’lik zam!.. İşte elektriğe, doğalgaza, suya yapılan zam!.. Televizyon ekranlarında 4 saatlik operasyona 20 milyon YTL vermekle, akıllı bombaların marifetleriyle övünenler, emekçi halkımızı yoksulluğa ve sefaletle mahkum ediyorlar.

Emekçiler, ezilenler,

Kürt kardeşlerimize düşmanlıkta da başı emperyalist haydutların çektiği, bu sınır ötesi

operasyonda bir kez daha görülmüştür. İşbirlikçiler ve uşaklar operasyon için öncelikle ABD’den izin koparabilmek için aylarca uğraştılar. Ancak izin yeterli değildi, yardım ve destek olmadan saldırıyı gerçekleştiremeyeceklerdi. Son olarak gerçekleşen 5 Kasım toplantısıyla da son pazarlıklarını yaptılar. İşgalden bu yana Irak’ı kendi malı gibi gören ABD emperyalizminin yardımı ve desteğiyle Kürtler’in üstüne bombalar yağıyor.

Operasyonunun sorumlularından biri de işbirlikçi-uşakları AKP hükümetidir. Seçimlerin öncesinde Kürt halkının istemlerine “sözde” ılımlı yaklaşan AKP, şimdi, düşmanlıkta sınır tanımıyor.

Şu çok açık ki, emperyalizmin işbirlikçileri ve uşakları, ezilen tüm halkların ve ezilen sınıfların düşmanıdır. Kürt halkının olduğu kadar Türkler’in, Lazlar’ın, Çerkezler’in ... Irak halkının olduğu kadar İran, Suriye, Filistin ve Lübnan halklarının da...

İşçiler, emekçiler, köylüler, kadınlar, gençler ...

Ortak düşmana karşı ortak mücadeleyi yükseltmenin, halkların kardeşliği şiarını gür bir biçimde haykırmanın zamanıdır. Bu kardeşliğin ilk şartı ise tam hak eşitliğinin kabulüdür. Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı ise vazgeçilmezdir.

Türk, Kürt Laz, Çerkez... işçi ve emekçi kitleler zaten birlik ve kardeşlik içinde bir arada yaşamakta ve çalışmaktadırlar. Pek çok grevi, direnişi, yürüyüşü birlikte örgütlemektedirler. Ayrım yapmadan, sorun yaşamadan, Kürt-Türk demeden... Halklar arasındaki kardeşliği kuracak ve pekiştirecek olan, ortak düşmana karşı birleşik mücadeledir. Sınıf ve emekçi kitleler içinde var olan bu birliğin ve kardeşliğin bozulmasına, farklı kesimler arasında ekilmeye çalışılan düşmanlık tohumlarının yeşermesine izin vermeden birlikte mücadeleyi yükseltelim!

Kahrolsun emperyalizm, işbirlikçileri ve uşakları!

Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

Alınteri, BDSP, DHP, DİP Girişimi, Özgür Demokratik Alevi Hareketi, DTP, EHP, EMEP, ESP, HKM, HÖC, Kaldıraç, Köz, Partizan, PDD, Proletaryanın Kurtuluşu, SDP, SODAP, TÖP

Ocak 2008

Sınır ötesi operasyona karşı ortak eylemler...**Yaşasın halkların kardeşliği!**

5 Ocak’ta Galatasaray Lisesi önünde biraraya gelen kurumlar “Operasyonlar durdurulsun / Emperyalizme ve şovenizme karşı yaşasın halkların kardeşliği!” pankartını açtılar. Eylemde basın açıklamasını okuyan Yaman Yıldız, Türk egemen sınıflarının ABD emperyalizminin ve İsrail siyonizminin suç ortaklığına soyunduğunu söyledi ve “halklarımızın savaşa değil, hak ve özgürlüklerimizin daha fazla kısılmasına değil demokrasiye, İMF’ye ve BOP’a değil emperyalizmin yörüngesinden çıkmaya ihtiyaç vardır” sözleriyle açıklamasına devam etti.

Savaşın getireceği sosyal yıkım saldırılarına da değinilen açıklamada polis devleti uygulamalarının da artacağıının bilindiği ifade edildi. Yaman yaptığı açıklamayı savaşa ayrılan kaynakların, asgari ücretin arttırılması için, parasız eğitim ve parasız sağlık için kullanılması gerektiğini vurgulayarak sonlandırdı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

“Sınır ötesi” operasyona hayır!

İzmir’de biraraya gelen devrimci, ilerici güçler devletin tırmandığı şovenizme, “sınır ötesi” operasyona, Kürt halkının inkar ve imhasına karşı 5 Ocak günü bir eylem yaptı.

Saat 12:00’de Kemeraltı girişinde toplanan kitle ““Sınır ötesi” operasyona, Kürt halkının inkar ve imhasına son! Yaşasın halkların kardeşliği ve birlikte mücadelesi!” yazılı pankart açtı.

Basın açıklamasında 16 Aralık günü Türkiye topraklarından havalanan uçakların 25. operasyonu gerçekleştirdiği ifade edildi. Operasyonun maliyetinin yoksul halka vergi, asgari ücret, zam olarak geri döneceği dile getirildi. Egemenlerden Genelkurmay’a, meclisteki düzen partilerinden burjuva medyaya kadar tüm düzen güçlerinin ağzından kan döküldüğü söylendi. DTP Genel Başkanı Nurettin Demirtaş’ın hukuksuz bir şekilde tutuklandığı, DTP milletvekillerine karşı siyasi linç ve komplo gerçekleştirildiği vurgulandı. Şovenist-ırkçı kışkırtmalar sonucunda DTP binalarının ve devrimci-demokratik kurumların taşlandığı dile getirildi. İzmir’de 13 kişinin DTP’li olduğu için tutuklandığı, mitinglerin yasaklandığı ifade edildi. Bu kışkırtma ve saldırıların amacının halkların emperyalist politikalara karşı birlikte mücadele etmesinin engellemek olduğu söylendi.

Kızıl Bayrak/İzmir

“Vatan mevzu bahisse gerisi teferruattır” ancak...

Şeytan ayrıntıda gizlidir!

Ülke genelinde ekonomik göstergeler üzerinden yapılan güzellmeler toplum nazarında taraftar bulmuştu, seçimler bunun bir göstergesi oldu. AKP hükümeti borcu faize yatırarak dengelediği ekonominin içinde gülücükler saçarken, “vatan-millet-Sakarya” edebiyatından geriye kalan teferruatla da “vatan” toprağı üzerine kamp kuran IMF ilgileniyor. Zaten hükümet de işçi ve emekçilerin sessizliğinden güç alarak pişkinliğini sözcüklere yansıtıyor. Son olarak doğalgaz, benzin ve elektriğe gelen zamların ardından medyada arz-ı endam eden bakanlardan biri ağız birliği etmişçesine konuşuyor. Enerji Bakanı Hilmi Güler, zammına sahip çıkarken, son 5 yılda IMF’den 6.4 milyar dolar alındığını söyledi ve ekledi: *“IMF’den aldığımız parayı düşündüğümüz zaman ekonomiye sağladığımız katkının ne kadar ciddi olduğunu görebiliriz.”*

Satışların babası Maliye Bakanı Unakıtan ise konuyla ilgili şunları söyledi:

“Allah nasip ederse bizde de petrol çıkar, doğal gaz çıkar, o zaman (ne lüzum var, fiyatları artırmaya) deriz. Devletin elindeki zam yapılacak, zam yapılmayacak maddeleri giderek azalıyor. Elektrik de artık özelleştirilecek. Böylece (zam var mı, yok mu?) diye kimse bize sormayacak. Türkiye bir normalleşme süreci içindedir. Ayrıca ülkedeki birçok üründe indirim de var.”

Unakıtan yine aynı açıklamasında, otoyol ve köprülerin özelleştirilme çalışmalarını şöyle özetledi: *“Özelleştirme İdaresi bu konu üzerinde harıl harıl çalışıyor. 2008’de otoyol ve köprülerin özelleştirilmesi konusunda bir adım atacağız”*. İki açıklama arka arkaya gelen zamların ışığında okunduğunda “indirim”in hangi satışlarda olacağını söylemek zor olmayacaktır.

Yeni yıla zam yağmuruyla giren hükümet elektriğe yüzde yaklaşık 19, doğalgaza da yüzde 7.4 oranında zam yaptı. AKP hükümeti zam yapmamakla ve sinek ilacıyla ölçtüğü enflasyon değerleri ile övüne dursun *“iddiaların aksine enerji fiyatlarına son yıllarda sürekli zam yapılmıştır. Son üç yılda doğalgaza % 77.8, kurşunsuz benzine % 37,4, motorine % 43, 6 no’lu fuel oile % 100, LPG’ye % 33, kömüre % 35 oranında zam yapılmıştır.”* (Makina Mühendisleri Odası 2 Ocak’taki basın açıklamasından...)

Açıktır ki, IMF’ye verilen taahhütler, elektrik zamlarının “otomatiğe” bağlanacağını açık bir kanıttır. Dünyadaki krizden dem vuran hükümet dünyada en pahalı akaryakıt satan ülkelerin başında geldiğini yok saymaktadır. Kâr oranı yüksek kamu kuruluşlarını birer-ikişer satan, üstelik de bununla övünen AKP hükümeti, elektrik zammının gerekçesini de kamuya yıkarak “artan kamu harcamaları zammı kaçınılmaz kılmıştır” demektedir.

Tüm bunlar olurken petrol fiyatlarındaki artıştan istifade belediyeler de bilet fiyatlarını “aradan çıkarmış oldular”. Ankara, Eskişehir ve Bursa gibi birçok ilde belediyeye ait toplu taşıma araçları ortalama %25 zamlanırken, İstanbul’da da ulaşımaya örtülü zam yapıldı. Yine İstanbul’da yazın başlatılan “susuzluğa karşı tasarruf” furiasının arkasından suya da %134’lük bir zam yapıldı. Yine yakın zamanda İstanbul’da ekmek de zamlandı.

Zamların bundan sonra da arkası kesilecek gibi gözüküyor. Zaten elektrik zammı da tek başına gelmedi, kesilen vergilerin de artırılmasıyla %15 gibi görünen zam nerdeyse %20’ye ulaştı. Ara ara göstermelik olarak düşürülen fiyatları davul zurnayla ilan eden hükümet, son zamlarla birlikte kaşıkla verdiğini kepçeyle geri almış oldu.

Hükümet işçiye, emekçiye açlığı, yoksulluğu ve nihayet SSGSS ile ölümü reva görürken, burjuvazi için keseyi sonuna kadar açıyor.

Ancak tüm bunların ötesinde, işçiye kapatılan kapılar, iş silaha ve savaşa gelince ardına kadar açılıyor. Ülke bütçesinin yaridan fazlasını işgal eden silahlanmaya ayrılan bütçe sorgulanamazken, ülke kaynaklarının savaşa ayrılıyor olması son dönem yükselen milliyetçi-şoven dalga ile birlikte alkışlanmaya bile başladı. “Vatan için işçi sınıfından can isteyen” burjuvazi, bu da yetmezmiş gibi “fedakarlık” da bekliyor. Yalanlarıyla kirlettiği beyinler başta Kürt halkına olmak üzere tüm diğer halklara Türk’ün gücünü göstermek gerektiğine inanırken, “sözkonusu vatansa gerisi teferruattır” sözü dillere pelesenk olmuş durumda.

Ancak başka bir söz de “şeytanın ayrıntıda gizli” olduğunu söyler. Burjuvazinin gizlediği ayrıntılar da bunlardır. Örneğin Kürt halkına yapılan zulüm bu ayrıntılardan biridir. Veya bu savaşta ölenlerin hepsinin emekçi çocukları olması ve burjuvazinin bu işte sadece “gaz veren” olması da başka bir ayrıntıdır. Bunlara ek SSGSS, asgari ücret, açlık, yoksulluk da başka

teferruatlardır. Burjuvazi işçi sınıfını ayrıntılarla uğraştırmamak için “içten bir çaba” harcıyor. Zira tam da asgari ücret öncesi yapılan sadece 4 günlük “sınır ötesi operasyonun” harcamaları konusunda Maliye Bakanı “vatan” işin içine girince ayrıntıdaki hesapları üstüne alarak çok “özgün” olarak başladığı konuşmada şunları söyledi:

“Vatan mevzu bahisse gerisi teferruattır. Vallaha bütçede hiçbir sınır yok arkadaş. Bunu böyle bilin. Hesabımızı, kitabımızı biliriz. Her şeyden önce vatan gelir.”

Unakıtan, işçileri çok da ilgilendirmeyen bir diğer teferruat olarak, sosyal güvenlik açığının 37 milyar YTL olduğunu anımsatarak, “Sosyal güvenlik reformu yapılmazsa Türk milleti bizi affetmez” dedi.

Mistizmin egemenliği altında her kötülüğün sahibi şeytanın ayrıntıda olduğu söylenirken, çağımızın “kötülüklerinin” sahibi burjuvazi de ayrıntı olmayan ama “ayrıntı” diye öğretilenlerin içine saklanıyor.

ABD’nin ve AB’nin karşısında el pençe divan durup “vatani” parsel parsel satmakla övünenlere karşı işçi sınıfı ayrıntıları parçalamak sorumluluğuyla yüzyüzedir.

4 saatlik operasyonun yaklaşık maliyeti

Türk Hava Kuvvetleri’nin Güney Kürdistan’daki PKK kamplarına düzenlediği 4 saatlik operasyonda, F-4E 2020 uçakları ile “savaşan şahin” F-16 uçakları ve “akıllı mühimmat” olarak adlandırılan bombalar kullanıldı.

* Operasyonda 3 çeşit bomba kullanıldı:

1) AGM-65G Maverick: Maverick, LANTIRN sistemine sahip F-16 uçakları tarafından hareketli veya sabit nokta hedeflerine etkinlikle kullanılabilen, atılabilen kızılötesi güdümlü hava-yer füzesi. **Tanesi: \$19 386.31**

2) GBU-12 LGB: Lazer güdüm sistemiyle çok hassas nokta hedeflere etkin kullanılabilen, 7-14 kilometre menzilden atılabilen bir mühimmat.

Fiyatı: GBU-12 BL2CS \$20 189.57

3) GBU-10 LGB: Komuta kontrol merkezleri, hangarlar ve uçak sığınakları gibi korunaklı nokta hedeflerinde kullanılabilen lazer güdümlü bomba.

Fiyatı: GBU-10 (BLU-109) BL9CC \$35 657.35

* Bir jet uçağının 1 saatlik uçuş için maliyeti 6-12 bin dolar arasında.

50 jetin operasyona katıldığı açıklandı. Tahmini bir hesaplama ile her bir jetin üç çeşit bombadan

birer tane kullandığını varsayarak bir günlük bedel şöyle:

50 jet X 1 saatlik uçuş = \$500,000
50 jet X 1 adet AGM-65A MAVERICK M65AA = \$400,000
50 jet X 1 adet GBU-12 BL2CS = \$400,000
50 jet X 1 adet GBU-10 (BLU-109) BL9CC = \$700,000
TOPLAM = \$2,000,000’dır.

Topçu ateşi:

Uçaklar üslere döndükten sonra Roketsan ürünü Yıldırım Toros ATACMS tipi roketler ve Fırtına obüsü başta olmak üzere çeşitli çapta top ve obüslerle atış yapıldı. Burada kullanılan mühimmat net olarak bilinmemekle beraber, elde edilen tahmini rakam, yaklaşık 2 milyon dolarlık mühimmatın PKK kamplarını topçu ateşiyle dövmek için kullanıldığını ortaya koyuyor.

(Tüm hesaplamalar yaklaşık sonuçlardır ve yapılan harcamanın minimum tutarı gözetilerek hesaplanmıştır. İşletim, amortisman giderleri ve operasyon ile ilgili tüm detaylar katıldığında olası maliyetin çok daha yüksek olması muhtemeldir. Mühimmat fiyatları ABD’deki fiyatlardır. Türkiye’deki fiyatlar bilinmemektedir.)

Emekçi Kadın Kurultayı üzerine emekçi kadınlarla konuştuk...

“Kadın emekçiler olarak tüm saldırılara karşı direnmek zorundayız!”

- Emekçi Kadın Komisyonları'nın örgütleyicisi olduğu 10 Şubat'ta düzenlenecek Emekçi Kadın Kurultayı hakkında ne düşünüyorsunuz?

Kamu emekçisi: Ben kamu emekçisi bir kadını. Bizler kamu alanında çalışan emekçi kadınlar olarak iş güvenliği, özlük haklarımızın gaspedilmesi gibi sorunlarla karşı karşıyayız. Şu an mecliste olan ve adı “reform” olan değişiklikler mevcut haklarımızı da ortadan kaldırmaktadır. Emekçiler, özellikle de kadın emekçiler olarak tüm bu saldırılara karşı direnmek zorundayız. Bu anlamda Kurultay'ı sorunların belirlenmesi, tartışılması ve çözüm önerilerinin getirilmesi açısından önemli ve anlamlı buluyorum. Bu doğrultuda yapılan çalışmaları destekliyorum.

- Kurultay çalışmaları doğrultusunda çalışmalara dair düşünce ve önerileriniz nelerdir?

Emekçi Kadın Kurultayı'na yönelik kadın işçi ve emekçilerin sorunlarının belirlenmesi için yapılan anketleri anlamlı buluyorum. İşçi ve emekçi kadınların sorunlarının çözümüne dair öneriler alınabilir. Tüm bunların, sorunların dillendirilmesi ve birlikte mücadelenin sağlanmasında önemli adımlar olacağını düşünüyorum.

- Emekçi Kadın Komisyonları'nın örgütleyicisi olduğu 10 Şubat'ta düzenlenecek Emekçi Kadın Kurultayı hakkında ne düşünüyorsunuz?

Kadın işçi: Düzenlenecek kurultay hakkında çok olumlu düşünüyorum. Çünkü yapılan ve yapılacak olan çalışmalar kadınların sorunlarını çözebilir. Birlikte hareket ettiğimiz ve bu çalışmaları düzenli bir şekilde yürüttüğümüz sürece işçi ve emekçi kadınlar için daha iyi bir dünya yaratabiliriz. Ben buna inanıyorum ve bu nedenle Emekçi kadın Kurultayı'nı destekliyorum. Bir kadın işçi olarak farklı alanlarda yaşadığım sorunlar karşısında kurultay çalışmalarına

katılıyorum.

- Kurultay çalışmalarına ilişkin düşünce ve önerileriniz nelerdir?

Kadınların sorunlarını iyi anlamak için onlarla bire bir ilişki geliştirmenin önemli olduğunu düşünüyorum. Çünkü kadınlar, çalışan kadınlar da buna dahil olmak üzere çok kapalı yaşıyorlar. Sorunlarını ifade etmekte çekiniyorlar. Ayrıca ben kadınların çok yalnız kaldıklarını ve bu nedenle birçok şeyden uzak durduklarını, korktuklarını düşünüyorum. Bu nedenle onlara bu çalışmaları hayata geçirirken yalnız olmadıklarını gösterebilmek gerekiyor. Bunların dışında da işçi ve emekçi kadınların ilgisini çekebilecek, onlara sorunlarını anlatabileceğimiz çeşitli etkinlikler düzenleyebiliriz.

Kızıl Bayrak /Kartal

“Kadınların kurtuluşu mücadeleden geçiyor”

- Emekçi Kadın Kurultayı hakkında ne düşünüyorsunuz?

Eğitim emekçisi: Gerekli olduğunu düşünüyorum. Böyle bir kurultayın gerçekleşmesinden sevinç duyuyorum. Kadınların mücadeleye katılması için somut adımlar atılabilmesini umuyorum.

- Sizce kadın kurultayında hangi sorunlar tartışılın?

Kurultay çeşitli başlıklar altında tartışmalar yapabilir. Kısaca benim önerebileceklerim şöyle:

- Emekçi kadın mücadelesinin tarihi
- Sosyalizmle kadının kurtuluşu
- Kadının mücadeleye katılmasının önündeki engeller
- Kadının çifte ezilmişliği

- Günümüz Türkiye'sinde işçi ve emekçi kadın

- Emekçi kadın nasıl kurtulur? Sosyalizmle.

- Kadın kurultayı hakkında ne düşünüyorsunuz?

Gündelikçi bir işçi: Kadınların kendi sorunlarını dile getirmesi, evdeki çocuğuna, eşine ve işyerinde işine karşı kendi haklarını arama konusunda susturulmasının önüne geçmesi, toplumda söz sahibi olması, kadının işgücünün üretime katılmasının engellenmesinin önüne geçilmesi bakımından kurultay önemli bir adımdır. Ama asıl önemli olan, hem kadının toplumdaki yerinin yükselmesi hem de sorunlarına karşı mücadeleye çağrılmasıdır.

- Sizce kadın kurultayında hangi sorunlar tartışılın?

Kurultayın şu başlıkları tartışılabileceğini düşünüyorum.

- Kadının evde, işyerinde, sokakta kısıtlanması.
- Hayatın yükünün çoğunun kadınlar üzerinde olması ve karşılığını alamaması.
- Özgürlüklerinin kısıtlanması. Bunlara örnek vermek gerekirse; kadının eğitim hakkı elinden alınıyor, cinsel obje olarak görülüyor, kadınlar erkeğin elinin masası olarak gösteriliyor, ekonomik özgürlükleri ellerinden alınıyor.
- Öldürülüyoruz, dayak yiyoruz, hiçbir yasal güvencemiz yok.
- Yöneticilik kadınlara layık görülüyor.

- Emekçi kadın nasıl kurtulur?

Haklarımızın bilincinde olarak ve bu uğurda mücadele ederek emekçi kadınların kurtuluşu sağlanır.

Kızıl Bayrak/Ümraniye

Emekçi kadınlar Kurultay'a hazırlanıyor...**“Özgürlük ve eşitlik için Emekçi Kadın Kurultayı'nda buluşalım!”*****Taksim'de Emekçi Kadın Kurultayı'na çağrı!***

Emekçi Kadın Komisyonları'nın kurultay hazırlık çalışmaları devam ediyor.

5 Ocak günü Taksim Galatasaray Postanesi çevresinde 10 Şubat günü gerçekleştirilecek Emekçi Kadın Kurultayı'na çağrı yapan bildirileri dağıtan Emekçi Kadın Komisyonları, yoğun kar yağışına rağmen verimli bir dağıtım gerçekleştirdiler.

Postane önünde başlayarak Taksim Tramvay durağına kadar ajitasyon konuşmaları eşliğinde yapılan dağıtım komisyon bileşenlerinin geniş katılımı ile hayata geçti.

“Özgürlük ve eşitlik için Emekçi Kadın Kurultayı'nda buluşalım!” şiarlı önlüklerle yapılan dağıtım yoğun bir ilgiye konu oldu ve bin adet bildiri kullanıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Kartal'da emekçi kadınlar konuştu!

Maltepe-Kartal-Pendik-Emekçi Kadın Komisyonu olarak Emekçi Kadın Kurultayı çerçevesinde yürüttüğümüz çalışmalarımız, 6 Ocak günü Kartal İşçi Kültür Evi'nde gerçekleştirdiğimiz “Emekçi kadınlar kurultayı tartışıyor!” başlıklı etkinlik ile yeni bir boyut kazandı.

Etkinlik emekçi kadınların yaşadığı çok yönlü sorunları tanımlayan ve bu sorunlar karşısında mücadele gerekliliğini vurgulayan kısa bir konuşma ile başladı. Ardından 10 Şubat'ta örgütlenecek Emekçi Kadın Kurultayı'nın işçi ve emekçi kadınların yaşadığı sorunları tanımlayan, bu sorunlar karşısında çözüm önerilerini tartışan ve bu önerilerle birlikte bir mücadele programını önüne koyacak bir kürsü olacağı ifade edildi.

Sunumda kadınların birçoğunun bugün yaşadığı çok yönlü sorunlar karşısında bilinçli olmadığı ve kadınların yalnızlaştırıldığından bahsedildi, mücadeleye katılmanın önündeki engeller üzerine çeşitli örnekler verildi. Son olarak kadın işçi ve emekçilerin yaşadıkları güvensizliğin aşılması için dayanışmanın ve birlikte mücadele etmenin önemi vurgulandı.

Etkinliğin ikinci bölümünde ise Emekçi Kadın Kurultayı örgütlenme sürecinde yapılacak çalışmaların nasıl zenginleştirileceği ve daha fazla kadın işçi ve emekçinin bu süreçte nasıl bir araya getirileceği sorunu üzerine çeşitli tartışmalar yürütüldü. Bu doğrultuda önemli bir araç olan mevcut anket çalışmasının devam etmesi yönünde karar alındı.

Ayrıca kurultay bildirilerinin fabrikalarda, işçi yoğunluklu semtlerde ve kent merkezlerinde dağıtımlarının hızla gerçekleştirilmesi kararlaştırıldı. Yanısıra ev ve yaratılacak imkanlar doğrultusunda fabrikada çalışan kadınlarla fabrika toplantıları yapılması kararlaştırıldı. Tüm bu çalışmaları toparlamayı hedefleyen ve kurultay çağrısının bir kez daha yapılacağı 20 Ocak tarihli bir etkinlik planlandı.

Mevcut materyallerimizin paylaşımı ve haftalık toplantılarla sürecin örgütlenmesi konusunda alınan kararla etkinlik sona erdi.

Maltepe-Kartal-Pendik Emekçi Kadın Komisyonu

OSİM-DER'de kurultay tanıtım***toplantısı...***

10 Şubat'ta gerçekleştirilecek olan Emekçi Kadın Kurultay çalışmaları devam ediyor. OSİM-DER Kadın İşçi Komisyonu olarak kurultay anket, afiş ve bildirilerini yoğun bir şekilde kullanmaya devam ediyoruz. Emekçi Kadın Kurultayı'nı bölgemizdeki işçi ve emekçilere anlatmak amacıyla 6 Ocak günü kurultay tanıtım toplantısı yapmayı kararlaştırdık. Toplantı öncesi davetiye ve afiş gibi araçlar kullanarak 6 Ocak gününe çağrı yaptık.

Etkinlik emekçi kadını tarihsel olarak ele alan ve mücadeleye çağırان “Kadınlarımızın yüzleri” adlı sinevizyon gösterimi ile başladı. Ardından kapitalist toplumdaki emekçi kadınların çifte ezilmişliğe ve eşitsizliğe maruz kalmalarından dolayı daha çok mücadele edilmesi gerektiğinden bahsedildi. Bu kısa sunumdan sonra kurultayı gerekçelendirmek için komisyondan bir arkadaşımız söz aldı.

Sunumların ardından tartışmalar yapıldı. Oldukça verimli geçen tartışmalarda kurultay sürecine kadar nasıl bir yöntem izleyeceğimiz ele alındı. Ev ve fabrika toplantılarına ağırlık verilmesi kararı alındı.

OSİM-DER Kadın İşçi Komisyonu

Esenyurt'ta kurultay toplantısı...

Esenyurt Emekçi Kadın Komisyonu olarak, 10 Şubat'ta gerçekleştirilecek olan kurultaya yönelik hazırlık çalışmalarımız sürüyor. Kurultay hazırlık çalışmalarının bir parçası olarak bir yandan “Eşitlik ve özgürlük için bir adım ileri” şiarlı afişleri ve bildirileri yaygın bir şekilde kullanırken, diğer yandan anket çalışması ve ev ziyaretleriyle kurultay çağrısı yapıyoruz.

Son olarak 6 Ocak günü bir panel gerçekleştirdik. 25 kişinin katıldığı panelde sunumu Emekçi Kadın Komisyonu yaptı. Komisyon bileşenleri, emekçi kadınların yaşadığı sorunlara değinerek kurultayın gerekçelendirmesini yaptılar.

Aynı zamanda toplantıya katılan emekçi kadın ve erkeklere kurultay çalışmalarına aktif bir şekilde katılım çağrısı yapıldı. Panele katılan erkek arkadaşlar, çağrıya yanıt vererek, kurultay çalışmalarına aktif bir şekilde katılma sözü verdiler. Toplantının bitiminde de bir emekçi kadın evinde kadınlara yönelik toplantı sözü vererek toplantıdan ayrıldı.

Çalışmalarımız ev ve fabrika toplantıları hedefiyle devam edecek.

Esenyurt Emekçi Kadın Komisyonu

Kurultayı örüyoruz, kurultaya yürüyoruz!

Emekçi kadınlara ‘bir adım ileri!’ çağrısı yaptığımız kurultay faaliyeti kapsamında 6 Şubat günü, üzerinde “Özgürlük ve eşitlik için Emekçi Kadın Kurultayı'nda buluşalım!” yazılı önlüklerimizle toplu olarak bildiri dağıtımı gerçekleştirdik. Bildirilerimizle Maslakçeşme'den Sefaköy'e kadar yürüyerek, yüzlerce bildiriye öncelikli olarak emekçi kadınlar olmak üzere işçi ve emekçilere ulaştırdık.

İki saati aşkın süren bildiri dağıtımımız boyunca çevredeki işçi ve emekçilerin yoğun ilgisiyle karşılaştık.

Küçükçekmece Emekçi Kadın Komisyonu

Çifte sömürde neden kadın?

Hiç düşündünüz mü, kapitalist sisteme içerisinde kadının bu kadar sömürülmesinin nedeni nedir? Kadınlar neden çifte sömürüye maruz kalır, töre cinayetleri adı altında katledilir. Evde, işyerinde, sokakta her türlü şiddete, taciz ve tecavüze maruz kalmasının, gazetelerin üçüncü sayfalarının baş aktörleri olmasının gerisinde yatan nedenler nelerdir?

Çünkü toplumun temel yapı taşlarını oluşturanlar kadınlardır. Yaşamı biçimlendirenler kadınlardır. Kadını kontrol altına almak demek, yaşamı kontrol altına almak, sistemin devamını sağlamak demektir. Bu yüzden kadın en temel ve hiçbir zaman vazgeçilmez ana öğedir. Doğal olarak da kadını sömürmek, ikinci plana atmak, her türlü eşitsizliğe, sömürüye, tacize ve tecavüze maruz bırakmak kapitalizmi varetmektir. Kadın ne kadar cahil olursa, ne kadar sömürülürse, ne kadar geri plana atılırsa sistem de o kadar güçlenir. Toplumun temel yapıtaşı olan kadınlardır. Yani anamız, eşimiz, kızımız, kardeşimiz olan kadınlar.

Temel eğitim aileden başlar. Dolayısıyla toplumu varetmek ve şekillendirmek de kadından geçer. Kadın ne kadar gerici olursa toplumda o kadar geri, bir o kadar da örgütsüz olacaktır. Bu durumda da kapitalizm hiç olmadığı kadar güçlenecektir.

Kadının bilinçlenmesi demek, sömürünün, savaşların, varolan otoritenin temelde sarsılması demektir. Sistem de bunu çok iyi bildiği için kadını hep ikinci plana atmakta, bir meta olarak görmekte, kadın emeğini hiçe saymakta ve onlar üzerinden toplumu kontrol altına almaktadır.

Bize düşen görev, kadınlara ve kadın emeğine hak ettiği değeri vermek, onu yüceltmek ve bu yolda her türlü desteği sunmaktır. Bu yüzden de “Emekçi kadınlar bir adım ileri!” şiarıyla yola çıktık. Tüm emekçi kadınlarla birlikte tüm işçi ve emekçileri 10 Şubat'ta yapılacak olan Emekçi Kadın Kurultayı'na bekliyoruz

Sözlerimi sınıfsız, sınırsız, sömürsüz ve savaşırsız bir toplum için “Kadın-erkek elele, örgütlü mücadeleye!” diye sonlandırırken, 10 Şubat'ta yapılacak olan Emekçi Kadın Kurultayı'nı ve kurultay çalışmalarını yürüten kadın sınıf kardeşlerimi bir kez daha selamlıyorum. Biz erkek sınıf kardeşleriniz de kurultayda ve ön çalışmalarında hep yanınızda olacağız.

Güney Gezmiş

Sınıf hareketinden...

TİB: “Ücretlerimizi gaspettirmeyeceğiz!”

Tersanelerde ücret gaspları bitmek bilmiyor. “Selay Shipping Yard” Tersanesi’nde Olimpyus firmasının alt taşeronuna olarak çalışan 4 işçi arkadaş, 20 gündür ücretlerini alamıyorlardı. İşçiler TİB-DER’e başvurdu. TİB-DER yöneticileri telefonla taşeronla görüştü. Taşeronun “ödemeyeceğim” cevabı üzerine 5 Ocak günü tersaneye gitme kararı alındı.

Tersane yönetimi ile görüşmeye gittiğimizde tanıdık işçilerle beraber tersane kapısında 20 kişi olduk. Taşeron, “Ben paralarını alt taşerona verdim, ondan alsınlar” dedi. Bu arada öğle arası olduğu için tersanede bulunan tüm işçiler toplanmaya başlamıştı. Bunu fırsat bilen TİB-DER yöneticisi taşeronu ve tersaneyi teşhir eden bir konuşma yaptı. Orada bulunan tersane işçileri de TİB-DER yöneticisine hak verince taşeron, “param yok ancak haftaya cuma verebilirim” dedi. İşçiler bu öneriyi kabul etmediler.

7 Ocak günü direnişe geçmeye karar verdik. Taşeronu 7 Ocak günü tersaneyle görüşmeye geleceğimizi, ardından direnişe geçeceğimizi söyledik. Bunun üzerine taşeron “polis çağırırım” diyerek tehdit etmeye kalktı. Biz “tehditlere boyun eğmeyeceğimizi” söyleyerek oradan ayrıldık. 6 Ocak günü işçileri “Selay Shipping Yard” Tersanesi’nin müdürü “yarın eylem yapmayın, paranızın hepsini 7 Ocak günü vereceğim” diyerek işçileri aradı. 7 Ocak günü işçilerin parasının tümünü tersane yönetimi ödedi.

Tersane İşçileri Birliği

Güven Elektrik işçileri atılan arkadaşlarına sahip çıkmalı!

Güven Elektrik’te işten atılan 8 işçinin 27 gündür fabrika önünde “İşten atılan işçiler geri alınsın!” talebiyle sürdükleri direnişleri, 5 işçinin işe geri alınmasıyla sona erdi. 3 işçinin durumu ise belirsizliğini koruyor. En son Güven Elektrik patronu ile işten atılan işçiler arasında yapılan görüşmeden sonuç çıkmayınca 10 Ocak günü yeniden yapılacak görüşmeyle hem 3 işçinin durumu hem de direnişin yeniden başlayıp-başlamayacağı netleşecek.

Güven Elektrik patronunun atılan işçilerden bir bölümünü dışarıda bırakma isteği, bir öfke ve hoşnutsuzluk yaratmış durumda. Direniş süresince hem işçilerin birliğini bozmak hem de sendikadan istifa ettirmek için yalanlar eşliğinde saldırılarını sürdüren patron, işçilerin direnişini kırmak için 5 işçiyi geri aldı.

Yaklaşık bir yıldır tüm saldırılara rağmen sendikal örgütlülükte ısrar eden, çeşitli eylemlerle mücadele

kararlılıklarını gösteren Güven Elektrik işçileri, şu ana kadar patronun saldırılarına karşı durarak nasıl bir dayanışma örneği sergiledilerse yarın da gelişebilecek her türlü saldırıya gereken yanıtı vermeyi bileceklerdir.

Küçükçekmece İşçi Platformu

Tekel işçilerine gözaltı terörü...

Tekel işçileri taleplerini görmezden gelen AKP hükümetine seslerini duyurabilmek için 9 Ocak günü AKP İstanbul İl Binası önünde eylem yaptılar. Öğle saatlerinde Tek Gıda-İş Sendikası 2, 7 ve 8 No’lu Şube üyesi 150 Tekel işçisi AKP İl Başkanı’yla görüşme talepleri kabul edilmeyince kendilerini il binası demirlerine zincirlediler.

Tekel işçilerinin eylemine biber gazıyla saldıran polis, aralarında Tek Gıda-İş Sendikası 2 No’lu Şube Başkanı Yunus Durdu ve Tek Gıda-İş 2 No’lu Şube Sekreteri Recep Tuncel’in bulunduğu 20 kişiyi gözaltına aldı. Gözaltı saldırısının ardından “Tekel’e uzanan eller kırılсын!”, “Tekel vatandır satılamaz!”, “İş ekmek yoksa barış da yok!”, “Yılgınlık yok direniş var!”, “Direne direne kazanacağız!” sloganlarını atan işçiler, burada 2 saatlik oturma eylemi yaptılar. Gözaltına alınan işçiler Vatandaş Güvenlik Şube Müdürlüğü’ne götürüldüler.

Tek Gıda-İş Sendikası Marmara Bölge Başkan Yardımcısı Metin Doğan, Tekel işçilerinin geleceklerine sahip çıktıklarını, kararlı ve sonuç alıcı şekilde mücadelelerine devam edeceklerini ifade etti. Doğan, “Canımızı almadan bizi fabrikalardan çıkartamazlar!” dedi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Ankara’da sınıf dayanışması geçidi...

“Geçici işçi” statüsünden çıkartılmayan TPAO Genel Müdürlüğü Arama Daire Başkanlığı’na bağlı Jeofizik Operasyonlar Müdürlüğü işçilerinin mücadelesi güçlenerek devam ediyor.

Petrol işçilerinin 5 Ocak günü Ankara’da gerçekleştirdiği eylem, sınıf dayanışmasının anlamlı örneklerine sahne oldu. Eyleme TÜMTİS üyesi işçiler ve Basın-İş Sendikası da destek verdi. İşçiler hareketliliğin devam ettiği Tekel ve Yörsan’la da sınıf dayanışması sloganları atarak taleplerini ortaklaştırdılar.

Eylemde yaptığı konuşmayla Yörsan ve Tekel işçilerinin mücadelesini selamlayan Petrol-İş Sendikası Ankara Şube Başkanı Mustafa Özgen, tek çözümün birleşik mücadelede olduğunu söyledi.

Özgen konuşmasına fiziki olarak kadro hakkı tanınan 213 işçinin çalışma koşullarında herhangi bir değişiklik yaşanmadığını söyleyerek devam etti. 12 ay süreli kadrolu çalışma talebini yineledi.

Tekel işçilerinin 12 Ocak 2008 tarihinde yapacakları mitinge de katılacaklarını belirten şube başkanı, Türk-İş sendikalarına mücadele çağrısı yaparak AKP’nin arka bahçesi olmadığını göstermeye çağırdı. Eylemde Petrol-İş, Basın-İş ve TÜMTİS yöneticilerinin yaptığı konuşmalar birleşik mücadele çağrısı üzerineydi. TÜMTİS Ankara şube yöneticilerinin serbest bırakılması talebi ise tüm işçiler tarafından sahiplenildi. İşçiler eylem boyunca, “YÖRSAN işçisi yalnız değildir!”, “Tekel işçisi yalnız değildir!”, “Yaşasın birleşik mücadelemiz!”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!” sloganlarını coşkuyla haykırdılar.

Türkiye Petrolleri Anonim Ortaklığı (TPAO) Genel Müdürlüğü’ne bağlı Jeofizik Operasyonlar Müdürlüğü’ne bağlı birimlerde çalışan 213 işçinin belirli süre içinde kadrolu çalışma şartları 2007 yılında çıkartılan yasaya rağmen uygulanmıyor.

Kalibre Boru’da direniş sürüyor!

Kocaeli’nde kurulu bulunan Kalibre Boru Fabrikası’nda çalışan işçiler 1,5 yıl önce Birleşik Metal-İş Sendikası’nda örgütlendiler. Birleşik Metal-İş Sendikası’nın 17. Merkez Olağan Genel Kurulu’nun başladığı gün BMİS’te örgütlenen KTC işçilerinden 18’ini gece evlerinden alarak Grand Yükseliş Otel’ine götürülen ve sendikadan zorla istifa ettiren Kalibre Boru patronunun bu hamlesi işçilerin işe başladıkları gün sendikaya geri döndürülmeleriyle sonuçlandı. Sendikal örgütlenme mücadelesine saldırıda sınır tanımayan patron 17 Aralık 2007 günü 8 KTC işçisinin işine son verdi.

17 Aralık günü işten atılan 8 işçiyle dayanışma amacıyla 4 Ocak günü fabrika önünde kitlesel bir eylem gerçekleştirildi. Eylemde konuşan BMİS Genel Örgütlenme Sekreteri Özkan Atar, BMİS’in mücadele geleneğine vurgu yaparak, mücadeleyi sonuna kadar götüreceklerini söyledi.

İşten atma saldırısına karşı fabrika önünde 4 Ocak günü gerçekleştirilen kitlesel eylem Kocaeli’de BMİS’e üye işyerleri ile birçok sendika ve kitle örgütü de destek verdi. Eylemde konuşan Özkan Atar, işçilerin patronun kulu-kölesi olmadığını belirterek patronların hukuksuz girişimleriyle ilk kez karşılaşmadıklarının altını çizdi.

Kalibre Boru A.Ş.’nin yan kuruluşlarında örgütlenme çalışmaları sürüyor.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Nakliye işçileri direnişte!

Tuzla'da kurulu bulunan Arçelik Fabrikası'nda ambar işçilerinin direnişi sürüyor. Arçelik'in kendi bünyesinde faaliyet gösteren alt taşıeron firma Yıldırım İnşaat Yükleme ve Boşaltma Limited Şirketi'yle olan sözleşmenin feshedilmesiyle Nakliyat-İş üyelerine sendikadan istifa baskısı yapıldı.

Bunun üzerine Arçelik fabrikası önünde direnişe geçen 160'ı aşkın Nakliyat-İş üyesinin bekleyişi devam ediyor. Fabrika bünyesinde çalışan 2 bin kadar taşıeron firma işçisini Türk-Metal'e aktaran Koç Holding, kadro hakkı tanımış oldu.

Arçelik yönetimi alt işveren konumunda yer alan Yıldırım taşıeronuyla olan sözleşmesini 31 Aralık 2007 günü feshetti. İşçiler fabrika önüne kurdukları direniş çadırıyla toplu halde bekleyişlerini sürdürüyorlar.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Standard'ta grev kapıda!

Birleşik Metal-İş Sendikası Kocaeli Şubesi'nde örgütlü bulunan Standard Depo Raf Sistemleri A.Ş.'de 2008 MESS Grup Sözleşmesi öncesi ferdi toplu sözleşme süreci tıkanmış bulunuyor.

13 Haziran'da başlayan görüşmelerin tıkanması üzerine sendika 13 Aralık'ta grev kararını astı. Toplam 135 kişinin çalıştığı fabrikada anlaşmazlık temel olarak ücret maddelerinde yaşanıyor. 80'i aşkın BMİS üyesi toplu sözleşmedeki taleplerinin kabul edilmemesi durumunda greve çıkmakta kararlılar.

Gazetemize toplu sözleşme sürecine ilişkin olarak açıklama yapan İşyeri Baştemsilcisi BMİS Kocaeli Şubesi Sosyal İşler Sekreteri Volkan Aygün; toplu sözleşme döneminde işverene sundukları taleplerin kabul edilmemesi durumunda greve çıkmaktan korkmayacaklarını, anlaşma koşullarının oluşması durumunda ise sözleşmeyi imzalamaya hazır olduklarını ifade etti.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Acerer grevi sürüyor!

Gebze Otobüs Terminali arkasında TÜBİTAK yolu üzerinde kurulu bulunan Acerer Döküm Fabrikası'nda 25 Aralık 2007 tarihinde başlayan grev devam ediyor. 2

haftayı geride bırakan greve çevre fabrikalardan işçiler de desteklerini sürdürüyor.

Sendikal örgütlenme mücadelesine 2003 yılında hız vererek DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası'nda örgütlenen Acerer işçileri, 2004 yılında işyerinde sendikanın yetki almasıyla toplu sözleşme masasına oturdular. Birleşik Metal-İş Gebze Şubesi'ne üye olan işçiler 4. toplu sözleşme dönemindeki tıkanmanın ardından grev silahını kullandılar. Fabrikada çalışan memurlarla birlikte toplam 37 kişinin çalıştığı fabrikada 25 BMİS üyesi var.

2007 yılının Temmuz ayında toplu sözleşme görüşmelerine başlayan sendika ile Acerer patronu, geline aşamada 46 toplu sözleşme maddesinden 4'ü üzerinde anlaşma sağlayamadı. Patronun önceki toplu sözleşmedeki yıllık 4 ikramiye sözü, patronun fazla mesailere verdiği %75 ücrete karşı mesai ücretlerini %100'e çekmesi, kıdem tazminatının yükseltilmesi ve saat ücretiyle çalışan işçilerin saat ücretlerine zam yapılması talebi sendika tarafından toplu sözleşmede dile getirildi. Sendikanın taleplerinin dikkate alınmaması üzerine işyerinde 25 Aralık tarihinde grev başladı.

Yılbaşına greve başlayan işçiler 2'şer kişilik ekipler halinde 3 vardiyalık grev nöbetlerini tutuyorlar. Fabrika duvarına **"Bu işyerinde grev var!"** pankartını asan işçiler talepleri kabul edilene kadar direnişlerini sürdüreceklerini söylüyorlar.

Acerer Döküm'ün üretiminin %50'lik kısmı yurtdışı siparişlerini karşılamak üzere yapılıyor. Fabrika ağırlıklı olarak Almanya ve Belçika'ya mal üretiyor.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Rektör işçileri grevdeyken tanımıyor...

Kocaeli Üniversitesi'nde çalışan DİSK'e bağlı OLEYİS Sendikası üyesi işçilerinin 31 Aralık 2007 günü başlattığı grev sürüyor.

Kocaeli Üniversitesi'nin lokanta ve kafeterya çalışanları ile Derbent Uygulama Otel'i'ndeki sendikalı çalışanların katıldığı grev konusunda Oleyis Sendikası Kocaeli Bölge Temsilcisi Barış Aşan, 3 Ocak günü bir basın toplantısı düzenleyerek, çalışanların anayasal haklarının ihlal edildiğini söyledi ve çalışma koşullarını anlattı.

İşçilerin grevi 5. gününe girerken, toplu sözleşme sürecinde görüşmelere katılan Kocaeli Üniversitesi Rektörü Sezer Kamsuoğlu işçi düşmanlığını da göstermiş oldu. *"Grev bizi etkilemedi ve anlamsız buluyorum"* diyen rektör, işçilerin pankart asmasını, slogan atmasını 'yasadışı' ilan etti. Kamsuoğlu'nun "işçilere yeterli ücret verdikleri ve grevi anlamsız bulduğu"na dair yaptığı açıklama Bölge Temsilcisi tarafından; "Biz bakanlıktan gerekli izni alarak örgütlendik. Masada pazarlık yaptık. Sayın rektör bizi o zaman tanıyordu şimdi mi tanımıyor?" sözleriyle yanıtladı.

Her gün yeni destek ziyaretlerinin gerçekleştiği greve yeni işçilerin de katıldığı belirtiliyor.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Fiskobirlik'te işçi kıyımı

Fiskobirlik'te çalışmakta olan 91 işçi, gerekçesiz olarak bağlı bulundukları Ordu Yağ Sanayi A.Ş. taşıeronu tarafından işten çıkarıldılar. İşten çıkarılan işçiler fabrika önünde toplanarak taşıeronun keyfi uygulamalarını protesto etti.

İşçilerin gerçekleştirdiği eyleme Türk-İş Ordu İl temsilcisi Selim Yöndem de katıldı. Yöndem eylemde yaptığı konuşmada, işten çıkarmanın hukuksuz ve anti-demokratik olduğunu belirtti. Tazminatlarını da alamayan işçilere Genel Müdür tarafından "gerekirse tazminatlarınız ödenir" şeklinde açıklama yapıldığı bildiriliyor.

YÖRSAN işçileriyle dayanışma eylemi...

Tek Gıda-İş Sendikası'nda örgütlenen YÖRSAN işçileri, YÖRSAN patronunun işten atma saldırısına maruz kalmış ve parça parça yapılan tensikat sonucu yaklaşık 400 işçi işten atılmıştı.

Bu kıyım karşısında YÖRSAN işçileriyle dayanışmak amacıyla 8 Ocak günü Adana'da bulunan YÖRSAN Bölge Müdürlüğü önünde bir dayanışma eylemi gerçekleştirildi.

Eyleme destek vermek için gelen işçiler, saat 12.30'da YÖRSAN Bölge Müdürlüğü önünde toplandı. Tek Gıda İş-Sendikası pankartının açılması ve "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!" sloganıyla başlayan eyleme TEKEL işçileri yoğun olarak katıldı. Tümtis'li işçiler, Coca-Cola, Efes Pilsen, Paksoy işçileri de eyleme destek verdi.

Eylemde Tek Gıda-İş Güneydoğu Anadolu Bölge Başkanı Gürsel Diliçikık bir konuşma yaptı. YÖRSAN'daki süreci anlatan Diliçikık, yaşanan saldırılar karşısında sendikanın her türlü meşru mücadele yöntemini kullanacağını dile getirdi. Sendikaya üye olan 400 işçinin işten atılmasını protesto ettiklerini, YÖRSAN patronunun bu yanlış karardan en kısa sürede dönmesini sağlamak amacıyla eylemleri arttırarak sürdüreceklerini söyleyen Diliçikık, tüm halkı YÖRSAN patronu işçi düşmanlığından vazgeçene kadar YÖRSAN ürünlerini boykot etmeye ve YÖRSAN işçileriyle dayanışmaya çağırdı. Konuşmanın ardından YÖRSAN Adana Bölge Temsilciliği önüne siyah çelenk bırakılarak eylem tamamlandı.

Kızıl Bayrak/Adana

Sagra'da toplu sözleşme imzalandı!

İşçilerinin uzun süredir sendikal örgütlenme mücadelesi verdiği Sagra'da Tek Gıda İş Sendikası ilk Toplu İş Sözleşmesini imzaladı. İşçilerin ücretlerinde 1 Ocak tarihinden geçerli olmak üzere birinci yıl ilk 6 ay için %9, ikinci 6 aylık dönem için %6 oranında ücret artışı sağlandı. Sendika tarafından yapılan açıklamada, sosyal haklarda da önemli kazanımların elde edildiği ifade edildi.

“Sosyal güvenlikte kara

Nicedir uzun yazı yazmıyordum; “okunmaz” diye! Ancak, sosyal güvenlik meselesinde bir kez daha at izi iti izine, it izi de at izine karışınca, uzunca yazmak zorunlu oldu. Ekonomik ve Sosyal Konsey’in 3 Ocak tarihli toplantısına katılımcıları ikna etmek için bizatihi katılıp, çaba sarfeden Bakanlar Kurulu Başkanı Recep Tayyip Erdoğan, basına yansıyan haberlere göre şunları dile getirmiş:

“2006 yılında yaklaşık 23 milyar YTL transfer yapıldı. Bu rakam GSMH’nin yüzde 4’nü oluşturmaktadır. Sosyal güvenlik sistemine yapılan transfer tutarı geleceğimizi inşa eden yatırım bütçesinin neredeyse iki katıdır. Sosyal güvenlik kurumlarına 2006 yılında yapılan transfer tutarı ile 400 yataklı 150 hastane yada 16 derslikli 8 bin adet ilkokul yapılması mümkündür. 1994 yılından 851 milyar YTL olup bu tutar kamu net borç stokunun 3,5 katıdır. Sistemin giderek büyüyen açıklarına bir önlem alınmadığı takdirde ülkemizin gelecek yıllarını ipotek altına alınacaktır. Bu hepimizin ortak sorunudur. Bu gemide hepimiz bulunuyoruz. Selamete çıkabilmek içinde hep beraber ortak akılla bunu sürdürmek zorundayız. Nüfusumuzun yapısı 25-30 yılı içinde değişecek ve yaşlanacaktır. Şu anda nüfusumuz genç ve dinamik bir yapıdadır. Ancak bu genç nüfusumuza rağmen büyük sorunlar yaşayan sosyal güvenlik sistemimiz yaşlı nüfus sorununu yaşamaya başladığında bu sürdürülemez hale gelecektir.

“Eğer bugün bizler bu reformu yapmazsak bunu asla bir ideolojik zemine oturtamayız. Ne bunda bizim hakkımız var ne de başkalarının hakkı var. Burada ülkemiz nüfusunun geleceğini garanti altına almanın kararlarını bedeli ne olursa olsun bunu gerçekleştirmek durumundayız. Türkiye 25-30 yıl sonra sosyal güvenlik alanında iflas etme noktasına gelecektir.

Çocuklarımıza gelecek nesillerimize mevcut sistemin giderek ağırlaşan bedelini ödetmek zorunda değiliz. Başka ülkeler gelecekte onların ortak bir havuzdan istifade edebilmeleri için adeta ‘cash (nakit)’ paralar bırakırken, biz onlara dert küplerini bırakırsak onlarda herhalde bizler için hayır dua okumazlar: Sosyal güvenlik sisteminin performansını iyileştirmek hepimizin ortak görevidir. Bu süreçte bazı kesimlerin fedakarlıkta bulunmaları gerekebilir. Bunu bir pazarlık alanı olarak asla görmemeliyiz. Biz hükümet olarak siyasi bedeli ne olursa olsun sosyal güvenlik sisteminin çözülmesi için elimizi taşın altına koyduk”

Belli ki, bir “devlet adamı” olmaktan çok “iyi bir tüccar” olan R.T. Erdoğan, sosyal güvenlik alanını da pazarlamaya çalışırken hiç de lafını esirgememekte, sap ile samanı birbirine karıştırmaktan kaçınmamaktadır. Yıllarca yararlandığı bu sistemi (tüm zaaflarına, eksiklerine rağmen) başkalarına fazla görmektedir. Bunu yaparken de sanki herkese yeni ve daha iyi olanaklar sunuyor edası ile konuşmaktadır. Ancak, dilin kemiği yok işte. Ara sıra, sürçerek gerçeği dile getiriyor, “bu süreçte bazı kesimlerin fedakarlıkta bulunması gerektiği” açıklamasında olduğu gibi. Evet, Bakanlar Kurulu Başkanı, çok bilmiş Kasımpaşalı, gerçeği açıkça itiraf etmektedir. Bazı kesimler dediği en yoksul, işsiz-güçsüz, düşük ücretli kesim, yani nüfusun yarısından fazlası fedakarlık yapmak zorunda kalacaktır! Evet, evet, bir kez daha!

Peki ne menem bir şeydir ki bu sosyal güvenlik, bununla bu kadar uğraşılır. Söylenenler doğru mudur? Hakikaten bir kara delik söz konusu mudur? Varsa bu delik, kimin deliğidir? Bu sorulara yanıtlarımız uzunca

olacak.

Önce sosyal güvenlik nasıl doğdu, felsefesi nedir, sermaye cephesi sosyal güvenliğe ne kadar düşman onu anlamaya çalışalım.

Son çeyrek yüzyıl sosyal güvenlik ve kurumları ile ilgili tartışmaların yoğun yaşandığı bir dönem özelliği taşımaktadır. Egemen söylem sosyal güvenlik kurumlarının açıkları üzerinden sürdürülürken, temel kaygı arka plana atılmaktadır.

İnsanoğlu yaşamı boyunca yaşamını sürdürmek için çeşitli risklere karşı önlem almıştır. Bu önlem her üretim biçimine bağlı olarak oluşan toplumsal formasyona göre “oluşmuş”tur. Kapitalist üretim biçimi ve bunun oluşturduğu ilişkiler, her alanda olduğu gibi, sosyal güvenlik ile ilgili alanda da farklı yaklaşımları, kurumları, ilişkileri gündeme getirmiştir. Öyle olduğu için kendisinden önceki üretim tarzı ve üretim ilişkilerine bağlı olarak oluşan “sosyal güvenlik” kurumlarını hızla etkisiz ve geçersiz kılmıştır. Kuşkusuz, bu çok da kolay olmamıştır. Uzun, zahmetli ve meşakethli bir mücadeleyi de gerektirmiştir. Sanayileşme ve kapitalist üretim tarzının egemenliğini kurması ile birlikte, bir önceki toplumun risklere karşı oluşturduğu “sosyal güvenlik” önlemleri yetersiz kalmış, sınırlarına vardığı için arkaik kalmaya mahkum olmuştur. Bu nedenle, artık ne çok çocuk sahibi olmak, ne dinsel kurumların “acıma” duygulu yardımları, ne loncaların içe kapanık korunma gelenekleri yeterli olmuştur. Yeni toplumun ihtiyacı, bütün bunların ötesinde idi. Çünkü, kapitalist üretim tarzı ve dayattığı yaşam biçimi, çalışma koşulları çok daha fazlasını gerektiriyordu. Hızla “esir köylülükten” “özgür işçiliğe” koşanlar, kentlerde kapitalist hayat tarzının ve çalışma koşullarının dayattığı yeni hayat ile yüzyüze kalırken, hayatta kalmanın da ne kadar zor olduğunu öğrenmeye başladılar. Denilebilir ki, kapitalist üretim tarzının dayattığı bu yaşam biçimine karşı işçilerin kendilerini korumak için girdikleri arayış, işçi hareketinin ikinci ve çok önemli bir korunma isteğinden başka bir şey değildir.

İşçi sınıfının kapitalizme, kapitalist sistemin gerektirdiği hayat tarzına karşı, korunmak için, sınıf “dürtüsü” ile hareket ederek çözüm ararken “sosyal güvenliği” keşfettiğini söylemek mümkündür. Ancak, bu ikinci arayış, bir öncekinden farklı olarak, bu kez kapitalist yaşam tarzını bir kabule ve bu kabul sonucunda kendisini koruma amacına dayanır. Kapitalist hayat tarzına karşı emekçilerin ilk köklü itirazı yaygın olarak makine kırılcılığı olarak bilinen, ancak ve yine “aslanların” tarih anlatıcılığı açısından, kapitalist yaşam tarzına bir büyük başkaldırı olan Luddist harekettir. Luddistler nezdinde makina kırılcılığı olarak sermayenin dili ile aktarılan tarih aslında, emekçilerin kapitalist hayat tarzına ve yeni çalışma ilişkilerine büyük ve radikal bir başkaldırıdan başka bir şey değildir. Suçun kapsamının genişletildiği, cezaların ağırlaştırıldığı kapitalist toplumun oluşturulma sürecinde buna karşı çıkan Luddistler’in kaderinde ağır bir yenilgi vardı. Yenildiler! Bu büyük isyanı kan ve ateşle bastıran kapitalistler emekçileri ağır çalışma koşullara zorla ikna etmiş oldular. İşçi sınıfı için sorun şimdi yeni topluma ve onun hayat tarzına uyum sağlamaktı. Ağır çalışma koşulları, uzun süreli çalışmalar iş kazalarını, meslek hastalıklarını “tetiklerken”, her işsiz kalış işçileri ve ailelerini bir hayatta kalıp kalmama sorunu ile de karşı karşıya bıraktı. Buna bir de “yaşlanınca” ne olunacağı sorunu

eklendi. Eski kurumlar, eski “çözümler” işlevsiz ve yetersizdi.

Dönemin liberal iktisatçıları olan A. Smith, D. Ricardo ve T. Malthus yeni hayatın sorunu olan yoksulluğu ücretleri baskılayan nüfus artışında görüyor, bu nedenle sosyal riskleri önlemeye/azaltmaya yönelik koruyucu önlemlere şiddetle karşı çıkıyorlardı. Kuşkusuz bu tutum emek gücünü bir metaya dönüştürürken, yoksulluğun/sefilliğin de cehenneme giden kapılarını açıyordu. Bugün de Smith’in, Ricardo’nun, Malthus’un kötü bir çırağı olan R. T. Erdoğan “kara delik” diyerek benzeri politikaları sürdürmeye çalışmaktadır.

Başlangıçta, işten kaçarak, meyhanelere sığınarak, zaman zaman yöneticilere sert müdahalelerde bulunarak, tekil ve ilkel bir şekilde karşı koyan işçi sınıfı, zamanla bunu aşarak, sınıf bilincini ören, kendisine güven sağlayacak, geleceğini garantiye alacak arayışlara yönelmekte gecikmedi. Yardım sandıkları kurdu: Kazalara, hastalıklara, işsizliğe, yaşlılığa karşı. Yeni üretim tarzı, kaçınılmaz olarak oluşturduğu yeni üretim ilişkilerinin bir gereği olarak yeni kurumları da ihtiyaç duyuldukça oluşturmaya başladı, bu kez işçiler tarafından. Önce meslek sahipleri, yani nitelikli işçiler kapitalist üretim tarzının dayattığı yeni hayat tarzına karşı korunmak için yardım sandıkları kurdular. Ardında niteliksiz işçiler. Sağda solda kurulan bu tek tük yardım sandıkları başlangıçta kapitalistleri rahatsız etmedi. Ancak yardım sandıklarının artan sayısı hem işçilere güven veriyor, hem de bir sınıf bilinci oluşturmaya başlıyordu. İşçi sınıfı, İngilizler’in o “sefil”, Dickens’in 1845’te “Oliver Twist” ve aynı yıl Disraeli’nin “Sybil” eserlerinde resmettiği/anlattığı “yoksul yasalarını” aşmıştı. Teslim olmak yerine, sınıf dayanışması içinde, yeniden örgütlenerek, ilkin kapitalist hayata karşı tutunmaya sonra da karşı çıkmaya başlayacaktı bu yardım sandıkları aracılığı ile. Zira, ilk köklü, güçlü, sert grevlerin yaygınlaşması da bu yardım sandıklarından sonra başlayacaktı. Böyle olduğu için, yardım sandıkları sadece dayanışma, anı ve geleceği kurtarma kurumları olmayıp, etkili grevler aracılığı ile karşı saldırıya geçmenin de kurumları oldu. Ludistler’den sonra işçi sınıfı ilk kez bu yardım sandıkları aracılığı ile daha güçlü olarak ayağa kalkıyor ve kapitalist hayatın ağır yükünü hafifletmeye çalışıyordu. Ludist hareket ile yardım sandıklarının beslediği işçi hareketi arasındaki fark kapitalist hayat tarzına karşı koyuş yerine, yükünü hafifletmekten ibaretti. Ortak nokta ise kapitalistlere güvenle karşı koymaktı. Bu durumda, kendisine meydan okuyan Ludistler’i tarihten silen kapitalistlerin bu yeni meydan okuyuşa karşı sessiz kalması beklenemezdi. Üstelik bu kez sosyalist düşünceler toplumu ve işçi sınıfını sarsmaya başlamıştı. Yani işçi sınıfı adına yeni bir toplum tahayyül ediliyordu. Ütopik sosyalistlerin açtığı yol, bilimsel sosyalistlerce daha sağlam taşlarla döşenip, pekiştiriliyordu.

1793’te Fransa’da, devlet tarafından İnsan Hakları Deklarasyonu ile ürkek, çekingen üstü örtük ilk adımları atılan sosyal güvenliğe yönelik önlemler, işçi sınıfının yardım sandıkları aracılığı ile ulaştığı noktada sosyalist hareket ile buluşması yaklaşık yüzyıl sonra, 1880’de Almanya’da daha cesur bir karşılığını bulacaktı. 1760 yılında Fransa’da marangozların kurduğu ilk yardım sandığı hem toplumsal hem de

ra delik”: Yalancının...

Yüksel Akkaya

sınıf bilincinin ilk adımı olarak kabul edilmelidir. 1830 Devrimi’nin eşiğinde Fransa’da yardım sandıkları hızla çoğalmaya başladı. (Öyle ki, 1883 yılında Fransa’da 113.000 kömür işçisinin 109.000’i Madenciler Yardım Kasası’na üye idi). Kuşkusuz diğer ülkelerde de. Başlangıçta pasif bir karaktere sahip olduğu için devletler tarafından pek önemsenmeyen bu kurumlar, zamanla sınıf bilincini oluşturma ve geliştirme açısından çok önemli rollere sahip olmaya başlayınca, grev eylemlerinin desteklenmesinde, direnişlerin gönüllü desteklenmesinde önemli roller oynamaya başlayınca bir müdahale ile de karşı karşıya kaldılar. Özellikle III. Napolyon döneminde yardım sandıklarının kontrol altına alınmasına yönelik büyük çabalar gösterildi. Pre-sendikal örgütlenme biçimine dönüşmeye başlayan bu yardım sandıkları işçi sınıfı için bir çiraklık dönemi olarak da kabul edilebilir. Sadece çiraklık değil, onu aşan dayanışmayı besleyen kurumlar olarak da. Kısacası, sosyal güvenlik kurumlarının kapitalist toplumdaki ilk çıkışı, zamanla basit yardımlaşmayı aşıp, bir sendikal örgütlenmenin ilk formlarına dönüşmeye başlamış, sınıf bilincini, dayanışmasını örmüş ikinci aşama için önemli birikim oluşturmuştur. Böyle olduğu için de ilk sosyal güvenlik kurumları kapitalistler için tehlikeli bir mecraya sürüklendiği için kontrol altına alınması gereken “şeyler” olmuştur. Bunun için, çok beklenmeyecekti. 1830 ve 1848 devrimleri ile oldukça ürkmüş olan kapitalistler, bu “naif” kurumların yöneldiği “tehlikeli” süreci durdurma ihtiyacı duymak zorundaydılar. Başlangıçta paternalist bir yaklaşım ile bu kurumlaşma sürecine müdahale eden kapitalistler, ki bu ideolojik bir müdahaleden başka bir şey değildi, daha sonra Bismarck’ın temsil ettiği bir düşüncede bunu daha kurumsal yaptılar.

Alman birliğini sağlayan ve 1871’de Fransa’ya karşı zafer kazanan Bismarck için kalan tehlike içerdeki işçi hareketi ve sosyalistler idi. Gelişen sendikal hareket, yeni sosyal demokrat partiye Reichstag’a 12 milletvekili sokacak bir güce ulaşmıştı. Bu durum, sosyalistlerin sırtında yükselen bir milliyetçi olan ve “beyaz devrimci” olarak adlandırılan Bismarck’ı işçi sınıfı ile “ilişkilenerek” “sozial Staat”ı (Sosyal devlet) kurmayı düşünmeye yönlendirir. Ancak, Bismarck işçi sınıfı ile giriştiği büyük “pazarlıkta” adeta “ölümü gösterip sıtmaya” razı eder emekçileri. 1860’lı ve 1870’li yıllar boyunca greve giden işçilerin talepleri arasında ücretlerin yükseltilmesi, çalışma sürelerinin kısaltılması da vardır. Bismarck bu talepleri sert bir şekilde reddederken, kazanılmış bir hak olan ve işçi sınıfının öz kurumlaşması olan sosyal güvenliğe yönelik yardım sandıklarını yasal bir temelde kurumsallaştırmayı tercih etti. Bu, kamçının yanında işçi sınıfına biraz da güler yüz göstermekten başka bir şey değildi. Ancak bu uygulama ile sosyal politika kavramı ilk kez Alman dilinde Sozialpolitik olarak artık yerini alacaktı! Böylece Lassalle’ın sosyal demokrasiciliğini önemli ölçüde etkisiz kılıp, işçi hareketini yumuşatırken, işçi sınıfını da sistem içine çekmeyi umuyordu Bismarck. Zaman, onun ne kadar doğru davrandığını gösterecekti. Kuşkusuz Lassalcılığın da öngörüsüzlüğü...

Bismarck’ın sosyal sigortalara dayalı sosyal güvenlik yaklaşımı İngiltere’de kapitalist sistem adına bir “ileri” adım atarak Beveridge sistemine ulaştı. Yoksulluğun, işsizliğin, isyanın kol gezdiği İngiltere

bu kez işçi sınıfına ve topluma daha kapsamlı bir işbirliği teklif ediyordu. Kapitalist sistemi tahkim etmek adına sosyal güvenliğin sigorta sistemi ile değil genel bütçeden, vergiler ile finansmanı. II. Dünya Savaşı’ndan faşizme karşı zafer ile çıkmış olan Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği, kapitalist sistemi işçi sınıfına daha büyük bir ödün vermeye itiyordu.

İşçi sınıfının kapitalist hayat tarzına karşı ilkin korunmak için oluşturmaya başladığı yardım sandıkları şeklindeki sosyal güvenlik kurumları zamanla işçi sınıfının bilinç edindiği, sendikal örgütlenmeye dönüştüğü kurumlar olmaya başlayınca kapitalistler tarafından kontrol altına alınmak için iki köklü müdahale ile karşılaştılar: İlki 1880’lerdeki Bismarck modeli, ikincisi 1940’lardaki Beveridge modeli oldu. İşçi hareketinin zayıfladığı, sendikal örgütlenmesinin adeta çöktüğü günümüzde her iki sosyal güvenlik modelinin tahrip edilmeye çalışılması tesadüf olmayıp, sermaye cephesinin davranışlarına ve kapitalist sistemin kurallarına uygundur. Zira, sosyal güvenlik sorunu işçilerin sorunudur, kapitalistlerin değil.

Evet, sosyal güvenlik bir işçi sorunudur, kapitalist sorunu değil. Zira, sosyal güvenlik işçinin bugüne kadar geleceği için de önemlidir. Sadece işçinin mi? Elbette hayır. Ailesinin, yakınlarının da sorunudur sosyal güvenlik. Kimlikli, kişilikli, karakterli, başkaldıran, istemesini bilen bir insan için güvencedir sosyal güvenlik. Onurlu bir yaşam sürdürmek için de gereklidir sosyal güvenlik. Valinin ihsan edeceği yarım ton kömüre, belediye başkanının sadaka olarak kafasına kaktığı iki kilo pirince, bir kilo şekere muhtaç olmamak için gereklidir sosyal güvenlik. İhsan ve biat üzerine kurulu, çürümüş, kokuşmuş bir tarikat toplumuna dönüşmemek için bir garantidir, güvencedir sosyal güvenlik. İşte salt bu nedenle sosyal güvenliğe düşmandırlar. Kara delik, başka bir deliktir.

Kimin deliğidir, kara delik? Elbette ki emekçilerin değil! Delik, sermayenin ve onun adına iktidarda olanların deliğidir. Bu nedenle bu deliğin mutlaka emekçilerce kapatılması gerekir. Sosyal güvenlik kurumlarından en büyük açığı veren Emekli Sandığı’dır. Kimler yararlanmaktadır buradan? Memur denilen, kamu emekçileri. Yani, devlet personeli. Bu durumda devlet kendi personelinin sigortasını yatırmayarak bir açığa neden olmakta ve bunu da bize “kara delik” olarak sunmaktadır. Tabii, utanma duygusu bir kez yok olunca geriye bir şey kalmıyor. Bu nedenle yalan söylemek çok basit bir “iş” oluyor. Gelelim “kara delik”in diğer nedenine. SSK’nın açıkları kara delik olarak gösterilmektedir. Peki SSK neden açık vermektedir? Kaçak işçilik önlendiği, herkes sigortalı olarak çalıştırıldığı için mi, sigorta primleri 30 gün üzerinden, tam olarak tahsil edildiği için mi, sık sık sigorta primi affı ile sermayeye kaynak yaratıldığı için mi, sigorta fonlarında toplanan paralar enflasyonun altında faizlerle batık kredi olarak sermaye kesimine verildiği için mi? Pek sayın muhterem “iyi tüccarın” bu sorulara verebilecek tek bir yanıtı yoktur. Sorduğunuzda söyleyeceği şey bellidir. Ancak, bizim de söyleyeceğine vereceğimiz cevap bellidir: Kara deliğinizi kapatırız, verin işi bize, karışmayın, o kadar. İşimizi iyi yaparız biz.

Aslında sosyal güvenlik kurumlarında kara delik bir yana, alacaklı oldukları kesindir. Bugün Emekli Sandığı fonları ile kurulmuş olan ve sağa-sola peşkeş çekilmiş otellerden, SSK’nın 1960’lı, 1970’li yıllarda Kamu İktisadi Teşekkülleri’nin kuruluşunda sermaye

olarak kullanılan fonlarından, enflasyonun ve reel faiz oranlarının çok ama çok altında faizlerle sağa-sola verilen kredilerin yeniden gerçek faizleri üzerinden bir tahsilat yapsak bırakın kara deliği, memleketin borçları bile ödenir. Örneğin, 1975-1995 arasındaki dönemde SSK fonları enflasyon + % 5 oranında değerlendirilseydi, bugün bırakın açığı, SSK’nın kasasında ek 12 milyar dolar para olacaktı. İşsizlik Sigortası Fonu’nun bu türden işletilmiş olması, bırakalım açığı, bugün sermaye cephesinin iştahını kabartan devasa bir birikime yol açmıştır. 2007 yılı Kasım ayı itibarı ile bu fonda 30.5 milyar YTL birikmiş olması durumu çok açık olarak ortaya koymaktadır. Kara deliğin müsebbibleri iyi düşünümelidir. Halkın gazabını hatırlamalıdır.

Bugün emekçilerin yapacağı şey fedakarlık değil, tersine alacakların tahsiline soyunmaktır.

Emekçiler, SSK fonları ile kurulmuş KİT’lerin gelirlerinden pay istemeli, özelleştirilmiş ise katkısının karşılığını yasal faizi ile talep etmelidir.

Emekçiler, fedakarlık yerine, sigorta primlerinin affından meydana gelen açığın kapatılması için bu primlerin faizi ile birlikte tahsilini talep etmelidir.

Emekçiler, ödenmeyen, yarım ödenen primlerin mutlaka tahsilini sağlamalıdır.

Emekçiler, geçmiş zamanlarda enflasyon altında faiz oranları ile sağa-sola verilmiş fonların, cari faizler üzerinden nemalandırılarak tahsilini talep etmelidir.

Emekçiler, kayıtdışı istihdamdan kaynaklanan açığın kapatılması için kayıtdışı denilen istihdamın sona erdirilmesinin, herkesin sigortalı olmasının gereğini talep etmelidir.

Evet, sadece düzen içi, sistem içi bu yağma/talan ortadan kaldırılsa bile kara delik kapanır. Kimseye muhtaç olunmaz.

Bu durumda pek sayın muhterem iyi pazarlamacı idarecimizin de gerçek yüzü ortaya çıkar! Kandırmaca hesaplar ile yaptığı lafazanlık, yalancılık olarak düzeltilmiş olur. Evet, “400 yataklı 150 hastane ya da 16 derslikli 8 bin adet ilkokul” daha yapılabilir, sosyal güvenlik kurumlarının fonlarını sermaye cephesine peşkeş çekmeseydiniz! Sap ile samanı karıştırmayıp, ciddi olalım. Demek ki, emekçilerin bir de 400 yataklı 150 hastane veya 16 derslikli 8 bin okul kaybı olmuş, sermaye cephesinin sosyal güvenlik kurumlarının fonlarının yağmalaması nedeni ile. Bize düşen de bu durum da “yalancının....” demekten başka şeyler olsa gerek.

¹) Fransa’da yardım sandıkları tarihi için bakınız: Yves Saint-Jours (Ed.), Traite de Securite Sociale, Tome V, LGDJ, 1990.

¹) “Sosyal sigorta için verilen bu mücadele, Almanya’daki proleter sınıf hareketi ve proletaryanın örgütlenme gayretlerinde olduğu gibi, eskiydi. Artık 1848’den önce işçiler, sendikal karakter taşıyan kendi yardım ve mali işlerini yaratmışlardı. Sendikalar, yardımlaşma sandıklarının taşıyıcıları haline geldi” . A. Förster, Paylaşım Savaşı Öncesi Almanya’da Sınıf Mücadelesi, (Çev. E. Ateş), Ana Yayınları, İstanbul, 1977, s. 85.

²) Bakınız: B. M. D’Intignano, La Protection Sociale, Le Livre de Poche, 1997.

³) A. Förster, Paylaşım Savaşı Öncesi Almanya’da Sınıf Mücadelesi, (Çev. E. Ateş), Ana Yayınları, İstanbul, 1977, s. 86.

Emekçi Kadın Kurultayı'na doğru...

Emekçi kadın çalışmasında güçlü bir mevzi yaratmak için ileri!

Emekçi Kadın Kurultayı'na 1 aylık bir zaman kaldı. “Özgürlük ve eşitlik için emekçi kadınlar bir adım ileri!” şiarıyla yola çıkan **Emekçi Kadın Komisyonları** adım adım kurultay sürecini örüyorlar. 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü vesilesiyle çalışmalarını yoğunlaştıran Komisyonlar, farklı araçları kullanarak emekçi kadınlara yönelik çalışmalarını sürdürüyorlar. Çalışma alanlarında bir yandan anketlerle, ev ziyaretleriyle, toplantılarla kadınlara yönelik çalışmalarını yoğunlaştıran Komisyonlar, öte yandan da daha geniş emekçi kesimlere afişler ve bildirilerle Kurultayı taşıyor ve çağrıyı yükseltiyorlar.

Bundan yaklaşık bir ay önce yaptığımız değerlendirmemizde Emekçi Kadın Kurultayı'nı kazanmanın, başarılı bir kurultay sürecini kazanmaktan geçtiğini ifade etmiştik. Söz konusu değerlendirmede şu sözlerle yer vermiştik: “*Kurultayı bir süreç olarak planlıyor, yoğunlaştırılmış bir çalışma programını hayata geçirmeyi hedefliyoruz. Kurultayı kazanmakta kurultay gününe kadar olan süreci ve sonrasını kazanmaktan geçiyor*” (Kızıl Bayrak, 02 Kasım 2007)

Dolayısıyla bu değerlendirmemizde emekçi kadın kurultayımızı ilan ettiğimiz günden bugüne kadar geçirdiğimiz süreçte yapılan çalışmaları değerlendirecek, olumluluklarımıza yaslanarak ve eksikliklerimizi belirleyerek geride kalan bir aylık sürecimizi en etkin bir şekilde değerlendirme yoluna gideceğiz.

Yüzümüz işçi kadınlara doğru...

Bugüne kadar emekçi kadın çalışmamızın en önemli sonuçlarından ve kazanımlarından biri, çalışmamızın sınıf zemininde ve işçi kadınlara yönelik olarak yürütülmüş olmasıdır. Kurultay çalışmasının başından itibaren yürüttüğümüz tartışmalarla tüm alanlarımızda yönümüzü işçi kadınlara çevirdik ve çalışmayı bu eksenle yoğunlaştırdık. Kurultay çalışmasının başından itibaren kullandığımız araçlar işçi kadınlara taşındı, anketler öncelikli olarak işçi kadınlarla yapıldı. Yanısıra kadınların çalıştığı işyerlerinin üye olduğu sendikalara Kurultay tanıtım ziyaretleri yapıldı, Kurultay dosyaları ulaştırıldı ve sendikalarda örgütlü işyerlerindeki kadın temsilciler ile diyaloglar geliştirilerek Kurultaya çağrı yapıldı.

Kuşkusuz yapılanlar yeterli değildir. Kadın işçiler içindeki çalışmanın örülmesi ve Kurultayın işçi kadınlar arasında etkin ve yaygın bir biçimde duyurulması bakımından yapılanlar henüz fazlası ile sınırlıdır. Fakat tüm bu yetersizliklere rağmen halihazırda yapılmakta olanlar, ayaklarımızı sağlam zemine basarak bu alanda yoğunlaşmak, politika üretmek ve nihayetinde bu alandan güçlenerek çıkmak bakımından büyük bir önem taşımaktadır.

Zorlanma alanlarına yüklenmek ve kazanmak!

Günlerdir Komisyonlarımız Kurultayın gündemleri çerçevesinde farklı araçlarla emekçi kadınlara seslenmeye devam ediyorlar. Bildiri, afiş vb. araçlar dışında anket, imza metni vb. araçlar ile kadın işçilerle

temas kurmaya ve ilişkiler geliştirmeye çalışıyorlar. Tüm bu çabalara rağmen henüz çalışmamızın başında sayılırız. Gerek kitle etkinliklerine, gerekse de çalışmanın aldığı mesafeye baktığımızda, halen kadın işçilerle buluşmada zorluklar yaşadığımızı söyleyebiliriz. Bu zorluklarla karşılaşmamızın gerisinde çalışmanın yeniliğinin yanısıra daha önce de ifade ettiğimiz eksiklikler bulunmaktadır. Bu eksikliklere, gündemlerin ele alınmasında ve işlenmesinde izlediğimiz tarz ve bundan kaynaklı sorunlar da eklenebilir. Bugün, İstanbul Emekçi Kadın Kurultayı hazırlık çalışmalarında kurultay gündemlerini ele alırken, özgün gündemlerden öte genel gündemler ekseninde süreci örgütlemenin zorluklarını ve kolaylıklarını bir arada yaşıyoruz.

Kurultaya giderken 5 ayrı bölgede, farklı alanlarda işçi kadınların çeşitli sorun ve gündemlerini öne çıkarmayı hedefledik. Kurultayın gündemlerini kadın işçilerin karşılaştığı genel sorunlar olarak ele almayı, ancak her bir çalışma alanının kendi özgüllüğünden yola çıkarak da bunu somutlamayı, faaliyeti bu temelde örmeyi hedeflemiştik. Sorunların somut bir şekilde işlenmesinde yaşanan zorlanmalar nedeniyle, gerek bu süre içinde gerçekleşen etkinliklerimizde ve gerekse de çağrılarımızda, “kurultay” vurgusu önemli ölçüde “soyut” kaldı. Propaganda temelinde olsa dahi kadın işçilerin yaşadığı sorunları güncel gelişmeler ışığında özgün bir tarzda işlemekte yetersiz kaldık.

Bugün, geride kalan zamanı da gözeterek, saptanmış gündemleri daha etkin, özgün ve verimli bir şekilde işlemek en önemli görevlerimizden biridir.

Bugün kadın işçiler fabrika ve işyerlerinde, gece çalışmasından sigorta sorununa, işyerlerinde cinsel baskı ve tacize kadar birçok sorunu yaşıyorlar. Öte yandan işçi sınıfına yönelik tarihsel saldırıların hazırlıklarının yapıldığı bir dönemden geçiyoruz ve bu saldırıların sonuçlarının kadın işçiler için daha yıkıcı olacağını biliyoruz. Kurultay hazırlık çalışmalarımız, genel ve gündelik sorunların yanısıra gündemdeki saldırıların da işlendiği, anlatıldığı, faaliyete dönüştürüldüğü bir temelde gerçekleşmelidir. Ön süreci kazanmaya yaptığımız vurgu da ancak bu

temelde karşılık bulacaktır.

Son olarak gerçekleştirdiğimiz kurultay tanıtım toplantılarının ardından şimdi önümüzde en öncelikli görev, emekçi kadınların bulunduğu ev ve fabrika zeminlerinde toplantılar gerçekleştirmek, kurultayın gündemlerini ele almak, tartışmak, tartıştırmak ve olanaklı olduğu ölçüde özgün sorunlar temelinde bir faaliyet örgütlemek olmalıdır. Önümüzdeki günlerde emekçi kadınlara yönelik lokal toplantılar örgütlemek bu bakımdan çok önemlidir. Geniş emekçi kadın kesimlerine yönelik anket, imza metni gibi araçları etkin bir şekilde kullanmak ve çeper ağıımızı genişletmeyi hedeflemek de önemli görevlerimiz arasındadır.

Kurultayın gündemlerine politik hazırlık...

Kurultayın ön hazırlık sürecinin bir yanı emekçi kadınlarla buluşmak ve onları sorunları ekseninde örgütlemek oluşturuyor. Diğer yanını ise kurultay günü ve kurultay gündemlerine politik hazırlık oluşturmaktadır.

Bizler kurultayda emekçi kadınların sorunlarını tartışacağımızı, mücadele programımızı ve taleplerimizi ortaya koyacağımızı ifade ediyoruz. Kurultayımız gündemleri açısından belli bir yoğunluk taşıyor. Kurultayda kadın sorunu ve bu sorunun çözümünün ele alınacağı bir çerçeve sunmayı hedefliyoruz. Yanısıra işçi ve emekçi kadınların yaşadığı sorunları, Kürt kadınların maruz kaldığı saldırıları ve kadınların cinsel kimliklerine yönelik saldırıları ele alacağız. Kamu alanında emekçi kadınların yaşadığı sorunları, talepleri ve KESK'in bu konudaki tutumu üzerinde de duracağız. Kurultayda kadın örgütlenmesinin sorunları ve bugünkü koşullarda çözümünü de ayrı bir temel önemde başlık olarak ele alınacak.

Kuşkusuz bu temel gündemlerin ele alınmasının yanısıra kurultayın ana gövdesini kadın işçilerin yaşadığı gündelik sorunlar oluşturacak. Bu sorunlar güncel saldırılarla birlikte işlenecek. Keza bu sorunlar

karşısında mücadele perspektifimiz ortaya konulacak, talepler temelinde oluşturulacak bir mücadele programı belirlenecek.

Bu gündemlerin ele alınması tüm komisyonlarımız için bir okuma, inceleme ve tartışma sürecidir de aynı zamanda. Kurultayın politik hazırlık dönemini belli vesilelerle belirttiğimiz yetersizliklerimizi açacağımız bir süreç olarak düşünmeliyiz.

Bu süreç emekçi kadınlara seslenme ve onlarla sınıf zemininde buluşma açısından önem taşımaktadır. Komisyonlarımızın bu alanda olgunlaşması ve politik olarak yetkinleşmesi de temel bir ihtiyaçtır ve çalışmamızın hedeflerinden biridir.

Kurultayı kolektif bir bilinç ve çabayla örgütlemek!

Kurultay çalışmalarımız çalışma alanlarında Emekçi Kadın Komisyonları'mız tarafından yürütülüyor. Ancak içinde geçtiğimiz aşamada sınıf devrimcileri olarak kurultay çalışmasını kolektif bir bilinç, sorumluluk ve çabayla örgütlememiz bir zorunluluk haline gelmiştir. Devrimci sınıf partisinin tüm güçleri önümüzdeki birkaç hafta içinde imkanları ölçüsünde bu konu ve gündem üzerinde yoğunlaşmak durumundadırlar. Genel devrimci çalışmamızın önümüzdeki kısa dönemli ihtiyaçları bunu ayrıca gerekli ve zorunlu kılmaktadır.

Birincisi, eğer kadın çalışması sınıf çalışmamızı güçlendirmenin bir kanalı ise, bu alanda elde edeceğimiz kazanımlar da doğal olarak sınıf çalışmamıza yeni bir kan taşıyacaktır. O halde gündemdeki Kurultay halkası bu açıdan en iyi biçimde değerlendirilebilmelidir.

İkincisi, bahar süreci yaklaşmaktadır ve bunun ilk adımı da 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'dür. Sınıf devrimcileri yönünden 8 Mart'ı kazanmak ise emekçi Kadın Kurultayı'ndan belli bir kuvvetle çıkmakla da doğrudan bağlantılı olacaktır. Dolayısıyla kurultay çalışmamızın sonuçları, bahar dönemini kazanmanın hem önemli bir olanağı ve hem de gündemdeki ilk basamağıdır.

Ve son olarak, saflarımızda kadın sorununa duysız ve geri yaklaşımları kırabilmek bakımından da kolektif bir yüklenme büyük bir önem taşımaktadır. Kurultay çalışması, çok çeşitli yönleri ve boyutları ile kadın sorunu üzerinde yoğunlaşmak ve dolayısıyla bunu, saflarımızda kadın sorununda sağlam bir marksist bilinç ve davranış çizgisi geliştirebilmenin önemli bir olanağı olarak kullanabilmek demektir.

Birlikte yüklenerek Kurultayı kazanalım!

Kurultayın gerçekleşmesine sayılı günler kala emekçi kadınlara yönelik çalışmanın yoğunlaştırılması, gündemlerine yönelik politik hazırlığın tamamlanması, kamuoyuna maledilmesi ve teknik hazırlıkların örgütlenmesi için güçlü bir çabaya ihtiyaç vardır.

Emekçi Kadın Komisyonları, kurultayı kamuoyuna taşımak için ilk adımlarını attılar. Kurultayı anlatan, amaç ve hedeflerini ortaya koyan, gündemlerini ele alan ve komisyonları tanıtan dosyayı kadınların çalıştığı sendikalara taşıdılar. Bu tanıtımı daha da yaygınlaştırmak, kadın emekçilerin sorunları ve mücadele taleplerini gündemleştirmek kurultayın başarısında etkili olacaktır.

Keza kurultayın teknik hazırlığının bugünden planlanması, örgütlenmesi ve eksiksizce yerine getirilmesi kurultayın başarısı açısından olmazsa olmazlardan biridir.

İşaret ettiğimiz temel sorun alanları ve yüklenme noktalarına yönelik müdahale, kurultayın başarısı için temel bir yerde durmaktadır. Herşey başta Emekçi Kadın Komisyonları olmak üzere tüm alanlardaki sınıf devrimcilerinin ortaya koyacağı kolektif enerji ve çabaya bağlı olacaktır.

Düzen medyasına “Türbanlı komünist”ten yanıt:

Kapitalizmin ezberi bozuluyor, işçiler, emekçiler mücadele saflarında yerini alıyor!

Bu olayda her zaman olduğu gibi düzen medyası yine karanlık yüzünü gösterdi. Benim şahsımda “*Kızıl Bayrak*”a yapılan saldırılarda gerici beyinleri bir kez daha su yüzüne çıktı. Çünkü burjuvazinin değirmenine su taşıyan medya korkularını gizlemek için karalama politikası izlemeye başladı. İlk başta yayınladıkları haber magazin değeri taşıyordu. Onlar için suni gündem yaratma amacıyla yayınlanmıştı. Baktılar, beklediklerinden daha fazla tepki geldi. Bir çırpıda çevirip kendi çıkarları doğrultusunda kullanmaya başladılar. Böylece parababalarının en son isteyeceği işçi ve emekçi cephesinde olabilecek bilinçlenme ve birleşmeye ket vurmaya, bu yönde düşünen insanların aklını karıştırmaya, zihinlerini bulandırmaya çalıştılar. İnsanların kapitalizme karşı mücadelelerini engellemek üzere kapitalizmin bekçiliğini yapan, bugüne kadar sahte ayrımlar yaratıp, insanları asıl sorunlarından - yoksulluk, sefalet vb.- uzaklaştırıp birbirlerine düşüren bu şahıslar, böyle bir durum karşısında ne yapacaklarını şaşırıldılar.

Hadi Uluengin yazısında; ne bu türban yeteri kadar “dinci” ne de bu *Kızıl Bayrak* yeteri kadar “kızıl” diyerek yönelttiği saldırıda da aslında kendi korkularından kaçıp, hiç bilmediği, bilmek istemediği bu iki konuda ahkam kesmeyi tercih etti. Çünkü bu düzene muhalif olan, mücadelede yer alan farklı etnik yapılardan, farklı ırk, din, mezheplerden emekçilerin sosyalist bir platformda biraraya gelmesi tabii ki bu düzen kalemşörüne korku salmıştır.

Bu konu üzerinden olumsuz birçok tepki aldım. Zaman zaman tehditlere, hakaretlere varan bu tepkiler özünde şahsıma yapılmış değildi. Burada asıl hedefin, karalama kampanyasını yükselterek, mücadeleyi zayıflatmak, tartışmalı hale getirmek olduğu açıktır. Zaten benim için önemli olan bir şeylerin bilincinde olan insanların verdikleri tepkilerdi ve bunlar da olumluydu! Diğerlerini önemsemedim, moralimi de hiç bozmadım. Aksine bu süreç, her kesimden insanın bu düzenden ne kadar hoşnutsuz olduğunu gösterdi, bunun bireyler üzerinden yansıtılmış olması beni sevindirdi.

Bugün sendikal hakları için mücadele veren Güven Elektrik işçileri, özelleştirmeye karşı fabrikalarına sahip çıkmaya çalışan Tekel işçileri, emperyalizme karşı mücadele eden, korkusuzca bedel ödeyen Irak ve Filistin halklarının onurlu direnişi sürüyor. Somut olan bu tablo kapitalist-emperyalist düzenin bize hak gaspları, kan ve gözyaşından başka bir şey vermeyeceğini çok açık bir şekilde gösteriyor. Bugün dünyada “Başka bir dünya mümkün!” şiarı yükseltiyor. O “başka dünya”nın adı ise “**SOSYALİZM!**”dir.

Emek uğruna verilen haklı ve onurlu bir mücadele var ve ben mücadelenin içindeyim. Kapitalist düzenin kalemşörleri ne yazarsa yazsınlar, insanlar ne düşünürlerse düşünsünler, bu

ülkede bu sömürü düzeni devam ettiği sürece, bizim de temel hak ve özgürlüklerimiz için mücadelemiz sürecektir.

Neden *Kızıl Bayrak*?

Böylesi bir sömürü düzeninde bu kadar insan açlık sınırında yaşarken, sefalet ücretiyle geçinmeye çalışırken, yüzlerce, binlerce insanımız insanlık dışı çalışma koşulları yüzünden hastalanırken, iş kazaları nedeniyle ellerini, kollarını ve canlarını kaybederken, sessizce bir kenarda oturmanın insanlığa yakışır bir şey olmadığını düşünüyorum. Bu olanlara dur demenin yolu da mücadeleden geçiyor. İnsan olmanın doğal sonucu olarak böylesi bir mücadelede yer almak kaçınılmaz oldu benim için de. Buradan doğru kendimi “sosyalist müslüman” olarak ifade ediyorum. Ne siyasal bakış açım dini inancımın önüne geçiyor, ne de dini inancım siyasal bakış açımın...

Büyük tekellerin renkli burjuva basınının derdi işçileri ve emekçileri kendi sorunları etrafında bilinçlendirmek, yol göstermek olamaz. Böyle bir sorunu zaten yok, olamaz da. Bu medya; çürümüş ilişkileri, milyarlarla oynayanların tatil sefahatlarını, kimin kiminle olduğunu, hangi lüks mekanlarda emekçilerin alınterinin meze edildiğini gösterip, sonra da utanmadan, insanları bu kadar özendirdikten sonra, ekonomide kemer sıkamak gerektiğini öğütleyen, milyonlarca işçi ve emekçiye asgari ücretle geçinmeye mahkum eden parababalarının medyasıdır.

Sosyalist basın olan “*Kızıl Bayrak*”, işçi-emekçi eksenli bir yayın çizgisine sahip. İşçi sınıfı eksenli mücadeleyi, emekçilerin durumunu, birçok sosyal ve siyasal problemi ele alan tutarlı bir gazete. İnsanları ayırtırmak yerine din, dil, ırk gözetmeksizin sınıfın haklı davasında tek bir cepheye birleştirmeyi hedefleyen, bu doğrultuda mücadele saflarını sıkılaştırma çabası veren onurlu bir yayın organı. Bu bağlamda “*Kızıl Bayrak*”ı seçmiş olmam kaçınılmazdır.

Son olarak, dini, dili, ırkı ne olursa olsun herkesi sınıfın haklı davasına omuz vermeye ve sosyalizmin kızıl bayrağı altında mücadeleye çağırıyorum.

H. Strat

Verem değil düzen öldürüyor!

Ayşe Aydın

Sahtekar düzenin bozacı medyası “Verem Haftası” nedeniyle bir aklama operasyonuna daha girişmiş bulunuyor. Hem ‘sınırötesi operasyonu’ yayınların artık düşmeye başlayan reytingini yükseltmek, hem de operasyon modası dışına çıkmamak babında, emekçilerin bilincini bombardımana tutuyorlar.

Medyanın yavelerini burada ne tekrarlamak gerekiyor, ne de özetini vermek. Sadece, teslim etmek ve fakat yine de devletin bundaki suçunu gizlemek için bin dereden su getirmek zorunda kaldıkları ortak sonuç üzerinden söylenecekler var.

Sonuç, özetle, verem yeniden atağa geçmiştir...

Suç gizlemenin iğreti kılıfı da, bu sonucun başına, ‘bütün dünyada’ ekini getirmek oluyor. Sanki her yerde arttığında burada artmamış farzedilecek. Yahut, her yerde arttığına göre -herkesler de mi halk düşmanı- suç baştakilerin olmamış olacak.

Kuşkusuz bütün dünyada artmaktadır. Özellikle de -herhalde G-8 mutlu azınlığı arasında değil- dünyanın yoksul çoğunluğu arasında.

İşte ‘tek kutuplu’ sevinciyle bayramlar ilan edilen, emperyalizmin tek hakimiyetindeki dünya. İşte artan verem vakaları. Sonuç niye şaşırtıcı olsun ki. Engelsiz, sınırsız, vahşi bir sömürü altında yoksullaştırılan, sefilleştirilen, aç kalan, üşüyen milyonlar, sadece tüberküloza değil, gribe yenik düşse yine de garip olmayacaktır. Çünkü çok fazla sayıda insana kıyasla grip mikrobu bile güçlüdür artık.

Hesaplansın veya hesaplanmasın -kapitalizm kendi üretim ve pazar hesabını bile yapamayan bir düzenken- bu sonuç beklenen, dolayısıyla istenen demekte de hiçbir sakınca yok, sonuçtur. O zaman, ‘sosyalizm öldü’ bayramı ilan edenler, “yaşasın verem

çoğaldı” bayramı da yapmalıdır. Emperyalist devletlerin tepesindekiler ne yapar nasıl kutlar kendileri bilir, ancak Türkiye’nin tepesindekilere kına yaraşır.

Bundan böyle, her Verem Haftası resmi kutlamalara vesile olsun. Kutlamaların şeref konukları da sanayi ve ticaret ve faizcilik ve rantçılık kralları, doğal olarak. Eserinize bakıp bakıp sevinir, el cırpır, göbek atarsınız. Aç milyonlar ‘derdi’nden kurtulmak için ayrıca masraf yapıp savaşlar çıkarmanıza, biyolojik silah üretmenize ve kullanmanıza işte gerek kalmamıştır. Sizi korkutan bu sayı, ellerinizle gerçekleştirdiğiniz ‘doğal’ seleksiyon yoluyla azalacaktır.

Siz de bu arada ‘veremden korkma geç kalmaktan kork!’ demagojisiyle, suçu tüberküloz mikrobuna yenilen yoksulların kendine yıkabilirsiniz. Bir konuda haklısınız kuşkusuz. Evet, tıp bilimi tüberkülozu tanıyalı ve tedavisini bulalı çok zaman oldu. Korkacak bir şey yok.

Ne var ki, tüberkülozu tetikçi olarak kullanan asıl mikrobun, sermaye sınıfı ve düzeninin tanısı henüz milyonlara maledilmiş değil. Kendilerini öldürenin gerçekte ne olduğunu tanıyınca dek de korkmaya devam edecekler. Korkmakta haklı olmakla birlikte, ecele faydası olmadığı da biliniyor. Bu da, korka korka ölmek anlamına geliyor.

Ancak bunun sonsuza dek böyle sürmeyeceğinin tanığı da yakın tarihin kendisidir. Milyonlarca yoksul, hastalık ve ölüm nedeninin tüberküloz veya şu bu mikrop değil, kendilerini böyle aç ve sefil bir yaşama mahkum eden kapitalist düzen olduğunu öğrendiğinde, korku gözlerden silindiğinde yani, sizin kabusunuz gerçek olacak. Tüberküloz vakaları arttıkça, varoşlarınızda dolaşan hayaletin ayak sesleri daha da yükselecek. Islık çalın, alkış tutun, kulaklarınızı kapatın... Saldırın, daha fazla, daha

azgın saldırın. Zaten laçka durumdaki sağlık sistemini tümünden çökertin. Sağlıkta özele, paralıya, pahalıya dönüşümü bir an önce gerçekleştirin. Ki, tarihte kalması gereken hastalıklar bir bir hortlasın.

Ama unutmayın. Tarihin çöplüğü vereminiz ve bilumum hastalığınızla birlikte sizi bekliyor.

Bize gelince, biz, devrimden sonra yani, tüberkülozla savaşmak için hiçbir şey yapmayacağız. Yapmamız gerekmeyecek. Çünkü onu ortaya çıkaran koşulları kaldırdığımızda, sağlıklı yaşayan, sağlıklı beslenen nesillerin bedeninde, tüberkülozun yaşama ve çoğalma şansı olmayacak.

Tüberkülozdan kurtulmak için katil ve sefil düzeninizden kurtulacağız...

Adana Sanayi İşçileri Derneği:

İşçi sınıfını onuru ve geleceği için mücadeleye çağırıyoruz!

Adana Sanayi İşçileri Derneği (Sİ-DER) olarak uzun zamandan beri yürüttüğümüz çalışmamızı yoğunlaştırmış durumdayız. Son dönemde attığımız bir dizi adım ve bunun sağlamış olduğu ilişkiler üzerinden çalışmamız her geçen gün daha fazla genç işçiyi bağrında toplamayı başarıyor. Bir süre önce sınırlı sayıda işçinin yan yana gelmesi üzerinden başlayan toplantılarımız artık farklı sanayi bölgelerinden ve büyük fabrikalardan da işçilerin katılımıyla süreklileşmiş durumda.

Yaptığımız toplantılarda aldığımız kararları işçilerin de katılımıyla hayata geçiriyoruz. Bunun kendisi beraberinde öncü işçilerin çalışmayı giderek daha çok sahiplenmesini de getiriyor.

Bir süreden beri yoğunlaşan çalışmalarımızın önemli adımlarından biri de geçtiğimiz ay düzenlediğimiz panelimiz oldu. Bu panelin önemi, sağlanan katılımdan öte, öncesinde ortaya çıkardığı güç ve sağladığı birikimler oldu. Bu süreç içinde bülten ve davetiyelerin etkin olarak kullanıldığı çalışma sayesinde birçok öncü işçiye ulaşmamız ve çevremizde bulunan işçilerin bir kısmını da öncüleştirebilmemiz mümkün oldu.

Adana Sanayi İşçileri Derneği olarak şimdi ulaştığımız güç ve yakaladığımız olanaklar üzerinden çalışmalarımızı sürdürmeye ve giderek güçlendirmeye çalışıyoruz. Sİ-DER olarak

yaptığımız toplantılarda ve işçilerin önerileri üzerine önümüze bir kampanya süreci koymuş durumdayız. Ancak bu kampanyanın diğer yoğunlaşmış çalışmalardan farkı, belli bir dönemi kapsamak yerine sanayide karşımıza çıkan ücret, mesailer, sigorta, servis vs. sorunlardan birini ya da birkaçını öne çıkararak, özel olarak işlemek ve sonrasındaki gelişmelere göre bir diğer talebin öne çıkarılması temeline yoğunlaşılacak ve süreklileşecek bir çalışma olmasıdır. Bunun yanısıra SSGSS saldırısını da çalışmalar içinde özel olarak işlenecek bir başlık olarak öne çıkartacağız.

Şimdi gündemimizde asgari ücret sorunu bulunuyor. Her ne kadar asgari ücret belirlenmiş olsa da, yürüttüğümüz kampanya çerçevesinde işçileri sermaye komisyonlarının kararlarını tanımamaya ve insanca bir yaşama yetecek vergiden muaf asgari ücret için mücadele etmeye çağıracağız. Bu konuda başta toplantı ve etkinlikler olmak üzere afiş ve bültene kadar bir dizi aracı etkin olarak kullanmaya çalışacağız. Ayrıca işçileri

sadece çalışma alanları üzerinden değil tüm yaşam alanlarından kuşatmak hedefiyle hareket edecek ve bu amaçla da ev toplantıları gerçekleştireceğiz.

Bu kampanya çerçevesinde 20 Ocak'ta bir asgari ücret etkinliği düzenleyeceğiz. Yanısıra etkinlikte SSGSS saldırısı hakkında bir sunum gerçekleştireceğiz. Amaç kendi içinde bir etkinlik düzenlemekten öte, bu süreç içinde mümkün olduğunca çok fabrika ve işçiye ulaşarak şiarlarımızı yaygınlaştırmak ve her fabrikanın kendi özgül sorunları üzerinden işçileri biraraya getirerek harekete geçirmek olacak. Bizim için çalışmanın başarılı geçip geçmemesinin kıstası da bir yanıyla bu olacak.

Adana Sanayi İşçileri Derneği (Sİ-DER) olarak, bölgemizdeki tüm öncü işçileri yükseltilen bu mücadele bayrağını sahiplenmeye ve içinde yaşadığımız kölelik koşullarına karşı örgütlenmeye çağırıyoruz.

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Köle değil işçiyiz, örgütlüyssek güçlüyüz!

Güvencesiz çalışmaya, geleceksiz yaşamaya karşı mücadeleye!

Adana Sanayi İşçileri Derneği (Sİ-DER)

Türkiye Facebook'ta rakip tanımıyor!**Yalnızlığın ve yabancılaşmanın kazandırdığı istatistiksel başarı!****A. Eylül*****“Alevi toplumundan özür dilensin!”***

23 Aralık tarihinde Alman 1. Kanalı ARD'de yayınlanan *Tatort* adlı polisiye dizinin “Wem Ehre Gebürt” (Namusuma Layık Olma) adlı bölümünün Alevilere hakaret eden ve Alevileri aşağılayan içeriği tepkilere yolaçmıştı.

Almanya'da gerçekleştirilen protestoların ardından aşağılanma ve hakaretlere Türkiye'den de tepki geldi. PSAKD Marmara Eşgüdüm şubeleri 5 Ocak'ta Taksim Gümüşsuyu'ndaki Alman Konsolosluğu önünde kitlesel bir eylem gerçekleştirdi.

Eyleme 600'e yakın kişi katıldı. Çok sayıda siyasi parti, dernek, kitle örgütü destek verdi. Polisin kitleyi engelleme girişimlerinin boşa çıkartıldığı eylemde PSAKD şubeleri kendi pankartlarını açtılar. Eylemde basın açıklamasını PSAKD GYK üyesi Erdal Yıldırım okudu. Yıldırım açıklamasında, Alevi toplumunun yüzyılları aşan ezilmeleşliğine vurgu yaparak Almanya'da gösterilen dizide Alevi toplumunun aşağılanmasının, rencide edilmesinin sorumlusunun Almanya Federal Cumhuriyeti olduğunu söyledi. Alman hükümetinin ve ARD sorumlularının Alevi toplumundan özür dilemesi ve dizinin yayından kaldırılması istendi. Eylem konsolosluk önüne siyah çelenk bırakılması ile son buldu.

Kızıl Bayrak/İstanbul***“AKP'nin piyonu olmayın!”***

Özgür Demokratik Alevi Hareketi 6 Ocak'ta Galatasaray Lisesi önünde gerçekleştirdiği basın açıklamasıyla sözde “Alevi aydın” olarak bilinen AKP'li Reha Çamuroğlu'nun “yas-ı muharrem orucu vesilesi ile iftar düzenleyeceğini” söylemesine tepki gösterdi.

Basın açıklamasını okuyan Ergin Doğru, Alevilik geleneklerinin çarpıtılmasına karşı çıktı. AKP'nin Çamuroğlu üzerinden kendi “Alevi” sini yaratma amacı eleştirildi. Doğru AKP'nin yemeğine katılacak Alevilere seslenerek, AKP zihniyetinin piyonu olmama çağrısı yaptı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Türkiye birkaç ay içerisinde facebook'a kayıtlı üye sayısı üzerinden dünyada ilk beşe girdi, Avrupa'da ise ikinci oldu. Birkaç ay içerisinde 850 bin kayıtlı kullanıcıya ulaşan Türkiye'nin bu başarısının(!) gerisinde ise koca bir toplumun yalnızlığı yatıyor... Yoksa internet kullanımının yaygınlığı, bilgisayar kullanan kişi sayısının çokluğu vb. gerekçeler, Türkiye'nin bu istatistiki başarısını(!) açıklamaya yetmiyor...

Yalnızlığa karşı girişilen amansız mücadele!

Facebook sitesi en özlü ifadesiyle bir arkadaşlık sitesi. Ancak çöpçatan siteleri vb.inden çeşitli farklılıklar gösteriyor. Bu sitede -elbette binlerce istisnası olduğu bilinse de- temelde insanlar yeni arkadaşlıklar aramıyorlar. Daha çok yaşamlarının çeşitli dönemlerinde çeşitli düzeylerde tanışan insanlar, birbirlerini arıyor!

Önce herkes kendisine internet üzerinden kişisel bir web sayfası hazırlıyor. Kendi ile ilgili bilinmesinde sakınca duymadığı kimi bilgileri yazdıktan ve kendisini en iyi-özgün vb. hissettiği fotoğrafını siteye koyduktan sonra ardından arama motoruna sırayla isimler yazarak, bulabildiklerini sayfasına arkadaş olarak kaydetmeye başlıyor. Bu genellikle zaten facebook kullanıcısı olduğu bilinen isimlerle başlıyor. Ardından üniversite, lise, ortaokul ve hatta ilköğretime kadar uzanıyor. Sonra daha önce sokakta bir kez merhabalaşılan, arkadaşımın arkadaşı denilen, yolda görülse iki dakika durulup sohbet edilmeyecek insanlar da listeye eklenerek yalnızlığa karşı girişilen meydan okuma süreci tamamlanıyor.

Günümüz toplumlarında çalışma koşulları ve sosyal kültürel dokudaki bozulma ve yozlaşmanın sonucu olan yalnızlaşma ve yabancılaşmanın bugün ulaştığı noktanın en özlü ifadesi olan bu site, esasında hemen herkesin yaralarını sarmak için sığındıkları bir liman gibi. Yıllarca sesini duymadıkları, yüzünü bile hatırlamakta güçlük çektikleri kimi insanlara ulaşarak, bir-iki mesajdan sonra o insanlarla tek bir kelime konuşmayacak olsa da listede bulundukları güvenini hissetmek, bugünün acı gerçeklerinden kaçmanın da temel bir aracı ve olanağı haline gelmiş bulunuyor... Kısacası facebook yabancılaşma ile gerici bir uzlaşma zemini yaratılmasına rağmen yalnızlığa karşı girişilmiş sonuçsuz bir mücadele... İnsanı bir sandalye ve bilgisayar ekranına mahkum eden bu meşguliyet zararsız bir hasret giderme gibi görünse de eni sonu nostaljik bir boğulmayı da beraberinde getiriyor...

Geçmişe duyulan özlemin kaynağı bugün!

Hangi düzeyde olursa olsun facebook kullanıcıları ile bir anket yapılırsa muhtemelen ulaşılabilecek olan en temel veri hemen hepsinin “geçmişi aradığıdır”. Hem de bu sonuca kesinlikle soyut bir takım tanımlamalarla ulaşılmayacaktır. Açıkça kullanıcıların büyük bir kısmı “geçmişi özlediklerini” ifade edeceklerdir. Geçmişe duyulan özlemin gerisinde ise doğrudan bugün yatmaktadır.

Yaşadığımız düzen içerisinde insanların güncel olarak mutlu olabilmelerinin koşullarını yaratan çok az şey söz konusu. Yorgunluklar, yoğunluklar, yalnızlık, yabancılaşma, paylaşımsızlık, üretimsizlik ve daha sayılabilecek yüzlerce sorun bugün dün olduğundan daha güçlü bir biçimde kendini hissettiriyor. Türkiye'nin

facebook kullanıcılarının profiline dikkat edildiğinde, bu sitenin gençler arasında olduğu kadar orta yaşlı kesimler arasında da gözle görülür bir yaygınlığı olduğu fark edilecektir. Öyle ki Türkiye bu konuda da liste başı... İşte bunun gerisinde her Ramazan Bayramı'nda çekilen reklamlarda ele alınan “nerede o eski bayramlar” teması yatmakta.

Yani esasında facebook kullanıcıları arama motorunu her kullandıklarında aradıkları bir isimden, bir arkadaştan öte kendi mutlu çocuklukları, öğrencilikleri, geçmişleridir. Kısacası kişinin çeşitli çarklar arasına sıkışmadan önceki yaşanmışlıkları...

Türkiye'nin facebook “başarısı” rastlantı değil!

Türkiye'nin facebook'taki “başarısı”na ise kimsenin şaşırması gerekiyor. Hele ortayaşlıların facebook'a duydukları ilgiye hiç... Özel olarak orta yaşlı küçük burjuva kesimler bu site aracılığıyla faşist askeri darbe yıllarında yitirdiklerini arıyorlar. Onların çocukları ise darbe sonrası yıllarda yaşamının yarattığı erezyonla aslında ne aradıklarını bile tam olarak bilince çıkartamıyor.

Facebook Türkiye'de neredeyse bir milyon insan için bir anı defteri... Arkadaşlık listesinde artan sayı bir övünç kaynağı, kariyer gibi, şan-şöhret gibi bir başarı! Facebook Türkiye'de neredeyse bir milyon insan için cesur oldukları bir arena! Normal yaşamda alamadıkları bir dizi tutumu, politik yaklaşımı rahatça ifade ettikleri bir kürsü(!)... Örneğin sınırötesi operasyona dönük kitlesel bir ses çıkmazken facebook'ta şovenizme karşı oluşturulan farklı farklı grupların üye sayısı neredeyse onbinlerle ifade ediliyor. Yine politik görüşünü sosyalist, komünist, sol vs. tanımlayanların sayısı dünya ölçeğinde çok ciddi bir yekünü oluşturuyor..

Kapitalizm bugüne kadar hep hücre tipi yaşamı dayattı ve bu yaşamın içerisine hapsedtiği insanları oyalamak için önlerine kimi oyuncaklar çıkarttı. Şimdi ise bunun adı; PC tipi yaşam... Ve bu kez karşımıza çıkartılan oyuncak binlerce insanı aylarca oyalayabilecek cinsten! Bu oyuncak geçmişimiz! Ancak esas sorun da burada başlıyor! Bizler geçmişimizle oyalanır ve kimi zaman sevinir, kimi zaman özlemle iç çekerken, elimizden kayıp giden geleceğimiz oluyor!

Kenya’da kitlesel katliamlar...

Afrika halkları despot işbirlikçiler ile emperyalist efendilerine karşı direnmelidir!

27 Aralık’ta Kenya’da yapılan cumhurbaşkanlığı seçimlerinin ardından patlak veren çatışmaların hızla yayılması, bu ülkede de katliamları başlattı. Başkent Nairobi ve diğer kentler meydan gelen olaylarda 400’ü aşkın kişi hayatını kaybetti. Yaralı sayısının kabarık olduğu ülkede, Birleşmiş Milletler’in verdiği rakama göre 250 bin kişi evini terk etmek zorunda kaldı.

Afrika’nın “istikrarlı” ülkelerinden biri sayılan Kenya’da olayların kısa sürede aldığı boyut, “yeni bir soykırım mı başlıyor?” endişelerine yol açtı.

Kıtanın diğer ülkelerinde olduğu gibi Kenya’da da ekonomik-sosyal yaşamda kabileler etkin bir rol oynuyor. Ülkenin egemenleri kitle desteğini mensup oldukları kabilelerden devşirdikleri için, rakip siyasi eğilimler, aynı zamanda “rakip kabileler” anlamına da geliyor. Dolayısıyla iktidar ve rant yağmasından daha büyük pay almaya çalışan egemenler, kabilelerine dayanarak güç gösterilerinde bulunuyorlar. Egemen güçlerin emperyalistlerle işbirliği içinde olmaları ise sorunları daha da karmaşılaştırıyor.

Seçimlerin ertesinde Kikuyu kabilesinden cumhurbaşkanı Mwai Kibaki galip ilan edilmiş, Lou kabilesinden muhalefet lideri Raila Odinga, seçime hile karıştırıldığı için kendisinin zafer kazanmasının engellendiğini savunmuştu. Bu restleşme Kenya’daki olayların fitilini ateşledi.

Seçim sonuçlarını “sivil bir darbe” olarak tanımlayan Turuncu Demokratik Hareket lideri Raila Odinga, kitle hareketi başlatarak Mwai Kibaki’yi yenilgiyi kabul etmeye çağırdı. Bu yönde basınç yapabilmek için Odinga’nın çağrısıyla sokaklara çıkan onbinlerce kişi kolluk kuvvetlerinin ateşiyle karşılaştı, onlarca kişi katledildi.

Cumhurbaşkanlığı koltuğunu ele geçirmek için başlayan çatışma, tarafların mensup olduğu kabileler arası çatışmanın başlamasına neden oldu.

Kenya’nın 41 kabilesi Kikuyuları, iktidarı ve ticareti tekeline almakla suçlarken, Raila Odinga’nın mensup olduğu Lou kabilesi ile Mwai Kibaki’nin kabilesi Kikuyular arasında çatışmalar yayıldı. Bu tür çatışmalarda vahşet sahnelerinin yaşandığı daha önce yaşanan benzer örneklerden de biliniyor. Nitekim 200 kişinin sığındığı kilisenin ateşe verilmesi sonucu 100 civarında insanın öldürülmesi, Nairobi morgunda çekilen fotoğraflarda üstüste yığılan çocuk cesetleri görüntüsü, Kenya’da da tüyler ürpertici katliamların başladığını gösteriyor.

İki lideri de şiddeti körüklemekle suçlayan basın, “Acilen müdahale edilmezse, Ruanda, Sierra Leone, Somali, Fildişi Sahilleri gibi iç savaşla paramparça olup tahayyül edilemeyen boyutta soykırım yaşamış ülkeler arasına katılacağız” uyarısı yaptı.

Uyarıları dikkate almayan Odinga ve Cumhurbaşkanı Kibaki taraftarları, karşılıklı olarak birbirlerini “seçimlerden sonra soykırım ve etnik temizliğe girişmekle” suçluyorlar.

“Odinga taraftarları etnik temizlik yapıyor” açıklamasını yapan hükümet sözcüsü, “*Bu örgütlü soykırım ve etnik temizlik eylemlerinin, Odinga’nın Portakal Demokratik Hareketi tarafından seçimden önce çok iyi planlandığı, finanse edildiği ve provasının yapıldığı netlik kazanmaktadır*” iddiasında bulundu. “Soykırımdan doğrudan hükümet suçludur” yanıtını veren Odinga ise, taraftarlarını sakinleştirmesi çağrısını “*Kenya halkına tecavüze uğrayabilsinler*

diye uyuşturucu vermeyi reddediyorum” diyerek karşılık verdi.

Bu arada tartışmalı seçimleri kazandığı açıklanan Cumhurbaşkanı Mwai Kibaki ile diyaloga girmekten memnuniyet duyacağını belirten Odinga, bunun için Kibaki’nin seçimleri kaybettiğini kabul etmesini şart koştu. Odinga, BBC’ye verdiği mülakatta, hükümeti sorumsuz davranmakla, her ne pahasına olursa olsun, iktidarı bırakmamakla ve halkın taleplerini gözardı etmekle suçladı.

Şiddeti sona erdirmek için Odinga ile görüşmek istediğini açıklayan Kibaki ise Cumhurbaşkanlığı koltuğunu bırakmaya yanaşmadı.

Kibaki’yi ilk kutlayan ABD, seçimlerin şaibeli olduğunun ortaya çıkması üzerine tutum değiştirdi. Çatışmaların yayılması üzerine endişelenmiş görünen ABD ile AB emperyalistleri, taraflarla görüşerek, “sorunu uzlaşarak çözün” emrini verdi. Konuyla ilgili ortak görüş bildiren AB Yüksek Temsilcisi Javier Solana ile ABD Dışişleri Bakanı Condoleezza Rice, Kenya’da devlet başkanı seçimlerinin ardından oluşan krizin çözümü için bir koalisyon hükümeti kurulması çağrısında bulundu.

Üstten gelen bu emir üzerine tarafların uzlaşma sinyalleri verdiği gözlemlendi. Ancak bu müdahalenin istenen sonucu vermesi de kolay görünmüyor.

Eski İngiliz sömürgeci olan Kenya, “bağımsızlık”tan sonra da Britanya emperyalizminin kitadaki yakın müttefiklerinden biri olarak kaldı. İlk dolaysız müdahalenin, savaş kundakçılarının Londra şubesi gibi çalışan İngiliz başbakan Gordon Brown’dan gelmesi tesadüf değil. Kenyalı iki lidere de diyalog çağrısı yapan Brown, eski sömürgeci olarak “hamilik” gösterisine soyundu.

Kenya’daki olayların, “yeni bir soykırım mı yaşanacak?” endişesine yol açmasının anlaşılır sebepleri var. Ruanda, Sierra Leone, Somali, Fildişi Sahilleri vb. örneklerde görülen kitlesel kıyımların, benzer koşulların var olduğu Kenya’da da yaşanması

olasılığını akıllara getiriyor.

Görünürde kabileler arasında yaşanan, fakat arka planında işbirlikçilerin rant kavgaları ve emperyalist güç odaklarının müdahaleleri bulunan çatışmalarda ‘90’lı yıllardan bu yana milyonlarca insan katledilmiştir. Sadece Ruanda’da bir milyona yakın insan Fransız ordusunun gözleri önünde boğazlanmıştır.

Emperyalist güç odakları ile soysuz işbirlikçilerinin halkları birbirine kırdırmakta bu kadar başarılı olabilmelerinin gerisinde, bu kıtada toplumsal gelişmenin önünün sömürgeci yağma ve talan nedeniyle kesilmiş olması gerçeği var. Bu nedenle kabile yaşamını çözecek bir gelişme düzeyine ulaşamayan kıta Afrikası’nda işçi sınıfı tam oluşmamış, kabilelerin ekonomik-sosyal yaşamdaki aşağılıkları önemli ölçüde günümüze kadar taşınabilmiştir. Bu durumu istismar eden emperyalist güçlerin güdümündeki despotlar, “kabile aidiyetleri” üzerinden kitleleri iktidar ve rant kavgalarına alet etmeyi başarabilmektedirler. Bu ise, egemenler arası çatışmalara yedeklenen kıtanın yoksul halklarının birbirlerini boğazlamalarına neden olmaktadır.

Halkları öğüten bu ölüm çarkının kırılması kolay olmasa da, kıta halklarının emperyalist güç odakları ile hangi kabileden geldiğine bakmaksızın despot işbirlikçilerine karşı direnme kararlığı gösterdiğinde, kölelik ve kıyım çarkının kırılması süreci de başlayacaktır.

İspanya’da Frape Behr işçileri grevde!

Alman tekeli Behr Group şirketine ait Frape Behr işçilerinin grevleri değişik protesto biçimleri ile Eylül ayından bu yana sürüyor. İşçiler bu eylemleri ile, merkezi Stuttgart’ta bulunan Behr tekelinin 295 işçiyi işten atma planlarını protesto ediyorlar.

İşçiler 21 Aralık günü Noel kutlamaları için evlerine gitmek yerine fabrikada kalarak günlerce süren fabrika işgali gerçekleştirmişlerdi. Eylemde fabrikanın dış duvarlarına taleplerini içeren pankartların yanısıra 295 iş gömleğini de asarak işten atılmaları protesto etmişlerdi. 24 Aralık tarihinde de fabrikada yürüyüş yaptılar.

3 Ocak günü ise Barcelona’da sokaklara barikat kurarak, işten atılma ve kötü çalışma koşullarına karşı protestolarını sürdürdüler.

Frape Behr firması Behr Group’a yani Behr Industries’e ait. Tekel, otomobil endüstrisine klima ve motor için soğutucu üretiyor. Tüm dünyadaki işletmelerinde 20 bin işçi çalışıyor ve yıllık 3 milyar Euro ciroya sahip.

İspanya’da birçok sendika, Behr direnişi için, mücadeleci işçi, örgüt ve sendikaları uluslararası dayanışmaya çağırıyor.

Bush Ortadoğu'da...

Uğursuz ziyaret İran'a tehditler eşliğinde başladı!

Beyaz Saray'da huzura çıkan Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'le görüşükten sonra Ortadoğu turuna çıkan haydutlar şefi Bush, 8-16 Ocak tarihleri arasında varlığıyla bölgeyi kirletecek. Uzun gezisi boyunca İsrail, işgal altındaki Filistin, Kuveyt, Bahreyn, Birleşik Arap Emirlikleri, Suudi Arabistan ve Mısır ziyaretlerini gerçekleştirecek olan Bush, 16 Ocak'ta Washington'a dönecek.

Gezi öncesinde Washington'dan yapılan açıklamaya göre Bush'un iki temel gündemi var: İlki, İsrail-Filistin barış görüşmelerine yeni bir ivme kazandırmak. İkincisi ise, Amerikancı Arap rejimlerini "İran karşıtı" bir oluşuma katılmaları için ikna etmek.

Filistin'le ilgili iddianın ciddiye alınması için bir neden bulunmuyor. Çünkü Filistin'de iğreti bir çözümün önündeki temel engel, bizzat ABD himayesi altındaki ırkçı-siyonist İsrail rejimidir. Bush'la etrafındaki havariler Filistin halkının teslim olmasını isterler ancak bu direnişçi halkın temel taleplerine destek sunmaları söz konusu bile olamaz. Böyle bir tutum, ırkçı-siyonistlerin çıkarını bir kenara koymak olur ki, bu çetenin böyle bir tercih yapmayacağı bilinmektedir.

Bush yönetiminin Amerikancı Arap rejimlerini İran'a karşı kullanmak istediği doğrudur. Ortadoğu'yu cehenneme çevirebilecek miktarda nükleer silah İsrail'de depolanmışken, (üstelik siyonist rejim şeflerinin gerekirse bu silahları gözünü kırpmadan kullanabilecek kadar pervasız oldukları bilindiği halde) İran'ın bölge için "tehdit" oluşturduğu savını ortaya atarak, gerici rejimleri maşalığa razı etmeye çalışıyor.

Amerikan istihbarat örgütlerinin, İran'ın 2003'te nükleer çalışmalarını durdurduğuna dair raporuna rağmen nakaratını tekrarlayan Bush, İsrail'de yayınlanan *Yediot Ahronot* gazetesine verdiği demeçte, İran'ın halen bir tehdit olduğunu ve ABD Ulusal İstihbarat Tahmin Raporu'nun bu tehdidi azaltmadığını iddia etti. Bu nedenle, Ortadoğu gezisinde önceliğinin ziyaret ettiği ülkeleri, İran'ın tehdit oluşturduğu konusunda ikna etmek olduğunu açıkladı.

Ziyaretin hemen öncesinde Basra Körfezi'ndeki gelişmelerle ilgili Pentagon'dan yapılan açıklama, Bush'a gerekçe sunacak cinstendi. Önce ABD savaş makinesinin, Basra Körfezi'nde bazı İran teknelerinin üç Amerikan gemisine tacizde bulunduğunu öne süren açıklama yapıldı. Ardından sahneye çıkan Pentagon yetkilileri, uluslararası sularda seyreden üç gemiye toplam beş İran teknesinin yaklaştığını ve tehditkâr telsiz mesajları gönderdiklerini öne sürdüler. Telsiz mesajlarından birinin "geliyoruz, havaya uçacaksınız" şeklinde olduğu iddia edildi.

Pentagon'u ABD Dışişleri Bakanı Condoleezza Rice açıklaması izledi. İran'ın hafta sonu Basra Körfezi'ndeki üç Amerikan savaş gemisine karşı tutumunun "kışkırtıcı ve tehlikeli" olduğunu öne süren Rice, "ülkesinin bölgedeki önemli çıkarlarını ve müttefiklerini koruyacağını, İran'ın da bunu unutmaması gerektiğini" söyleyerek tehdit etti.

Washington kaynaklı bu iddialara İran'ın verdiği karşılık ise kısa oldu: "Orta büyütülecek bir durum yok!"

Nitekim Basra Körfezi'nde dolaşan ABD-İngiliz ordularına bağlı savaş gemilerinin, bölgede hücumbotlarla devriye gezen İran Devrim Muhafızları'yla Hürmüz Boğazı'nda karşılaştığı biliniyor. İranlı yetkililer, tarafların telsiz bağlantısı kurmasıyla sorunun çözüldüğünü ifade ettiler.

Anlaşıyor ki, Hürmüz Boğazı'ndaki karşılaşmayı "İran tehdidi" şeklinde lanse eden Bush yönetimi, "İran bölge ülkeleri için tehdittir!" tezini güçlendirmek için malzeme arıyor. Söz konusu olayın "işe yarar malzeme" olduğu söylenemez, ama yine de Bush'un bölge ziyareti öncesinde ortamı germek için yapılan bu girişim, ziyaretin uğursuzluğu hakkında fikir vermektedir.

Amerikancı rejimler, savaş çetesi şefi Bush'u karşılamak için hazır beklerken, bölge halklarının hazırlık yaptığını dair veriye rastlanmadı. Oysa gönül isterdi ki, bölge halkları cellât Bush'u, insanlığa karşı ağır suç işleyen bir "savaş suçlusu" gibi karşılasın.

Abbas Yönetimi silahlı direnişi tasfiye etmeye çalışıyor!

İrkçi İsrail rejimini himaye eden ABD emperyalizminin Ortadoğu halkları nezdindeki itibarı yıllardır yerlerde sürünüyor. Beyaz Saray'daki şefler, hem bu iğrenç imajlarını düzeltmenin hem gayr-İ meşru konumdaki İsrail devletini rahatlatmanın yolunun Filistin sorununu çözmekten geçtiğini varsayıyorlar. Buradan hareketle ABD rejimi, 20 yıla yakın süredir Filistin halkına "çözüm" vaadediyor.

20 yıla yayılan bu sürecin son halkası Annapolis seremonisi oldu. Ölü doğan Annapolis planı da dahil olmak üzere sunulan tüm "barış planları" ve çizilen "yol haritaları" beklendiği üzere hep kağıt üzerinde kaldı. Zira İsrail'in vahşi işgali, katliamları, işkenceleri, ırkçı duvar inşaatı, Yahudi yerleşimleri adı altında toprak hırsızlıkları hep sürdü. Buna karşın Filistin Yönetimi'ne "örgütleri silahsızlandırma görevini yerine getirmiyorsun" diye sürekli baskı uygulandı. Organize terör devleti İsrail'in yaptığı bu baskıya, Filistin halkına "barış" vaadeden ABD emperyalizmi de her zaman tam destek verdi.

"Barış" vaatlerinin çirkin bir aldatmaca olduğunu fark etmekte gecikmeyen Filistin halkı, onurlu direnişini sürdürdü ve sürdürüyor. Son derece vahim gelişmelere rağmen Mahmut Abbas ve ekibinin emperyalist haydutlardan hala medet umması ise, teslimiyetçi çizginin içine düştüğü aczin ibret verici bir tablosunu sunuyor.

Annapolis rezaletinden sonra da İsrail savaş makinesi Gazze Şeridi'ni bombalamayı sürdürdü. Binlerce Yahudi yerleşimi inşaatı için yeni projeler hazırlayan ırkçı-siyonistler, Doğu Kudüs'ün geri kalan kısımlarını ilhak etme planını da uyguluyorlar. Siyonistlerin iğrenç niyetleri, Kudüs'ü Filistinlilerden tamamen arındırmaktır. Öte yandan siyonist şefler, İsrail'i "Yahudi devleti" ilan etmek, ülke nüfusunun dörtte birini oluşturan Filistinlileri sürgün etmek için zemin hazırlığına daha da ağırlık vermeye başladılar.

Hal böyleyken, İsrail başbakanı Ehud Olmert'le görüşmeye devam eden Mahmut Abbas havanda su dövüyor. ABD-İsrail ikilisi karşısında son derecede uysal olan Abbas liderliğindeki teslimiyetçi ekip, Filistin halkı ve direnişine karşı ise oldukça aktif. Öyle ki, iradesini ABD'ye teslim eden bu ekip, İsrail'e karşı silahlı direnişi sürdüren örgütleri lağvetmeye karar verdiğini açıklayarak kapattı 2007 yılını. Konuyla ilgili açıklamayı yapan Filistin İçişleri Bakanı Abdülrezzak El Yahya, karara karşı çıkacak örgütleri de tehdit etti. Kanun ve düzeni sağlayacaklarını iddia ederek, El Fetih'e bağlı El Aksa Şehitleri Tugayı'nın lağvedileceğini söyledi.

Homojen bir yapıdan yoksun olan El Aksa Şehitleri Tugayı'na bağlı bir kesim adına yapılan açıklamada ise, Filistinli Bakan El Yahya'nın işbirlikçi olduğu vurgulandı.

"Kanun ve düzeni sağlamak" için olmasa da, ABD-İsrail ikilisini memnun etmek için alındığı anlaşılan bu kararın uygulanma şansı bulunmamaktadır. Zira El Aksa Şehitleri Tugayı'nın bir kesimi, Hamas, Filistin Halk Kurtuluş Cephesi, Filistin'in Kurtuluşu İçin Demokratik Cephe, İslami Cihad gibi örgütlerin silah bırakması olası görünmüyor.

Açıktır ki, vahşi işgalin devam ettiği koşullarda her türlü direniş meşru bir haktır. Hiçbir zorbanın gücü bu hakkı direnen bir halkın elinden almaya yetmeyecektir.

ABD’de başkanlık yarışı başladı...**ABD’nin saldırganlık ve savaş politikalarını uygulayacak yeni bir şef tayin edilecek!**

Savaş suçlusu George Bush’un yerine geçecek kişinin seçilmesine bir yıla yakın bir süre olduğu halde, ABD başkanlık seçimleri gündemi işgal etmeye başladı. Yüzmilyonlarca doların havada uçuştığı (4 Kasım 2008’de yapılacak seçimlerde rakamın bir milyar doları aşması bekleniyor) “gösteriler silsilesi” şeklinde gerçekleşen ABD başkanlık seçimlerinin ilk provaları, başkan adaylarının ön seçimiyle başlatıldı.

Hem ABD’den yansıyan genel tablodan hem çeşitli organizasyonların yaptırdığı anketlerden çıkan sonuçlar, Bush’un Cumhuriyetçi Parti’si seçimi kaybetme ihtimalinin yüksek olduğunu gösteriyor. Demek oluyor ki, ABD tekellerinin siyasi arenadaki temsilcileri bu yılın sonuna doğru değişecek. Diğer bir ifadeyle, Ortadoğu halklarını köleleştirmeyi de hedefleyen saldırganlık ve savaş seferini yönetme işi, büyük bir olasılıkla yıpranan Cumhuriyetçi Parti’den alınıp Demokrat Parti’ye havale edilecek.

Bu şartlarda başkanlığa seçilecek kişinin kadın veya erkek, siyahi ya da beyaz, Demokrat ya da Cumhuriyetçi partiden olmasının emperyalist Amerikan rejiminin temel politikaları açısından fazla bir önemi yok. Zira tekeli kapitalizmin simgesi ABD’de şirket yöneticileriyle devlet yöneticileri içiçedir. Arada net bir sınır olmadığı için şirket yöneticiliğinden devlet yöneticiliğine geçiş de devlet yöneticiliğinden şirket yöneticiliğine geçiş de “olağandır.”

Diğer kapitalist ülkelerde olduğu gibi ABD’de de başkanların yenilenmesi, işçi sınıfıyla emekçilerin olduğu kadar bu ülkede sayısı on milyonları bulan göçmenlerin de yaşamında kayda değer bir değişikliği yol açmaz. ABD emperyalizminin hedefindeki ezilen halklar açısından da aynı şeyi söylemek mümkündür. Çünkü Beyaz Saray’daki başkanlık koltuğuna oturan kişi, öncelikle Amerikan tekellerinin genel çıkarlarını korumakla mükelleftir. Bu tekellerin genel çıkarları, dünya jandarması olan ABD’nin dış politikasında simgeleşir. Demokrat Parti’li Clinton’ın da Cumhuriyet Parti’li Bush’un da halkları köleleştirme politikasının baş aktörleri olması bunu anlatır. Tabii her başkan kendisini o koltuğa taşıyan tekellerin çıkarını ayrıca gözetir. Ancak bu kadarının ABD dış politikasına fazla bir etkisi yoktur.

Değişim isteği neyi anlatıyor?

ABD başkanlık koltuğuna oturacak kişiyi belirleyecek ön seçimlerin ilk ayağı Iowa eyaletinde yapıldı. “Yarış”ı Cumhuriyetçi Parti’den eski Arkansas Valisi Mike Huckabee, Demokrat Parti’den Illinois Senatörü Barack Obama önde bitirdi. “Popüler” isimlerin yer aldığı yarışı adı çok duyulmayan kişilerin önde bitirmesi “sürpriz” olarak değerlendirildi. Yerleşik kaniye göre, “medya silahı”nı daha etkili kullanabilen, ABD yönetici çevrelerinde yakından tanınan isimlerin kazanması gerekirken tersi oldu.

Söylendiğine göre sürprizin nedeni, yarışı önde bitiren her iki figüranın da “değişim” vaatmesidir. Eski vali, haydutbaşı Bush’tan da gerici ve saldırgan politikalar izleyeceği vaadinde bulunarak nasıl bir “değişim” istediğini ortaya koyarken, senatör pek çok alanda “değişim” vaadederek “farklı bir imaj” çiziyor.

Senatör Barack Obama siyahi olduğu halde siyah nüfus ve Latin Amerikalı göçmen sayısı bakımından

çoğu eyaletin gerisinde olan Iowa’da 37.6 oy aldı. Hillary Clinton ise, eşi Bill Clinton’ın aktif desteğine rağmen ancak yüzde 29 oranında oy alabildi. Bu sonuç, Barack Obama’nın “değişim” vaatlerine bağlıyor.

Eski New York Belediye Başkanı Rudolph Giuliani gibi rakiplerini geride bırakan Cumhuriyetçi aday eski vali Mike Huckabee, aynı zamanda koyu dinci-gerici (Evanjelist) bir eski rahip. Bu koyu gerici vaatleri de “değişim” sayılıyor. Yüzde 34 oranında oy alması daha da gerici vaatlerine bağlıyor.

Bu tablonun ABD toplumunun genelini yansıtır yansıtmadığı önümüzdeki aylarda belli olacak. Buna rağmen Iowa eyaletindeki seçim sonuçları, ABD toplumunda “değişim” isteyen iki farklı eğilim olduğunu göstermiştir. Hâlihazırda verilen oylarla kendini ifade eden bu eğilimlerden biri, dış politikada emperyalist saldırganlık ve savaş politikasının daha koyulaştırılmasını, iç politikada dinci-gerici bir polis devleti talebini dile getiriyor. Diğer eğilim ise, dış politikada dünya jandarmalığının mümkünse savaşı sürdürülmesi, iç politikada ise büyük tekellerin yanısıra orta sınıf ve ücretlilerin durumunu gözetken bir uygulama istiyor.

Evanjelik rahibin koyu gerici çizgisi bir yana... Barack Obama’yı öne çıkartan değişim isteği, bu sınırlarda kaldığı sürece ABD’nin verili koşullarında herhangi bir yaptırım gücünden yoksun kalacaktır. Zira kökleşmiş bir emperyalist rejimi en ufak bir değişime zorlamak bile, ancak eylemli toplumsal basınçla mümkündür.

Belirleyici olan ABD tekellerinin çıkarlarıdır!

Barack Obama’nın “değişim” vaatlerine destek veren Amerikalılar’ın beklentileri ne olursa olsun, Beyaz Saray’da başkanlık koltuğuna oturacak kişinin uygulayacağı program verili koşullarda değişmeyecektir. Adı farklı olan iki parti olsa da, Amerikan sistemi gerçekte “tek partili”dir. Adı farklı olan, temsil ettikleri tekeller farklı olan bu iki partinin temel politikalarda ayrı düşükleri görülmemiştir. Kimi ayrıntılarda bir takım farklar, kazanan partinin seçim kampanyasını finanse eden şirketlere tanınan ayrıcalıklarda da elbette farklılıklar vardır. Ama bu farkların ABD’li emekçilerin yaşamına bir yansıması olmadığı gibi, ezilen halkların tepesine yağın bombaları da azaltacak cinsten de değildir.

Nitekim ABD başkan adaylarının dış politikadaki öncelikleriyle “ulusal güvenlik” konusundaki tutumlarına bakıldığında, aralarında kayda değer bir farkın olmadığı görülür. Örneğin “ilk siyahi başkan” olmayı amaçlayan Barack Obama dâhil olmak üzere başkan adaylığı için yarışan figüranların hiçbiri, Irak

işgalinde katledilen 1 milyon 200 bin insanın adını bile anmıyor. İşgale karşı çıkan tek aday adayı Obama da, ne ABD ordusunun insanlığa karşı işlediği ağır suçların sözünü ediyor, ne ülkesi yakılıp yıkılan, doğal ve tarihi zenginliği yağmalanan Irak halklarından özür dileme zahmetine katlanıyor. İşgalci ordunun kademeli olarak çekilmesini söylüyor ama harabeye çevrilen ülkenin yeniden imarına dair tek kelime etmiyor. Belirtmek gerekir ki, Obama Irak halklarının rahat bırakılmasından söz etmiyor. O, Irak halklarını köleleştirme planına karşı değil. Ancak 150 bin işgalci askerle bu işin başarılamayacağını, bundan dolayı daha farklı yöntemlere başvurulması gerektiğini savunuyor.

Siyahi senatörün “ulusal güvenlik” konusunda da diğerlerinden pek bir farkı görünmüyor. Örneğin 2001 yılında, 11 Eylül sonrasında hükümete “terör şüphelileri”nin soruşturulması konusunda geniş yetkiler veren “terörle mücadele yasasını” eleştirmiş, ancak 2006’da sözkonusu yasanın süresinin uzatılması lehinde oy kullanmıştır. Zaten öyle olmasaydı, ABD tekelleri adına başkanlık yapacakların listesine bile girmezdi.

Harcamaları bir milyar doları aşması beklenen gösteriler önümüzdeki aylarda sadece ABD’nin değil, dünyanın gündeminde de yer almaya devam edecek. Bu arada emperyalist Amerikan rejiminin rutin işleri devam edecek, yani insanlığa karşı işlediği ağır suçlara yenileri eklenecek, Bush ve havarilerinin suç dosyaları daha da kabarcak.

ABD’de gerçek değişim, ancak bu ülke işçi sınıfı, emekçileri ve ezilen göçmenleri mücadele alanlarına indiği zaman başlayacaktır. Ezilen halkların ise, ABD’deki değişime değil, birleşik anti-emperyalist direnişe bel bağlaması gerektiği aşîkârdır. Bu direniş aynı zamanda ABD’deki değişim sürecini de tetikleyecektir.

Gürcistan seçimleri...

“Renkli devrim” safsatasının çöküşü

Gürcistan, CIA-Soros-düşkün işbirlikçileri gerici koalisyonu tarafından tertiplenen “renkli devrimler”in “parlak” bir örneği kabul ediliyordu. 2003’te yaşanan olaylar sonucunda, Sovyetler Birliği’nin dağılmasından önceki dışişleri bakanı Şaverdnadze başkanlığındaki baskıcı-yozlaşmış rejimin kitlelerde yarattığı tepkiyi de peşine takan gerici koalisyon, ABD eğitimli-CIA güdümlü Mihail Saakaşvili’yi devlet başkanlığı makamına taşımıştı.

ABD ile batılı müttefiklerinin Gürcistan’a “özel önem” atfetmesi boşuna değil elbet. Zira geçmişte CIA’nın organize ettiği askeri faşist cuntalarla yönetimleri deviren ABD, bu defa “kitle desteği”ni ardına alan “demokratik” seçimle başa geçen soysuzlaşmış işbirlikçileriyle bu amacına ulaşmıştı. Bu toz duman için CIA’nın organizasyonu ve Soros’un doları meşruluk açısından pek bir sorun da yaratmamıştı.

“Gürcistanlı Hamit Karzai” rolündeki Saakaşvili’nin başa geçmesi, Washington’daki savaş kundakçıları açısında başarılı bir “sivil darbe” olsa da, Gürcistanlı emekçiler için durum farklıydı.

Gürcistan’da yaşananlar, CIA-Soros patentli rejimlerin demokrasiyi ihya edeceği masallarının anlatılması için uygun bir fırsattı. Oysa demokrasi adına atılan nutukların kaba riyakârlık gösterilerinden öte bir anlam taşımadığının anlaşılması için Saakaşvili karşıtı muhalefetin sokağa inmesi yeterli oldu. ABD yetiştirmesi başkanın sokağa inen muhalefete yanıtı sıkıyönetim oldu. Kolluk kuvvetlerini muhaliflerinin üzerine salan Saakaşvili başkanlığındaki yönetim, sıkıyönetimle “demokrasiyi” güvence altına alarak, savaş makinesiyle demokrasi ihraç eden Washington’daki efendilerini bu konuda da örnek aldığını gösterdi.

Geçe yılın Kasım ayında doruğa çıkan hükümet karşıtı kitle gösterilerini devlet zoruyla bastırmak, yönetimin sorunlarını çözmeye yetmedi. Sıkıyönetim ilanına rağmen dinmeyen kitle gösterileri, Saakaşvili’yi erken seçim kararı almaya zorladı. Muhaliflerin yolsuzluk yapmak ve yetkileri tek elde toplamaya çalışmakla suçladığı Saakaşvili, Rusya’nın muhalefeti kışkırttığını iddia ederek kirli sicilini aklamaya çalıştı.

5 Ocak’ta yapılmasına karar verilen seçimler öncesinde de Gürcistan’da gerginlik devam etmiş, muhalif partiler, Saakaşvili’yi seçime hile karıştırmaya hazırlanmakla suçlamıştı. Saakaşvili suçlamaları reddetse de, muhalefet bu iddiasında ısrarlıydı. Nitekim muhalefet partileri seçimler sonrasında da yolsuzluk iddialarını sürdürdüler. Saakaşvili’nin seçimden önce başkent Tiflis’te toplanan taraftarlarına yaptığı konuşmada, Gürcü demokrasisinin hala hayatta olduğunu göstermenin gerekliliğinden söz etmesi, kendi yönetiminin meşruluğu konusunda tereddütlü olduğunu gözler önüne serdi.

Hal böyleyken, katılımın yüzde 46 sınırlarında kaldığı seçimlerden Mihail Saakaşvili galip çıktı. Aldığı oyların yüzde 50’yi geçtiği, böylece Saakaşvili’nin koltuğunu koruduğu bildirildi. Buna göre Saakaşvili, ülke nüfusunun yaklaşık yüzde 25’inin oylarıyla devlet başkanlığı koltuğunda oturmaya devam edecek.

Bu arada Saakaşvili başkanlığındaki Amerikan uşakları, el çabukluğuyla seçimlere referandum işlevi yükleyerek, Gürcistan’ın NATO üyesi olması için “halkın onayı”nı almayı da başardı.

Bu kadarlık başarıyı ABD başkanlık seçimlerini

taklit ederek sağlayan Saakaşvili liderliğindeki Amerikancılar’ın, “büyük bütçeli” bir seçim kampanyası yürüttüğü bildirildi.

Belli ki “Soros’un doları” bu seçimde de işe yaramış.

Tiflis’teki Amerikan uşakları zaferlerini ilan etseler de, muhalif partiler seçim yolsuzluklarını protesto eden eylemler düzenliyor. Seçim ertesinde sokağa çıkan muhalif lider Gaçeçiladze’nin 10 bin taraftarı yoğun kar yağışına rağmen Tiflis’te Saakaşvili’yi protesto etti.

Kalabalık gözlemci heyetiyle seçimleri izleyen Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Teşkilatı AGİT’in Saakaşvili’ye “vize” vermesi, muhalefet partilerini ikna etmedi. AGİT’i eleştiren Rusya da birçok yolsuzluğun görmezden geldiğini savundu.

Göründüğü kadarıyla seçimlerin erkene alınması, Gürcistan’daki rejim krizini aşmaya yetmeyecek. Ülke nüfusunun dörtte birinin oylarıyla işe devam etmek isteyen Saakaşvili başkanlığındaki ABD işbirlikçilerinin işi pek kolay görünmüyor. Buna karşın muhalefetin parçalı tablosu, Amerikancıların işini şimdilik kolaylaştırıyor.

Bu tablo, “renkli devrimler” safsatasının

beklenenden de erken çöktüğünü gözler önüne sermektedir. Farklı olması da mümkün değildir zaten. Zira bir ülkenin çoğunluğunu oluşturan emekçileri hedef alan hiçbir yönetim uzun süreli bir istikrara kavuşamaz. Emperyalizme uşaklık eden her yönetim emekçi düşmanlığı yapmak zorundadır.

Belirtmek gerekir ki, iktidar-muhalefet çatışmasında Gürcistanlı emekçiler adına söylenen sözlerle henüz rastlanmıyor. Dolayısıyla çatışma her yönüyle düzen içidir. Emekçilerin en azından bir kısmı yazık ki, çatışan gerici tarafların destekçisi durumundadır. Bundan dolayı, şu veya bu gerici akımın değil, kendi adına söz söyleyene kadar Gürcistanlı emekçiler lehine herhangi bir gelişmenin olması beklenmiyor.

Polonya madenlerinde grev dalgası

Polonya’da Kompania Weglowa kömür madenlerinde süresiz grev, son anda hükümetin işçilerin talebi olan %15 ücret artışını kabul etmesi üzerine durduruldu. Budryk madenlerinde ise grev sürüyor.

Polonya’da 17 Aralık’ta da 12 sendikanın yaptığı çağrıya uyan 40 bin madenci 24 saatlik uyarı grevine gitmişti. Polonya kamu sektöründeki 3 kömür madeninden en büyüğü olan ve 95 madencinin çalıştığı Kompania Weglowa’da madenciler 19 Aralık’ta grev komitesi oluşturmuş ve 7 Ocak’ta 16 maden ocağında “biz toplumda saygın ve onurlu bir yer için mücadele ediyoruz” diyerek süresiz greve gidileceğini ilan etmişti.

2400 madencinin çalıştığı ve Polonya’nın en modern ocağı olarak bilinen Budryk’ta da madenciler 17 Aralık’ta greve gitmişlerdi. 24 Aralık’ta 400 madenci, ocağı işgal etti. Madenciler Noel bayramında grevdeydiler. İşçilerin mücadelesi o günden bu yana sertleşerek sürdü. Hükümetin gizli servisi araya sokması bile madencilerin mücadele kararlılığını kıramadı. 2 Ocak’ta hükümet grevin legal olmadığını söyleyerek yeraltında işgal eylemini sürdüren madencilerin ihtiyaçlarını karşılayan asansörleri durdurdu ve ocakların güvenliğinden sorumlu kişileri geri çekerek durumu daha da sertleştirdi. Ama tüm bu provokasyonlar madencilerin kararlılığını bozamadı.

Solcu mücadeleci “80 Ağustos’u” ve “Kadra” sendikalarında örgütlü Budryk madencilerinin temel talebi eşit işe eşit ücret. Budryk madeninin JSW’ye dahil edilmesi üzerine Budryk madenlerinde çalışanlar JSW madencileri ile aynı ücreti almak istiyorlar. Sendika ayrıca tüm Polonya’da çalışan madenciler için ortak sözleşme ve eşit ücret talep ediyor.

Polonya’da şimdiye değin değişik madenlerde örgütlü olan sendikalar işverenle farklı ücret anlaşması yaptılar. Örneğin Kompania Weglowa da aynı işi yapan madenciye 55 Euro fark ödeniyor. Ayrıca daha önce işten atılan binlerce madenci taşeron firmalar aracılığı ile madenlerde daha düşük ücret ve çok daha ağır koşullarda çalıştırılıyor.

Madencilere karşı gerçekleşen bu saldırıların arka planında Polonya hükümetinin madenleri özelleştirme planları yatıyor. Polonya madenlerinin 2008 yılından başlayarak 2015 yılına değin yarı özelleştirme ile borsaya girmesi planlanıyor.

Polonya madenleri 41 ocağı ile 90 bin ton kömür üreten Avrupa’nın en büyük kömür madenleri.

BİR-KAR’dan tüm uluslardan işçilere, emekçilere ve devrimcilere çağrı:

Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht’in devrimci anılarını sahiplenmek için Berlin’e!

Bilindiği gibi her yıl, Ocak ayının ikinci haftasında ve Berlin’de, 15 Ocak 1919 tarihinde savaş suçlusu Alman burjuvazisi tarafından acımasızca katledilen Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht için önce bir yürüyüş ve ardından da anıt mezar ziyareti yapılmaktadır.

Onların adları ve anılarına saygının ve bağlılığın bir ifadesi olan bu yürüyüş, tarihi bir anlama sahiptir ve derin politik mesajlarla yüklüdür. Her yıl, çeşitli ülkelerden ve uluslardan onbinlerce işçi, emekçi, ilerici ve devrimci sözkonusu tarihte, büyük bir düzenlilikle Berlin’e akmakta ve bu yürüyüşe katılmaktadır. Onbinler, gün boyu kapitalist sömürü ve baskıya, demokratik ve sosyal hak gasplarına, militarizme, emperyalist saldırganlık ve savaşa, ırkçılık, yabancı düşmanlığı ve faşizme dönük tepkilerini sergilemekte, mücadeleye dair çağrılar yapmakta, kararlılıklarını dile getirmekte, geleceğe ve sosyalizme dair özelemlerini haykırmaktadırlar.

İşçiler, emekçiler,

Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht, yalnızca Alman proletaryasının değil, dünya proletaryası ve sosyalizmin iki başeğmez ve seçkin önderidir. Onların tüm yaşamları kapitalist sömürüye ve emperyalist barbarlığa karşı mücadele ile örülüdür. Adları, kapitalist barbarlığa karşı bir mücadele çağrısıdır. Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht demek, deyim uygunsa, devrimin güncelliği demektir. Ve zaten onlar, militarizme ve 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı’na karşı mücadele ettikleri ve savaşın yarattığı yıkımdan bir toplumsal devrimle çıkmak yolunu tuttukları için katledildiler.

Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht, her zaman dünya işçileri, emekçileri, ilerici ve devrimcileri için bilimsel temellere dayalı tarihsel ve güncel bir iyimserliğin, ‘ateşin ve ruhun’ yoğurduğu bir militanlığın ve nihayet, geleceğe, yani sosyalizme dair sarsılmaz bir umudun ve inancın, burjuvazi içinse sınırsız bir sınıfsal kinin ve korkunun simgesi olmuştur. Ve bu hala da böyledir. Burjuvazi onların adlarından dahi korkmaktadır.

Öyle ki, uluslararası emperyalist burjuvazi adına Alman burjuvazisi ve devleti, onları hatırlatan her şeye büyük bir kin ve düşmanlıkla bakmakta ve saldırmaktadır. Bu çerçevede her yıl, Rosa ve Karl Liebknecht için yapılan yürüyüşe dönük son derece keyfi saldırılar gerçekleştirilmekte, polis ve neonazi çetelerinin ortak yapımı provokasyonlara başvurulmaktadır.

Alman polis devleti, bazı gerici ve faşist güçler aracılığıyla geçen yıl da açık bir provokasyona başvurmuştu. Sözkonusu faşist grup, polisin koruması ve desteğini de arkasına alarak, Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht’in mezarlarının da bulunduğu anıt mezarların olduğu alanda, bir “Stalin kurbanları anıtı” dikmiş ve ilkel bir anti-komünizm

örneği sergileyerek kaba bir provokasyon ortamı yaratmıştı. Benzer bir provokasyon için bu yıl da harekete geçilmiş durumda. Neo-naziler, geçtiğimiz günlerde, “Unutmaya karşı-Freikorps, Almanya için askerler!” şiarı ile bir karşı yürüyüş için başvuruda bulundular. Diğer yandan ırkçı parti, Berlin Lichtenberger ilçe meclisine, 18 Eylül 1944 yılında idam edilen KPD yöneticisi ve sendikacı Anton Saetlow adının verildiği meydanın adının, Waldemar-Pabs Meydanı olarak değiştirilmesi için başvuruda bulundu.

R. Luxemburg ve K. Liebknecht, adına Freikorps denilen faşist katliam çetesi tarafından katledilmişti. Waldemar ise, Rosa ve Karl Liebknecht’in öldürülmesi için emir veren komutandır. Dolayısıyla yapılan tüm kabalığı ve pervasızlığı ile yeni bir rezilce provokasyondur. Alman devleti son dönemlerde Avrupa’da komünizme ve sembollerine karşı başlatılan haçlı seferinin başını çekmektedir. Bu gelişme de çok açık biçimde, iki dünya savaşına neden olmanın ve faşizm belasını dünya halklarının başına sarmanın utancı ve ezikliği ile, daha yakın dönemlere kadar faşizmi bir fikir akımı dahi kabul etmeyip insanlık suçu sayan, bunu da anayasasına yazan Alman devletinin, bugün tam bir polis devleti olma yolunda sanılandan da çok mesafe aldığını göstermektedir.

Naziler’in tasmaları çözülmüş ve yeniden sokaklara salınmışlardır. Sözkonusu olan faşizmin karanlık yüzüdür. Yapılan ise basit bir olay olmayıp ilerici ve devrimci güçlerin şahsında tarihe ve ilerici insanlığa dönük bir meydan okuma, gözdağı ve saldırdır. Tam da bu nedenle bu yılki yürüyüşe katılmak çok daha anlamlı ve önemli hale gelmiştir.

İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği

Platformu olarak; tüm işçileri, emekçileri, ilerici ve devrimci güçleri daha da kenetlenmiş olarak, Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht’e ve anılarına bağlılığımızı, kapitalist barbarlığa, emperyalist saldırganlığa ve faşizme karşı kinimizi, öfkemizi daha kararlı bir biçimde haykırmak, sosyalizmin zaferine olan inancımızı bir kez daha dile getirmek için, bu yürüyüşe katılmak üzere 13 Ocak’ta Berlin’e çağırıyoruz.

Kahrolsun kapitalizm ve emperyalizm!

Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

BİR-KAR

(İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği

Platformu)

8 Ocak 2008

Almanya’da yabancı düşmanlığı...

Eyalet seçimleri ve “yabancı gençlerde şiddet eğilimi”!

Almanya 2008 yılına, fırlayan enerji fiyatları, temel gıda maddelerine zam, emeklilik ücretlerinde düşüş, çalışma koşullarının tekellerin çıkarları doğrultusunda düzenlenmesi ve yoksullaşan kitlelerde büyüyen hoşnutsuzluk ile girdi.

27 Ocak tarihinde iki eyalette, Hessen ve Hamburg’da seçimler gündemde. Anketler, seçimlerde düzen partilerinin büyük oranda oy kaybedeceğini, hatta Hessen eyalet hükümetinin başbakanı Hristiyan Demokrat Partili Roland Koch’un kitle desteğinin düştüğünü gösteriyor.

Ama geçmişte karapara skandalları ile adını sıkça duyuran eyalet başbakanı seçimin nasıl kazanılacağını iyi biliyor. O yine 1999 yılındaki eski tecrübesini kullanarak elini politika sandığının en derinlerine soktu ve gericiğin her zaman kullandığı konuyu sandıktan çıkardı: “Yabancılar” ve “suç”!

Koch Almanya’da suç işlemeye eğilimli yabancı gençlerle ilgili bir tartışma başlattı. Söz konusu tartışma, Noel tatilinde biri Türk diğeri Yunanlı iki gencin Münih metrosunda kendilerine sigara içmemelerini söyleyen emekli bir Almanı “pis, domuz Alman” diyerek dövmeleri ve bu sahnelerin güvenlik kameraları tarafından tespit edilmesi üzerine başladı.

Görüntüler günlerce yayınlandı. Koch ve şürekası demeçler verdi. “Yabancılar gereğinden fazla hoşgörülü davranıldığı”, “suç işleyen kriminal gençlerin oranının Alman yaşlılarına göre daha yüksek olduğu”, onlara karşı “sıfır tolerans” gösterilmesi”, “sert biçimde” cezalandırılması ve kolay sınırdışı edilmesi gerektiği tartışmaları başladı. Örneğin 18 ile 21 yaş arasındaki gençlere daha yüksek cezası verilmesi, gençlik mahkemesi yasasına göre en yüksek hapis süresinin 10 seneden 15 seneye yükseltilmesi, bir yıl ceza almış yabancı gençlerin sınırdışı edilmesi gündeme geldi. Bu şimdiye değin 3 yıldır, ki bu uygulama da 2007 yılında yasallaşmıştı.

Metro istasyonundaki olayın faillerinin yabancı gençler olması önemli bir ayrıntı. Böylesi olaylarda her zaman olduğu gibi Fransa’yı saran alevler ve banliyölerdeki göçmen gençliğin isyanı hatırlanır. Fransa’ya benzemekten korkulur. Olayların daha büyümeden kökten çözümünden söz edilir. Ardından yabancı gençlere, buranın efendisinin kim olduğunu göstermek gerektiğine geçilir. Ve hemen her zaman olduğu gibi, gençlik ceza hukukunun sertleştirilmesi “yabancı” gençlerin sınırdışı edilmesi gündeme gelir ve yasalar sertleştirilir.

Suç işleyen Alman gençleri gibi göçmen çocukları da, genelde toplumun en alt yoksul kesiminden geliyor. Büyük bir çoğunluğu işsiz veya yoksulluk sınırında yaşayan ailelerin çocukları. Yoksul ailelerin çocuklarının aldığı eğitim ise daha başından onların nereye gideceklerini belirleyen, eşit şans tanımayan bir sistem. Dolayısıyla isimleri ister Ali, ister Yorgo, isterse Hans olsun, Almanya’da gençlerin suça yönelmesi ulusal kimlikle değil ekonomik-sosyal yapıyla ilgilidir.

Cinsel tacizden toplu tecavüze...

Yeni bir yılda düzen şoursuzlaştırmaya devam ediyor!

Bu sene Taksim Meydanı’ndaki yılbaşı kutlamalarından yansıyan, hemen her yıl olduğu gibi yine bir taciz vakasıydı. Ancak yeni yılın geride bıraktığımız 10 günü içerisinde taciz neredeyse toplu tecavüze dönüştü. Özellikle bu tecavüzde burjuva medya başı çekenler arasındaydı. Gerek konu ile ilgili haberlere konulan başlıklar, gerek aralara serpiştirilmiş beylik cümleler, gerek altını çize çize kadınların uyruklarının öne çıkartılması, gerekse adeta pornografik bir nitelik taşırmış gibi kare kare taciz fotoğraflarının gazete ve internet sayfalarından yayınlanması bu tecavüzün köşe taşlarını oluşturmakta...

Her yıl yılbaşında Taksim Meydanı’nda ne yaşıyor!?

2007’yi 2008’e bağlayan geceyi anlayabilmek için öncelikle bu soruyu yanıtlayabilmek gerekiyor. Gerçekten de “her yıl yılbaşında Taksim Meydanı’nda ne yaşıyor, neden yaşıyor?” Suçlu ve mağdur kavramının çok yönlü olarak birbirine karıştığı yılbaşı gecelerimizi kavramak aslında toplum olarak akıp giden yıllarımızı anlamakla eş anlamlı. Elbette buradan ulaşılabilecek hiçbir sonuç tacizi-tecavüzü-cinsel saldırganlığın herhangi bir biçimini olumlamak anlamını taşımayacak. Aksine bizlere burjuva medya aracılığıyla 3-5 yabancı kadını ilgilendiriyormuş gibi lanse edilen bu saldırının gerçek boyutunun 3’ün 5’in çok ötesinde olduğunu anlamamızı sağlayacak. Sözün kısası bu yıl da Taksim Meydanı’nda istisnasız hepimizin insanlık onuru tecavüze uğradı. Yumruklanmamış, çiğnenmemiş tek bir yanıımız kalmadı.

Taksim Meydanı yasağı bol bir meydandır. Özelinden her 1 Mayıs’ta ve benzeri eylem günlerinde bu yasak, delinme riski de taşıdığından özel olarak hatırlatılır. Ancak diğer günlerde bunun için özel bir ihtiyaç duyulmaz. Zira bu yasak, sınıfsal bir dizi yoksunlukla perçinlenmiştir. Taksim Meydanı’nı işgal edenlerle, o meydanı uzaktan izleyenler arasında sözsüz bir anlaşma yapılmıştır. Bu anlaşmanın gereği olarak yılın bütününde meydana sahip olanlar millî maç günlerinde, bayramlarda ve işte bir de yılbaşında bu meydanı terkederler... Bütün bir yıl atölyelerde ter döken genç işçiler, yıl boyunca ne yapacağını bilemeyerek işsizliğin pençesinde kıvranan genç işsizler, olağan günlerde akşam saat 20.00 olmadan eve dönmek zorunda olan kimi genç kadınlar kıyısında köşesinde yaşamaya itildikleri şehrin çamurlu sokaklarından, yürümeleri sessizce yasaklanmış şehir merkezlerine doğru kayarlar... Burada öne çıkan duygu “hak ettiğini almaktır!” Yani? Yani; bütün bir yıl boyunca eğlenmeyi en çok hak edenlerin bundan yoksun kalmış olmaya duydukları tepki, yani bütün bir hayat boyunca kenara itilmişlerin yoksunluklarına duydukları öfke... Gecenin ilerleyen saatlerinde bu öfkeye, “eğlenememenin” yarattığı öfke de eklenir... Ve başka bir yaşam özlemi en ucuzundan bir şarap şişesini ya süslü bir vitrinin camına indirir ya da temsilci bellenen bir gencin biryantinli kafasına, eskaza oraya düşen temsilci bir genç kadınsa onun başına gelenin en hafifi de okkalı bir laf atma saldırısına maruz kalmak olacaktır! Bu öfke patlamasının biçimleri meşru görülemez elbet, ama suçlu-mağdur tanımlamalarını birbirine karıştıran da budur. Yani 2007’yi 2008’e bağlayan gece de gencecik kadınlar belki hayatları boyunca unutamayacakları

korkunçlukta bir saldırı ile karşı karşıya kalmışlardır ama orada milyonların yaşamlarının ve bilinçlerinin nasıl yıllar yılı tecavüze uğradığının açık bir resmi ortaya çıkmıştır. Ve bu tecavüz konu ile ilgili her haberde, her yorumda sürmüştür. İnsanlık onurumuzu zedeleyen, kendimizi tecavüze uğramış hissetmemize neden olan da apaçık budur!

Şoursuzlaştırılan toplum kendini vuruyor! Suçlu ve mağdur ikilemi...

Bilinçli olarak örgütsüzleştirilen, açıkça köleleştirilen bir toplumun yoksunluklar için de ancak sınıf atlama arzusu diri tutularak yetiştirilmiş gençlik kesimleri düzenin yine bu kesimlere karşı kullandığı en büyük silah oluyor. Bütün bu tartışmalar açıkça bu sonuca ulaşmamıza neden oluyor. Zira toplumun şoursuzlaştırılan kesimi aslında toplumun şoursuzlaştıran kesimini silindir gibi ezip geçmenin mutlak gücünü taşıyor. Sonra suçlu ve mağdur ikilemi sinsi sinsi sırtarak karşımıza dikiliyor. Yılbaşı gecesi saldırıya uğrayan genç kadınların bu ikilemde yeri yok. Onlar en açık haliyle bir saldırının mağdurdurlar. Ancak onlara saldıran kendinden geçmiş, ağızlarından adeta salyalar akıtan topluluğun, bugün için kendini ceza hukuku kavramları üzerinden dışavuran bir kimlik bunalımı ile karşı karşıya olduğunu görmek gerekiyor. Öfkesinden kimi, neyi sorumlu tutacağını bilemeyen bu genç insanlar, parçası oldukları bu taciz rezilliği içerisinde bile aslında kendi kendilerini yaralamaktadırlar.

Medya, pornografi ve ırkçılık...

Bütün bu tartışmalar bir kenara yılbaşında yaşananları tacizden toplu tecavüze dönüştüren esas faktör açık ki burjuva medya oldu. Öyle ki yıllar yılı sermaye düzeni tarafından beyinlere ince ince işlenen bütün önyargılar birer birer haberlere taşındı. Ve tacize uğrayan genç kadınlar bu kez de düzenin dumura uğratma operasyonunun mezesi haline getirildi.

İşte *Hürriyet* gazetesinin konu ile ilgili haberlerinden birinin spot cümlesi:

“Tacize uğrayan genç kadın yumruklarını konuşturdu!” Ve haberin ekinde kendini can havliyle kurtarmaya çalışan kadının kare kare fotoğrafları. Cinsel saldırı fotoğraflarından adeta pornografik bir resim galerisi yaratan burjuva medya açısından sorun cinsel tacizin kınanması, ancak yaşananlar karşısında toplumsal bir sarsılma yaşanmasının da bir nebze olsun önlenmesiydi. İşte bu yüzden hemen her haberde “tacize

uğrayan kadınlar” değil “tacize uğrayan ‘yabancı’ kadınlar” ifadesi tercih edildi. Çünkü yıllardır inceden inceye işlenen bilincimizde yabancı kadınların tamamı zaten bu tacizi hak etmekteydi. Yabancı kadınlar ahlaki değerlerden yoksundu. Ve burjuva medya tarafından bile altı çizilen bu olgu sayesinde sorun neredeyse bir haçlı seferine dönüştürüldü. Irkçılığın bu cinsel yansıması, pornografi sosuna bulanınca karşımıza cinsel tacize duyulan tepkinin dahi “Türkiye’nin prestijini zedelemek” yönlü ifade edilişi çıkmış oldu. Yani sanki aynı şey bir sokak arasında gizlice, sessizce yaşanmış olsaydı linçlere ve toplu tecavüzlere aşına burjuva medyamız tarafından konu meşhur hassasiyetlerden birine dahil edilerek geçirilebilecekti. Ama tablo farklı olunca, sorunun yabancı kadınların önümüzdeki yıllarda da benzer tacizlere uğramalarına çanak tutacak bir içerik ve tacizi cinsel bir tahrik etme aracına dönüştüren görsel malzemelerle geçirilmesi tercih edildi.

Bedeli 57 YTL! Metalar düzeninde fazla bile!

Taksim’de her yıl yaşanan ama her nasılsa halen daha “münferit” nitelenen bu olayın ardından gözaltına alınan şüpheliler 57 YTL karşılığında serbest bırakıldılar. Ölü yok, yaralı yok! Tecavüz gerçekleştirilememiş... Zedelenen kadınlık onuru, insanlık onuru...

Bu düzende her nevi onurun değeri düşük. Bu yılın “münferit” deliliğinde zedelenen onurun bedeli de 57 YTL olarak tespit edilmiş. Ama metalar düzeni açısından aslında fazla bile değer biçilmiş.

Örneğin sokak arasında kendini satan kadınların büyük bir kısmının bedeninin bedeli 5 ila 10 YTL arasında değişmektedir. Dayak yiyen ve mahkemeye gitme cesaretini bulmuş ya da açılan göstermelik kamu davası dolayısıyla kendini hakim karşısında bulmuş kadınların yediği dayağın bedeli, çoğu kez hakimın dayak atan eşi şöyle bir azarlamasıdır. Bursa’da yanarak can veren işçi kadınların bedeli biraz daha yüklyüdü. 5 kadın katledilmişti ve patron 182 bin YTL ödemeye mahkum edilmişti. Sorun sadece kadınların bedeli değil elbette. Bütün bir yıl boyunca azgın sömürü koşulları içerisinde güvencesiz çalışan işçi sınıfının bedeli asgari ücret, genç işçilerin bedeli ise aynı asgari ücretin üçte biri... Tersanede patronun ihmaldinden can veren iki çocuk babası işçinin bedeli ailenin bir yıllık ihtiyaçlarına dahi yetmeyecek bir tazminat... Bu veriler düşünüldüğünde 3-5 “yabancı” kadının uğradığı saldırıya biçilen 57 YTL’lik değer küçümsenmemeli!

Beş para etmeyen düzenin yasalarının gereği bu!

Feministler’den taciz protestosu

Feminist kadınlar 4 Ocak akşamı gerçekleştirdikleri yürüyüşle, yılbaşı akşamı Taksim Meydanı’nda erkekler tarafından taciz ve saldırıya uğrayan kadınlara sahip çıktılar.

Kadınlar saat 22.00’de tramvay durağında toplanarak sloganlar ve dövizlerle Galatasaray Lisesi’ne yürüdüler. Yürüyüş boyunca “Erkekler taciz ediyor devlet göz yumuyor!”, “Kabahat değil cinsel saldırı!”, “Geceleri de, sokakları da, meydanları da istiyoruz!”, “Yaşasın kadın dayanışması!”, “Ar değiliz, zar değiliz, mal değiliz, feministiz biz feminist!” sloganlarını atan kadınlar, erkek egemenliğini hedef alan dövizler taşıdılar.

Galatasaray Lisesi önünde açıklama yapan Berrin Hotacıoğlu, 31 Aralık gecesi Taksim’de yaşanan taciz ve saldırıların cezasının alt sınırının 4 yıldan başlamasına rağmen olaylara seyirci kalındığını ifade etti.

Mor iğnelerinin dağıtımını yapan feminist kadınlar, “geceleri de sokakları da” teketmeyeceklerini söylediler.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Amaç ve araç...

M. Can Yüce

Devrimci mücadelede amaç ile araç arasındaki ilişki konusu, her zaman önemli bir sorun olmuştur. Bugün de bu, önemli ve ciddi bir sorun olmaya devam ediyor. Bu konu çok önemli, salt teorik kavrayışı ile değil, bununla birlikte pratik uygulanişıyla da öyle...

Hep “*mücadelede kullanılacak araçların amaca uygun olması gerektiği, bu ikisinin arasında ideolojik ve ahlaki bir bağın ve uygunluğun olması gerektiği*” vurgulanır ve her fırsatta tekrarlanır! Peki, ama pratikte gerçekleşen bu mudur? Ya da buna pratikte ne kadar uyulur, özen gösterilir? Bu konuda ortaya çıkan olumsuz pratiklerin üzerine ne kadar ilkeli, samimi ve çözüme dönük yürünür?

Amaç ve araç arasındaki ilişkinin kavranışı, ilkesel ve ideolojik duruşun çok önemli bir ölçütüdür!

Araç fetişleştirilmiş midir? Araç bir tapınma düzeyine çıkarılmış mıdır? Aracın kendisi süreç içinde amaç haline getirilmiş midir? Bu konudaki söz ve davranışlar nelerdir, nasıl bir tabloyla karşı karşıyayız?

Bu ve bu eksenlerdeki soruların yanıtları çok geniş bir tartışmayı gerektiriyor. Salt pratik örnekleriyle değil, teorik kavranışı ile geniş bir tartışmayı zorunlu kılıyor. Bu yazımızda ise konunun ayrıntılı bir tartışmasını yapmayacağız. Bazı önemli ve güncel örneklere vurgu yapmaya çalışacağız!

İktidar, parti, örgüt, savaş, gerilla, parlamento, sendika, grev, basın ve yayın, silah ve daha bir dizi araç, amaca ulaşmada kullanılan araçlardır. Bu araçların amaca uygun olması, amacın ideolojik-felsefik özüyle doğrudan bağlantılıdır. Sınıfsız, sömürsüz, sınırsız, baskısız, ayrıcalıksız; eşitlik, özgürlük ve adaletin egemen olduğu bir yaşam mı amaçlanıyor? O zaman kısaca sıraladığımız araçların özü, biçimi, kullanımı ve sonuçları anılan amaca uygun olmak zorundadır. “Amaca uygunluk”, amaç ile araç arasında zorunlu ahlaki ilişkiyi, aracın amacın özü tarafından belirlenmesi, sonuçlarının da bu bağlama oturması gerektiğini anlatmaktadır. Eğer “amaca varmak için her yol ve araç mübahtır” denilirse, o zaman, burada sözü edilen amacın, devrimci sosyalist, aynı anlama gelmek üzere komünist bir öz ve nitelikte olmayacağı çok açıktır! Bu amaç, “pragmatik”, “Makyavelist” olarak tanımlanır!

“Nasıl bir dünya ve yaşam tasarısı” sorusunun özü, öncelikle bugünün mücadele araç ve yöntemlerinde etekemiğe bürünmelidir. Bugün kullanılan araç ve yöntemler, amaca uygun değilse, amacın özünü karartıyorsa, sonuçları amacı tanımaz hale getiriyorsa ve bu, birçok “zorunlu gerekçe ve koşulların varlığı” ile açıklanıyorsa, ortada, amaç konusunda ciddi bir tutarsızlık ve samimiyetsizlik var demektir. Ne yazık ki genel tespit, geniş bir kesim için geçerli ve sözünü ettiğimiz tutarsızlık hemen hemen her çevreyi etkilemektedir.

Bu konuda, en çok etkisinde kalınan güç ve sistem, egemen güç ve sistemin kendisidir. Sömürücü, sömürgeci ve egemen sistemler için, amaca varmak için her yol ve araç mübahtır. Onlar için önemli olan elde etmek istedikleri sonuçtur, ama bu sonuç elde edilirken yaşanan kirlilik ve ağır tahribatlar umurlarında değildir. Bu, aynı zamanda bu sistemlerin insan karşıtlığını da anlatmaktadır. Bu konuda devrimci, bu sisteme cepheden tavrı alma iddiasında olanlar, bu sisteme alternatif bir dünya ve yaşam seçeneği iddiasıyla ortaya çıkanlar, bu noktada kesin, açık ve sınırları son derece belirgin bir anlayış ve pratik sergilemek zorundadırlar. Kullanılan araçların uygunluğu ve ahlakiliği, devrimci güç ve hareketlerin mücadele ederlerken egemen sistemden ne düzeyde etkilenip etkilenmediklerini de ortaya koyan önemli göstergelerden, aynı zamanda

Kısacası Kürt halkının ciddi ve gerçek anlamda bir öncülüğe, mücadele araçlarını ne pahasına olursa olsun temel amaçlarıyla uyumlu, dengeli, aralarındaki ahlaki ve meşru ilişkiyi her koşul altında gözetken bir devrimci öncülüğe ihtiyacı var. Bunu başardığı ve geçmiş mücadele tarihini bu bağlamda devrimci bir muhasebeye tabi tutup gerekli derslere ulaştığı ve bu dersleri şaşmaz bir biçimde uyguladığı ölçüde onurlu geleceği, özgür geleceği ve bağımsız bir yaşamı yakalayabilir!

amaçtaki tutarlılık ve samimiyeti ölçmede temel ölçütlerden biridir!

Bu kısa ve genel hatırlatmalardan sonra birkaç somut örnek üzerinde durmak istiyoruz. Bilindiği gibi TC, kuruluşundan bu yana ülkemizde özel savaş uygulamaktadır. Özel savaş, baskı ve şiddette, sindirme ve yıldırma hareketlerinde ölçü, sınır ve yasa tanımama anlamına gelmektedir. Bundan dolayı “kirlili” ve “pis” sıfatlarıyla birlikte anılmaktadır. TC için amaç, Kürdistan üzerindeki egemenliğini süreklileştirmek, kalıcılaştırmak ve “dikensiz gül bahçesi”ne çevirmektir. Bunun anlamı, Kürt ve Kürdistan ulusal gerçekliğini tarihe gömmektir. Bir halkın inkârını ve topyekûn tarihe gömülmesini öngören hedef, zamana yaydırılmış bir soykırım hedefidir. Bundan dolayı ölçsüzlük, sınırsızlık, yasadışılık bu hedefin kendisinde vardır. TC’nin tarihi, bu bakımdan “anlaşılrıdır”, özünün icrasıdır! Bunu günümüzde de aynı sınırsızlık ve ölçsüzlükte sürdürmektedir...

Bu noktada devrimci kurtuluş ve yurtseverlik iddiasındaki bir hareket, kullandığı araçlar ve yöntemler, bunların kapsam ve sonuçları bakımından son derece dikkatli, özenli ve ilkeli, amacıyla tutarlı olmak durumundadır. Bu konuda yaşanacak herhangi bir sapma ve bozulma, ilkeler ve amaçtan uzaklaşmayı getirir. Sadece bu kadarı da değil; politik olarak özel savaşın yol açtığı kirlilik ve belirsizlik içinde sap ve samanını birbirine karışmasına katkıda bulunur, hangi eylemin kim tarafından yapıldığı karmaşası ortaya ve kafalara egemen hale gelir. Eylemler ve araçların kullanımında ortaya çıkan karmaşa ve belirsizlik ortamı, hiç kuşku yok, özel savaşın işine yarar. Onun yaratmak istediği ortam da bu ortamın kendisidir.

Ne yazık ki, süreç içinde PKK devrimci emekçi çizgisinden uzaklaştırıldığı ölçüde anılan sapma, tutarsızlık, karmaşa süreci de başlamış ve giderek pratiğinin önemli bir unsuru haline gelmiştir. III. Kongre’den sonra başlatılan “Zorunlu askerlik yasası”, aslında bir rastlantı değildir. Parti içinde tek kişiye dayalı iktidar sistemi ve bunu gerçekleştirmek için uygulanan çok yönlü tasfiye hareketiyle halk ile ilişkilerde uygulanan zor ve kuralsız, egemenleri taklit eden uygulamalar birbirini tamamlamıştır; bunlar, artık kendi türünde bir egemenlik ilişkisidir ve ilk kuruluş özelliklerinden bir kopuşu, karşıtına benzeşmeyi anlatmaktadır.

Koruculara karşı geliştirilen “Ocak söndürme” gibi kitlesel katliamlara varan hareketler, bu iç egemenlik ve korku yaymaya dönük eylemler, ulusal kurtuluş hareketini kirlüten, hem ilkesel ve hem de politik olarak

darbeleyen eylemler olmuştur. Bu tür eylemlerin, politik bakımından hem Kürdistan’daki aşiret çatışmalarının yarattığı kültürden, hem de TC’nin “tedip ve tenkil” pratiğinden beslendiğini vurgulamamız gerekiyor.

Daha sonra masum kitleleri hedefleyen “Mavi Çarşı” türünden eylemler, “düşmanına benzeşme” noktasında varılan noktayı göstermektedir. Amaca hizmet etmeyen, ulusal kurtuluş gibi bir hedefi olmayan bu türden eylemsel araçların giderek “kent eylemleri” çizgisi haline geldiğine tanık olmaktadır. Bu, bugüne dek yaratılan kirliliğe su taşımaktan başka bir anlam ifade etmemektedir.

16 Aralık 2007 tarihinde Kandil’in bombalanmasından sonra PKK / KCK adına bir sözcü TV’ye çıkıp, gençlerin artık özgür olduğunu, her türlü eylemi yapabileceklerini, bu konuda hiçbir sınırlamanın olmadığını belirtiyordu. Kuşkusuz yaptığı “çağrı”, kendi bireysel görüşü ve tutumu değildi. “Merkez”in resmi görüşünü ve tutumunu açıklıyordu. Sonra “araç yakma” furyası başladı. Bu “eylemlerin” ırkçı şovenizmin tabanını genişletmekten, özel savaşın yarattığı kirliliği ortamı daha da kirliletmekten, dost ve düşman kavramını daha da belirsizleştirmekten, Kürt halkını yalnızlaştırmaktan başka getirdiği bir politik sonuç var mı? Peki, iki hafta önce açıkladıkları 7 maddelik deklarasyonla bu düzene ve devlete kabul edilmeyi istemiyorlar mıydı? Amacınız bu ve bu, Kürt halkının hiçbir haklı istemiyle bağlantılı değildir. Burada derdiniz, kendiniz ve bu düzene kabul edilmek! Bunun için her tarafı yakıp yıkmada beis görmüyorsunuz! Bu, tam anlamıyla bir çılgınlık değilse, “amaca varmak için her yol mübahtır” sınırsızlığı değilse nedir? Peki, bu, en tam anlamıyla politika mıdır?

Ardından Amed’de gerçekleşen bombalı saldırı olayı geldi. Birkaç gün geçtikten sonra eylemin yerel birimlerin kendi inisiyatifıyla gerçekleştirdiği bir eyleme benzediği, durumu araştırdıklarını ve sonucu kamuoyuna açıklayacaklarını duyurdular. Bu, bir itiraf aslında... Sormak gerekir: Kime hizmet ettiniz? Ya yaşamını yitiren masum insanların sorumluluğunu kim üstlenecek ve nasıl?

İki tür dengesizlikle karşı karşıyayız. **Bir:** Kürt halkı adına uygulanan şiddetin hedefi, 7 maddelik deklarasyondur, bunun da anlamı “Onurlu teslimiyet”ten başka bir şey değildir. “Onurlu teslimiyet” için, kimi zaman ölçsüzlüğe varan şiddet arasında ciddi bir dengesizlik vardır. Bu dengesizliğin her açıdan Kürt halkını, onun mücadele bilincini, haklı dava ve mücadele araçlarını vurduğunu vurgulamak gerekir. **İki:** Şiddet aracı, Kürt halkının ulusal hedefleri adına yapıldığı için, ama pratikte hem böyle bir hedefi olmadığı, hem de içinde sınır, ölçü ve meşruiyet gibi ahlaki-politik değerleri taşımadığı, yani halkın temel amaçlarıyla makul bir uygunluğu taşımadığı için Kürdistan halkının mücadele değerlerini tahrip ediyor ve gelecek mücadelesini gölgeliyor!

Kısacası Kürt halkının ciddi ve gerçek anlamda bir öncülüğe, mücadele araçlarını ne pahasına olursa olsun temel amaçlarıyla uyumlu, dengeli, aralarındaki ahlaki ve meşru ilişkiyi her koşul altında gözetken bir devrimci öncülüğe ihtiyacı var. Bunu başardığı ve geçmiş mücadele tarihini bu bağlamda devrimci bir muhasebeye tabi tutup gerekli derslere ulaştığı ve bu dersleri şaşmaz bir biçimde uyguladığı ölçüde onurlu geleceği, özgür geleceği ve bağımsız bir yaşamı yakalayabilir!

İstedığımız temiz, en azından daha az lekeli bir pratik ve bunun üzerinde kurulacak bir özgürlüktür! Bunun aşağısındaki bir özgürlük mü?

Hayır!

8 Ocak 2008

Zorunlu mesailer sağlımızı, geleceğimizi, yaşamımızı çalıyor...**İnsanca koşullarda yaşamak ve çalışmak için birleşelim!**

Bizler yaşamını devam ettirebilmek için emeğinden başka satacak bir şeyi olmayan işçileriz. Aslında, uzun çalışma saatlerini, kölece çalışma koşullarını, sendikasız, sigortasız çalışmayı, mezarda emekliliği de düşünürsek, “tüm yaşamını sefalet ücreti karşılığında patronlara satan köleleriz” demek daha doğru olur!

Birçok fabrikada normal çalışma süresi 10-12 saat kabul edilmektedir. Vardiyalı çalışan bazı işyerlerinde ise bu süre 8-10 saat olmaktadır. Çalışma saatlerine bir de zorunlu mesaileri eklediğimizde çalışma süremizin 13-16 saati bulduğu olmaktadır. Patronlar birçok fabrikada fiilen günlük çalışma süresini bu şekilde belirlemektedir.

Haftalık olarak ise ortalama 50-95 saat arası çalıştırılırız. Oysa yasalarda dahi çalışma süresinin üst sınırı haftalık 48 saat olarak belirtilmektedir. Ancak bu patronların umrunda bile değildir. Zira onlar sadece kârlarını düşünmektedirler. Eğer biz patronların karşısına çıkıp “Ben haftalık 48 saatten fazla çalışmayacağım, yasalar böyle söylüyor” dersek, hiçbir yerde iş bulamayacağımız kesindir.

Arkadaşlar, sömürü düzeninde konu işçi ve emekçilerin hakları olduğunda patronların çıkarı için hazırladıkları yasaları dahi tanımazlar. Zaten bugüne kadar birçok hakkımız önce fiili olarak gaspedilmedi mi? Daha sonra da bu hak gasplarını yasalarıyla da güvence altına almadılar mı? Bizler biliyoruz ki, yasalar patronların çıkarlarını korumaktadır.

Çalışma sürelerimiz neden giderek artıyor?

Bunun en önemli nedenlerinden birisi işsizliğin giderek artmış olmasıdır. İşsizlik, kapitalist düzenin insanlığı mahkum ettiği felaketlerden birisidir. İşsizliğin yoğun olduğu durumda daha beter koşullarda çalışmaya razı edilebilecek yedek işgücü ordusunun varlığı patronların çıkarıdır. Çalışan kesimler ise giderek artan ağır çalışma koşullarına işsiz kalma korkusu nedeniyle razı edilirler. İşte bu “işsizlik korkusu” patronların elinde bir silaha dönüşür. Patronlar bizlerin bu korkusundan, örgütsüzlüğünden, sessizliğinden aldığı güçle çalışma saatlerimizi her geçen daha fazla uzatırlar. Ücretlerimizi düşürerek kârlarını daha fazla artırmaya bakarlar. Yani işsizliğin artması demek fabrikalarda, tüm çalışma yaşamında kuralsızlığın artması anlamına gelmektedir. İşçi ve emekçiler başkaldırmadığı koşullarda patronlar çalışma koşullarını kendi çıkarlarına göre belirler ve bizleri daha beter koşullara mahkûm ederler. Özetle, bizlere ölümü gösterip sıtmaya razı etmeye çalışırlar.

Çalışma saatlerimizin uzamasındaki bir diğer neden ise birçok işçinin fazla mesailere ek gelir kaynağı olarak bakmasıdır. Çünkü normal koşullarda elimize geçen ücretler kamımızı doyumaya yetmez. Bizler de insanca yaşayabileceğimiz koşulları sağlamak için mesaiye kalmayı tercih ederiz. Bir süre sonra ise fazla mesaileri olağan karşılamaya, daha sonra bizlere reva gördükleri sefalet ücretini kanıksamaya başlarız.

Oysa İMF-TÜSİAD saldırı programları sonucunda ücretlerimiz alabildiğine aşağı çekilmiş, birçok hakkımız gaspedilmiştir. Bu saldırılarla birlikte zaten yoksulluk içinde yaşayan işçi sınıfı sefaletle itilmiştir. Geçim derdine düşen, ay sonunu getiremeyen birçok işçi arkadaşımız ise aldığı üç kuruşluk ücreti beş kuruşla yükseltmek için, çoğu zaman patronların herhangi bir baskı uygulamasına dahi gerek kalmadan, fazla mesailere kendi rızasıyla kalmaktadır. Birçoğumuz

bunu yaşayarak görmedik mi? Ücretlerimize zam istemek için patronla görüştüğümüzde bize “ücretini arttırmak istiyorsan fazla mesaiye kal” demedi mi? Hatta iş değiştiren birçok işçi arkadaşımızın fazla mesai yaptıran fabrikaları tercih ettiğini mutlaka görmüşüzdür.

Fazla mesaiye ister gönüllü olarak, ister patron baskısı sonucu kalalım, ağır, uzun ve yorucu iş saatleri yaşamımızdan, sağlımızdan birçok şeyi alıp götürmektedir. Öncelikle bu kadar uzun çalışma saatleri fiziki olarak büyük bir yıpranmaya neden olmaktadır. Çoğumuz en ağır koşullarda durup dinlenmeksizin sürekli ayakta çalışıyoruz. Belki genç olanlarımız henüz herhangi bir sağlık sorunu yaşamamış olabilir, fakat bu çalışma temposunda günler geçtikçe vücudumuzun bu yükü taşıyamadığını farkedeceğiz. Uyku düzenimizin bozulması, düzensiz ve yetersiz beslenme, eklem ağrıları vb. sorunlar, çeşitli rahatsızlıklar ve hastalıklar baş gösterir. Hastalandığımızda ise patronlar tarafından kapı önüne konuluruz.

Uzun çalışma saatleri aynı zamanda sosyal yaşamımızı da olumsuz etkiler. Uzayan saatler boyu çalıştıktan sonra ertesi gün hemen tüm vaktimizi dinlenmeye ayırırız. Arkadaşlarımıza, ailemize ya da kendimize ayıracak zamanımız kalmaz. Böylelikle ruhsal olarak da bir çöküntü yaşamaya başlarız. Kendi sorunlarımızdan, toplumsal yaşamdan, kültürel ve sanatsal etkinliklerden soyutlanırlar.

Uzun çalışma saatleri kaderimiz değildir. Bu tabloyu tersine çevirmek, insanca koşullarda çalışmak ve yaşamak, daha güzel bir dünya kurmak bizlerin ellerindedir. Bunun yolu işçi ve emekçilerin birliğinden geçmektedir. Patronlara karşı ancak birlik olursak kazanabiliriz. Uzun çalışma saatleri ve fazla mesai aldatmacasını patronlara karşı birlikte mücadele ederek bozabiliriz.

**7 saatlik işgünü 35 saatlik çalışma haftası!
Her türlü fazla mesai yasaklansın!,
İnsanca yaşamaya yetecek her türlü vergiden muaf asgari ücret!**

Sincan Organize Sanayi’nden metal işçisi

(Ankara İşçi Bülteni-İşçiden İşçiye’nin Ocak 2008 tarihli son sayısından alınmıştır...)

Gençlik hareketinden...***“Kameraya değil eğitime bütçe!”***

İstanbul Üniversitesi yönetimi iki yıl önce Merkez Kampüs’e ve Fen-Edebiyat fakültelerine onlarca kamera yerleştirmişti. Bu dönem Avcılar Kampüsü de kameralarla donatıldı. Yaklaşık iki hafta önce de Yabancı Diller Fakültesi’ne birçok kamera yerleştirildi.

Kameralara karşı geçtiğimiz hafta yaptığımız “Kameraya el sallama, artık izleniyorsun! F tipi üniversite istemiyoruz!” şiarlı pullardan sonra bu hafta da “Kameraya el sallama, artık izleniyorsun!” başlıklı bildirilerimizi dağıttık. Ayrıca “Bir rektör öğrencilerini niçin gözetler? Güvenlik mi, denetim mi?” sorusunun yer aldığı bir anket ve röportajlar yapacağız.

Röportajların ve anketlerin sonucunda Yabancı Diller Fakültesinde yaptığımız röportajları gösterdiğimiz bir sinevizyon gösterimi ve söyleşiden oluşan etkinlik gerçekleştirecek ve kameralara karşı ne yapabileceğimizi tartışacağız.

İstanbul Üniversitesi-Yabancı Diller Fakültesi Ekim Gençliği

İzmir’de parasız eğitim paneli!

İYTE Öğrencileri ve Eğitim-Sen İzmir 3 No’lu Şube olarak ortak bir şekilde hazırlıkları “Parasız ve Bilimsel Eğitim İstiyoruz” başlıklı panelimiz başarıyla gerçekleştirildi.

120 kişinin katıldığı panel Bilgisayar Mühendisliği öğrencisi bir arkadaşımızın yaptığı konuşmayla başladı. Arkadaşımız YÖK’ün üniversiteler için ne anlam ifade ettiğini anlatarak onu ortaya çıkartan 12 Eylül faşist askeri darbesinin gençlik içinde yarattığı derin tahribatlara değindi. Ardından neoliberal dönüşümlerin üniversiteler üzerindeki etkilerinden bahsedilen sunumda bugün üniversitelerde herkesi “kocaman bir geleceksizlik” beklediği vurgulandı.

Dokuz Eylül Üniversitesi İİBF İktisat Bölümü Araştırma Görevlisi N. Erkin Başer genel olarak bilimsel bir eğitimin nasıl olması gerektiğini anlattı. İYTE Yabancı Diller Bölümü Okutmanı Nihat Koçyiğit de meslekler üzerindeki dönüşümlerin GATS’tan ayrı düşünülemeyeceğini belirtti. Panelde, tüm bu sorunlara ve saldırılara karşı, birleşik bir hatta ortak mücadele edilmesi gerektiği vurgulandı.

İzmir Yüksek Teknoloji Enstitüsü Ekim Gençliği

İÜ’de Kamp-Üs satışı

İÜ yerelinde çıkarılan Kamp-Üs’ün 2. sayısının çıkması ile beraber yaygın bir dağıtım faaliyetine başladık. Diplomalı işsizlik, İÜ’de süren baskı koşulları, halkların kardeşliği konularını işlediğimiz bu sayımızı gerçekleştirdiğimiz satışla öğrencilere ulaştırdık. Edebiyat Fakültesi’nde, yemekhanede ve kantinde satış yaptık. Yaklaşık bir saat süren satışta 50 dergi satıldı. Hazırlık binasında da masa açarak yaklaşık 20 dergi sattık. Satışlar bittikten sonra yeni sayının değerlendirme toplantısını yaptık.

Önümüzdeki günlerde Vezneciler Kız Yurdu’na, Fen-Edebiyat, Yabancı Diller Fakülteleri’ne ve Merkez Kampüs’e yönelik de satışlar gerçekleştireceğiz.

İstanbul Üniversitesi Ekim Gençliği

Özgürlük ne yana düşer, YÖK ne yana!

H. Doğan

“Özgürlük” vaatleriyle koltuğuna kurulan YÖK Başkanı bir konuştu pir konuştu! “*Bütün yasaklar kalkacak.*” Duyan da YÖK Başkanı’nın başına geçtiği kurumdan başlayarak tüm antidemokratik uygulamaların köküne kibrit suyu dökecek sanır. Ama ne gezer daha dakika bir gol bir: “*Asistanlar maaş almasın, asistanlık süresi emekliliğe sayılmasın, öğretim üyelerinin emeklilik yaşı 70’e çıkartılsın...*” Ne yaman özgürlük ama! Bay başkanın özgürlüklerinin rengi de belli olmuş oldu. Neoliberalizmin emeğe saldırma özgürlüğü.

YÖK tarafından kurulan Ulusal Öğrenci Konseyi’nin genel kurulu sonrası öğrencilerle sohbet eden YÖK Başkanı Prof. Dr. Yusuf Ziya Özcan, “**özgürlük**” (!) vaatlerine devam ediyor:

“Amaç, sadece belli sayıda insanı üniversiteye taşımak olabilir.”

Kimler ola ki o belli sayıda insanlar? Herhalde kurayla belirlenmeyecek. Başkan konuşuyor: “**Okullar bedava. Hiçbir yerde görülmemiştir.**” Demek ki parası olanlar üniversiteli olacak, ne güzel(!) Nasıl yapacakmış Bay başkan? “**Üniversiteleri paralı yapalım, ihtiyacı olana burs verelim. Hiç olmazsa üniversiteler ayağının üzerinde dursun. Sonra, insanlar çalışınca bu parayı geri ödesin. Aynı Kredi ve Yurtlar Kurumu’ndan alınan kredi gibi. İsteyene 8 – 10 bin YTL kredi versek, sonra bunu bize geri ödese. Neyse borcu... ABD’de olduğu gibi, mezuniyetten sonra ödese.**”

Üniversiteler paralı olursa haliyle parayı veren üniversite kapısından içeri girecek. Parası olmayıp ta ille de okuyacağım diye tutturanlar da borç alacaklar tefeci başkandan. Sonra iş bulabilirse çalışıp ödeyecekler. Üniversiteyi bitiren gençlerin birçoğunun işsiz olduğu, daha har(a)ç parasıdır, öğrenim kredisidir vs. borçlarını ödeyemediği ve her gün o borçların katlanarak sırtına yüklendiği bir durumda bu gençler neyine güvenip de paralı üniversite okumak için borç alacak? Var mı böyle bir babayığıt? Ömrünün yarısını okul okuyarak geçirecek geri kalanını da bizim tefeci başkana borç ödeyerek. Eee hangi ara insanca yaşayacak? Ama Başkanın ve onun hizmet ettiği sermaye sınıfının işçi ve emekçi çocuklarına biçtiği rol aslında bu kadarla sınırlı da değil.

“Bunun ideali, hiç kimseyi üniversiteye taşımamak. Sadece belli sayıda insanı taşımak. Diğerlerini, yüksek teknik okullara ve yüksek meslek yüksekokullarına yönlendirmek. Ara elemana ihtiyaç var. İstihdam sorunu çözülür.”

Evet, Bay başkanın derdi hiçbir emekçi çocuğunu üniversiteye sokmamak. Onlar olsa olsa sermayenin çıkarlarına uygun ucuz nitelikli ara eleman olabilirler. İşte başkanın büyük “**özgürlük**” düşü! Başkan beyin bozuk Türkçe’siyle ağzından dökülenlerin özü esası bu! Ve Başkanın uşakça hizmetkârlığını yaptığı sermaye sınıfının asıl amacı da üniversiteleri tümünden sermayenin ihtiyaçlarına uygun olarak yapılandırmak ve bilim üretmesi gereken üniversiteleri ticarethaneleştirerek içindekileri de müşteriileştirmektir. Ticarethanelerinin başına da kendi sınıfının mensuplarından tüccarlar yetiştirmektedir.

Bay başkanın bu açıklamalarına ilk tepkiler de gelmeye başladı. Üniversite Öğretim Üyeleri Derneği Başkanı Prof. Dr. Tahsin Yeşildere: “**Vahşi kapitalist sistemin önerisi. ABD ve Türkiye’de kişi başına düşen pay ortada. Türkiye’de yoksulluk diz boyu. Gelir düzeyinin adaletsiz olduğu bir ülkede, üniversitelerin paralı hale getirilmesi sınıfsal ayırımı**

yol açar.”

Tüm Öğretim Üyeleri Derneği Başkanı Prof. Dr. Alparslan Işıklı: “**Bu, öğrenciyi müşteri yapma yönündeki bir anlayışın belirtileridir. Sosyal devlet, okuyandan para almaz. ABD’deki sistemi taklit etmek için oranın olanaklarına sahip olmak gerek.**”

Bu tepkiler anlamlı olmakla birlikte yetersiz ve çarpık bir yan da taşımaktadır. Çünkü tüm adaletsizliklerin kaynağı kapitalist kar düzenidir. Amerika’da ya da bir başka emperyalist- kapitalist ülkedeki gelir düzeyinin bize oranla yüksekliği, hiç de eğitimin paralı hale getirilmesini meşrulaştırmaz. Mesele gelir düzeyindeki adaletsizlikte değil, bir bütün olarak sistemin kendisindedir. Zaten neoliberal saldırı politikalarının mimarları da ABD ve AB’deki emperyalist tekeller ve onların devletleri değil mi? Sovyetler Birliği’nin yıkılışının ardından zincirlerinden boşanarak, “**sosyal devlet**”lerinin ruhuna fatiha okuyanlarda kendileri değil miydi?

Yıllardır sosyal devlet yalanının ardına sığınarak uyguladıkları neoliberal saldırganlıklarını artık açıkça savunmaktadırlar. Yoksa ne bu saldırılar yeni ne de o ardına gizlendikleri sosyal devletleri bu saldırının önünde engel. Bugün saldırganlıkta pervasızlaşmalarının gerisinde bir yanıyla emperyalist dünya sistemine entegrasyonun sancıları varken, bir yanıyla da işçiler, emekçiler ve onların genç kuşaklarının örgütsüzlükleri ve tepkisizlikleri vardır.

Başkanımızın bir de takiye diye bir derdi var! Bir öğrencinin, “**Neden, bu yöntemle başlama ihtiyacı duymadınız da üniversite sayısını artırma yolunu seçtiniz?**” sorusu üzerine, “**Çünkü bunu söylersek daha geldik, üç haftada, herhalde beni oradan çabuk indirirler diye**” cevap veriyor. Takiyeyi Tayyip hocasından öğrenmiş olacak ki -ne de olsa ilk koltuğa oturduğunda belli konularda konuşmaması için Tayyip onun kulağına fısıldamıştı: “**aman Hocam ipimizi çekerler**”- epey mahir bu konuda. Ama tasalanması boşuna, çünkü hizmet ettiği sermaye sınıfına kendisi gibi uşaklar lazım, zaten öyle biri olmasa orada işi ne. Bay başkan seni ve senin gibi tüm sermaye uşaklarını o hizmet ettiğiniz sermaye düzeniyle birlikte tarihin çöplüğüne atacak bir güç var, o güç ise “ara eleman” olarak rol biçtiğiniz işçi sınıfı ve emekçi çocuklarıdır.

Ruhunu kapitalist piyasada pazara çıkarmış bir sermaye uşağının özgürlüğünün ne menem bir özgürlük olduğu biz komünistler, devrimciler ve ilericiler için zaten bilinen bir şeydi. Sermayenin yıllardır adım adım uyguladığı saldırganlıklarının işçiler ve emekçiler için ne anlama geldiği bizim için açık olmasına rağmen, bizler hala daha bu saldırıların mahiyeti üzerine işçiler ve emekçiler ve onların genç kuşakları içinde etkin bir çalışma yapabilmiş, onları sermaye sınıfına karşı örgütlü mücadeleye sevk edebilmiş değiliz. Tam tersine sermaye sınıfı kendi cephesini tahkim etmiş durumdadır. Bir yandan AKP eliyle ve dinci gerici seremoniler eşliğinde gözlerine mil çekilen, bir yandansa şoven kudurganlıkla zehirlenen işçi-emekçiler ve onların genç kuşakları sermayenin saldırılarına seyreileştirilmiştir.

Önümüzde zor ama bir o kadar da onurlu bir görev duruyor: İşçi sınıfını, emekçileri ve onların genç kuşaklarını sermayenin karşısına dikmek... “**Sınıfa karşı sınıf!**” şiarını ete kemiğe büründürmek... İşte o zaman, şimdilerde sermaye uşaklarının, bizleri oyalamak, kandırmak için kullandıkları “özgürlük” kavramının içini emeğe yakışır bir güzellikte doldurabileceğiz.

“Özcan istifa!”

YÖK Başkanı Yusuf Ziya Özcan’ın “Üniversite’ye herkesin gitmesi gerekmez ve bedavaya okul olmaz” açıklamalarını Eğitim-Sen İstanbul 6 No’lu Üniversiteler Şubesi, Üniversite Öğretim Üyeleri Derneği, Araştırma Görevlileri Derneği ve Gneç-Sen, 9 Ocak’ta Beyazıt Meydanı’nda saat gerçekleştirdiği eylemle protesto etti.

“Eğitim-Sen İstanbul 6 No’lu Şube” pankartı ve Genç-Sen flamalarının açıldığı eyleme 100 öğretim görevlisi ve öğrenci katıldı.

İlk önce Eğitim-Sen Başkanı Alaatin Dinçer bir açıklama yaptı. Ardından Üniversite Öğretim Üyeleri Derneği Yönetim Kurulu adına Tahsin Yeşildere konuştu.

Yeşildere, YÖK düzeninin üniversiteler üzerindeki etkisinin yaygınlaşarak sürdüğünü, üniversitelerin akademik özgürlüğünü ve idari özerkliğini kaybettiğini, mali sorunlarını piyasa koşulları içerisinde çözme durumuyla karşı karşıya kaldıklarını ifade etti.

Yeşildere taleplerinin, üniversitelerin biran önce özgürlükçü, katılımcı ve özerk bir yapıya geçmesini sağlayacak anayasal reformların yapılması olduğunu ifade etti ve tüm üniversite bileşenlerini bu yolda mücadele etmeye çağırdı.

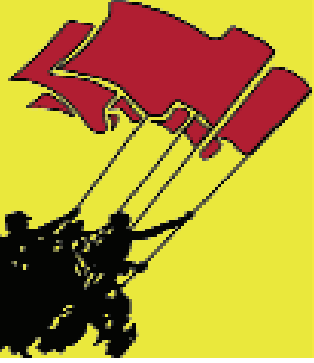
Daha sonra Araştırma Görevlileri adına Berke Özenç bir açıklama yaptı.

Ardından Genç-Sen yaptığı açıklamada YÖK başkanının sözleri kınandı.

Eylem boyunca, “Sermaye defol üniversiteler bizimdir!”, “Parasız eğitim, parasız sağlık!”, “Müşteri değil öğrenciyiz!”, “Üniversiteler bizimdir, bizimle özgürleşecek!”, YÖK kalkacak, polis gidecek, üniversiteler bizimle özgürleşecek!” ve “Özcan istifa!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/ İstanbul

Mücadele Postası

Baskılar bizi yıldırılmaz!

Bizler OSİM-DER çalışanları olarak, 10 Şubat'ta "Emekçi Kadınlar, Özgürlük ve Eşitlik için bir adam ileri!/Emekçi Kadın Komisyonları" ve SSGSS karşıtı "Sağlıkta yıkıma mezarda emekliliğe geçit yok!/ OSİM-DER'den işçiler" şiarlı afişleri Sarıgazi'de Demokrasi Caddesi üzerine yaparken jandarmanın keyfi engellemesine maruz kaldık. Jandarma "izinsiz afiş yaptığımızı" iddia ederek gözaltına aldı ve işlemleri yapma bahanesiyle yaklaşık dört saat karakolda bekletti. Burada hakaretlere ve tacize uğradık. Nihayet 500 YTL para cezası yazmalarının ardından serbest bırakıldık.

Onlar baskılarının bizleri yıldıracağını düşünce dursunlar, bizler çalışmalarımıza kaldığımız yerden ve meşruluğumuzdan aldığımız güçle devam edeceğiz.

OSİM-DER çalışanları / İstanbul

Erdoğan Aydın ile dayanışma eylemi

Cumhuriyet Gazetesi yazarı Erdoğan Aydın'ın işine; Roj TV'de "AİHM'nin zorunlu din dersleri kararı ve AKP Anayasası" konulu programa konuşmacı olarak katıldığı için Cumhuriyet gazetesi tarafından 27 Ekim'de son verildi. Ayrıca, yazarın Cumhuriyet Kitapları'ndan çıkan 8 kitabını TÜYAP Kitap Fuarı'ndan çekti, söyleşisini de iptal etti.

Erdoğan Aydın'la dayanışma amacıyla 3 Ocak günü Türkiye Yazarlar Sendikası'nda basın açıklaması gerçekleştirildi. Açıklamada Aydın'la dayanışma içinde olan aydın, yazar ve sanatçıların imzası olduğu metin basına ve kamuoyuna sunuldu. Aydın, yazar, akademisyen ve sanatçıların imzacısı olduğu metinde şu sözlere yer verildi: "Biz aşağıda imzası bulunan şahsiyetler, Cumhuriyet Gazetesi'ne karşı olma diye özel bir tutumla sahip değiliz. Bizim amacımız Cumhuriyet yönetiminin bu kararının, basın ve düşünce özgürlüğü açısından son derece yanlış olduğuna ve kabul edilemeyeceğine dikkatleri çekmektir." Destek metninin son bölümünde Aydın'la dayanışma vurgusu yer aldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Adana Tekstil-Sen'den etkinlik

Adana Tekstil-Sen Bölge Temsilciliği 6 Ocak'ta, "Asgari değil emeğimi istiyorum" şiarıyla bir tekstil işçileri şenliği gerçekleştirdi.

Adana Büyükşehir Belediye Tiyatrosu'nda gerçekleşen etkinliğe yaklaşık 90 kişi katıldı. Etkinliğin açılış konuşmasını Tekstil-Sen Bölge Temsilcisi Havalı Mengi yaptı. Ardından Tekstil-Sen'i anlatan bir sinevizyon gösterimi gerçekleştirildi. Etkinlik Tekstil-Sen Genel Başkanı Ayşe Yumlu Yeter'in konuşmasıyla devam etti.

Konuşmanın ardından MKM bünyesinde faaliyet gösteren Koma Şiltan Azadi sahneye çıktı. Grubun söylediği Kürtçe ezgilerin ardından Grup Nidal Türkçe ve Arapça türküler söyledi.

Kızıl Bayrak/Adana

Tersane işçileri ve amcalar...

1-2 Aralık 2007'de Almanya'da bir hafta sonu etkinliğinde, ben ve arkadaşım Erçil, sizin için annelerimizin hazırladığı tatlıları sattık.

Önce arkadaşımın annesi geldi bize sordu: Tersane işçileri için tatlı satmak ister misiniz? Ben ve arkadaşım hemen kabul ettik ve çok sevindik.

Sonra ben ve arkadaşım Erçil tatlıları standda sattık ve çok para kazandık.

Hepsi sizin için... Biz parayı Bir-Kar'lılara verdik, onlar size gönderecekler.

Sattığımız tatlılardan 113 Euro kazandık, bu sizin kurultayınız içindi...

Sizleri çok seviyoruz. Selamlar...

Bir-Kar'lı çocuklar

Helin ve Erçil

Helin 10 yaşında, Hollanda

Erçil 9 yaşında, Almanya

Metin Göktepe anıldı

8 Ocak 1996'da Ümraniye Cezaevi'nde katledilen tutukluların cenazesini izlemek üzere gittiği Alibeyköy'de katledilen Metin Göktepe, katledilişinin 12. yılında Esenler Atışalanı Kemer Mezarlığı'ndaki mezarı başında anıldı.

Musa Anter, Metin Göktepe, Hrant Dink...

Metin Göktepe'nin annesi Fadime Göktepe, *Evrensel* gazetesi çalışan ve yazarlarının katıldığı anmaya Esenler bölgesinde faaliyet yürüten güçler de pankart açarak katıldılar. Anmada konuşan Göktepe'nin annesi Fadime Göktepe, herkese anmaya katıldığı için teşekkür etti.

Evrensel gazetesi adına ise İhsan Çaralan konuştu. Hrant Dink, Musa Anter ve Metin Göktepe anısına saygı duruşunun yapıldığı anmada, "Metin Göktepe ölümsüzdür!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "İnadına hepimiz birer Metin'iz!", "Metin ölmez özgür basın susmaz!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

EKSEN Yayıncılık Büroları

Üsküdar (İstasyon) Cad. Pınar İşhanı
No: 5 Kat: 4 Daire: 52 **Kartal/İstanbul** (0 216 353 35 82)

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/**ANKARA** Tel: 0 (312) 232 29 10

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 19 94

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/**BURSA**
Tel: 0 (224) 220 84 92

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık **Yurt içi** **30.000 000 TL** **Yurt dışı** **100 Euro**
1 Yıllık **Yurt içi** **60.000 000 TL** **Yurt dışı** **200 Euro**

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0097680-3
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 10021127094
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ekte.

CMYK

**Katledilişlerinin 89. yılında
komünist önderler
Rosa Luxemburg ve Karl
Liebknecht'i anıyoruz...**

**“Vardık,
varız,
varolacağız!”**